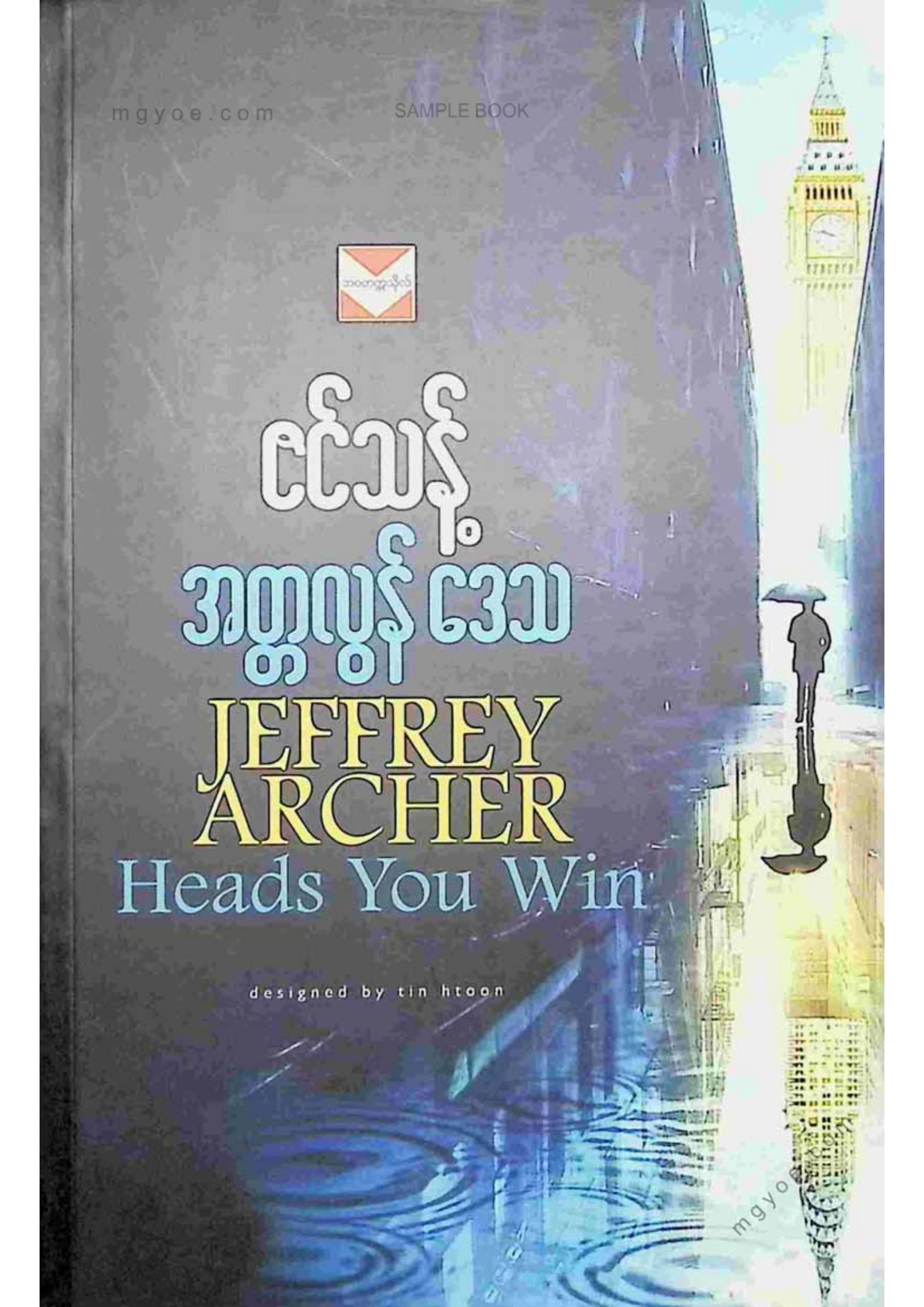

ငါ့သံ
 အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဒေသ
 JEFFREY
 ARCHER
 Heads You Win

designed by tin htoon

m g y

SAMPLE BOOK

ငါ့သံ
အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဒေသ

JEFFREY
ARCHER

Heads You Win

ပထမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၃၊ စက်တင်ဘာ

မျက်နှာပုံ:	ပန်းချီ တင်ထွက်:
အုပ်ရေ	၅၀၀
တန်ဖိုး:	၁၅၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
--------------------------------------	--

ထုတ်ဝေသူ	ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
----------	--

ဇင်သန့်
အတ္တလွန် ဒေသ

Heads You Win

Jeffrey Archer

စာဖတ်သူသို့

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး စာဖတ်သူတွင် ပြောချင်စရာ တစ်ခု
ရှိလာမည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုပြောချင်စရာကို ဘာသာပြန်သူလည်း ပြောချင်နေပါသည်။
ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူနှင့် ဘာသာပြန်သူ ပေါင်းကာ မူရင်း
စာရေးသူ ဂုဏ်ထိုက် အာချာကိုသာ ပြောကြပါစို့။

အပိုင်း ၁

04

အခန်း ၁

အလက်ဇန်းဒါး
လီနင်ဂရက်၊ ၁၉၆၈

‘မင်း ကျောင်းထွက်ရင် ဘာလုပ်မလဲ’ အလက်ဇန်းဒါးက မေးသည်။
 ဗလာဒီမာက ‘ကေဂျီဘီ အဖွဲ့ထဲ ဝင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ တက္ကသိုလ်
 တက်ခွင့် မရရင်တော့ ကေဂျီဘီထဲ ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းရော’
 ‘ငါကတော့ ရုရှ နိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံး ဒီမိုကရေစီ နည်းကျ ရွေးကောက်ခံ
 သမ္မတ ဖြစ်ချင်တယ်’ အလက်ဇန်းဒါးက ပြောပြီး ရယ်သည်။
 ဗလာဒီမာကတော့ မရယ်။ သူက ‘မင်း အဲဒီလို ဖြစ်ရင် ငါ့ကို ကေဂျီဘီ
 အကြီးအကဲ ခန့်နော်’
 ‘ငါက လက်သင့်ရာ စားတော်ခေါ် စနစ်ကို မကြိုက်ဘူးကွ’ ကျောင်း
 ဝင်းတွင်း ဖြတ်လျှောက်ကာ လမ်းပေါ် ထွက်လာရင်း အလက်ဇန်းဒါးက ပြော
 လိုက်သည်။
 ‘လက်သင့်ရာ စားတော်ခေါ် ဟုတ်လား’ မိမိတို့ အိမ်သို့ ပြန်လာကြရင်း
 ဗလာဒီမာက မေးသည်။
 ‘လက်သင့်ရာ စားတော်ခေါ် ဆိုတာ ကိုယ့် ဆွေမျိုးသားချင်း၊ ကိုယ့်
 မိတ်ဆွေတွေကို ခန့်ထားတာကို ပြောတာပါကွာ’
 ‘အဲဒီလို ခန့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပုတ်ရဟန်းမင်းကိုလည်း ကေဂျီဘီ ခန့်လို့
 ရတာပဲ’
 ‘မင်း စနေနေ့ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ဦးမလား’ အလက်ဇန်းဒါးက စကား
 လမ်းကြောင်း လွှဲသည်။
 ‘မကြည့်ဘူး၊ ဇင်းနစ် အသင်း ဆီမီးဖိုင်နယ် ရောက်ပြီ ဆိုတော့ ငါ့လို
 လူမျိုး လက်မှတ် ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းအဖေက သဘောဆိပ် အလုပ်

mgyoe.com

ကြပ် ဆိုတော့ ပါတီဝင်တွေ အတွက် သီးသန့်တန်းမှာ လက်မှတ် နှစ်စောင် ရမှာ သေချာတာပေါ့’

‘သူက ကွန်မြူနစ် ပါတီမှ မဝင်သေးတာ၊ သူ့ကို ငါ မေးကြည့်တော့ သူက လက်မှတ် ရမယ် မထင်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးလေး ကိုလယာ ကိုပဲ အားကိုးစရာ ရှိတော့တယ်’ အလက်ဇန်းဒါးက ပြောလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာကြရင်း သူတို့ စိတ်တွင် ရှိသည့် အကြောင်း အရာ တစ်ရပ်ကို ရှောင်နေမိကြမှန်း အလက်ဇန်းဒါး သိလိုက်သည်။

‘ဒါတွေကို ငါတို့ ဘယ်တော့ သိရမလဲ မသိဘူး’

အလက်ဇန်းဒါးက ‘မသိပါဘူးကွာ၊ ဆရာတွေကလည်း ငါတို့ ဒုက္ခ ရောက်မှာကိုပဲ မြင်ချင်ကြတာ၊ သူတို့က ငါတို့ကို အခုပဲ နိုင်လို့ ရမှာလေ’

‘မပူပါနှင့်ကွာ၊ မင်း ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတာက မင်း လီနင် ပညာသင်ဆု ရပြီး နိုင်ငံခြား ဘာသာ တက္ကသိုလ် တက်ခွင့် ရရင် ဒါမှမဟုတ် အစိုးရ တက္ကသိုလ်မှာ သင်္ချာ ဘာသာနှင့် တက်ခွင့် ရရင် ဖြစ်မှာပါ၊ ငါကတော့ တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်တောင် မရေရာဘူး၊ အဲဒီလို မတက်ရရင် ကေဂျီဘီထဲ ဝင်ရဖို့တော့ သွားပါပြီကွာ၊ ငါတော့ သင်္ဘောဆိပ်မှာ မင်းအဖေ လက်အောက် တစ်သက်လုံး လုပ်သွားရတော့မယ်နှင့် တူပါတယ်’ ဗလာဒီမာ ပြောရင်း သက်ပြင်းချနေသည်။

အလက်ဇန်းဒါးကတော့ ဘာမျှ သဘောထား မပေး။ နှစ်ယောက်သား သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ရာတိုက်ခန်းများသို့ ပွန်းပဲ့နေသော လှေကားများ အတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ငါ အောက်ဆုံးထပ်မှာ နေချင်တယ်ကွာ၊ နဝမထပ်မှာ မနေချင်ဘူး’

‘ဗလာဒီမာရယ်၊ မင်း သိတဲ့အတိုင်း အောက်ဆုံး သုံးထပ်မှာက ပါတီဝင် တွေပဲ နေရတာ၊ မင်း ကေဂျီဘီထဲ ဝင်သွားရင်တော့ မင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်း နေရပြီပေါ့’

‘မနက်ကျမှ တွေ့မယ်ကွာ’ ပြောပြီး ဗလာဒီမာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ၏ အားပေး စကားကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကျန်လေးထပ်သို့ ဆက်တက်သွားတော့ သည်။

အလက်ဇန်းဒါးလည်း မိမိတို့ မိသားစု နေထိုင်ရာ ပဉ္စမထပ်ရှိ တိုက်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို တံခါးဖွင့် ဝင်လိုက်စဉ် အစိုးရထုတ် မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် မိမိ ဖတ်ခဲ့ရသော သတင်း ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို သတိရလိုက်မိသည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံတွင် လူဆိုး သူခိုး ပေါသဖြင့် အိမ်တွေကို သော့ နှစ်ထပ် ခတ်ရသည် ဆို၏။ ဆိုဗီယက် ယူနီယံတွင်တော့ ထိုသို့ ခတ်ရန် မလို။ ခိုးစရာမှ မရှိကြတာ။

သူ မိမိ အိပ်ခန်းသို့ တန်းသွားလိုက်သည်။ အမေ သင်္ဘောဆိပ်တွင် သူမ၏ အလုပ်ချိန် မကုန်သေးသဖြင့် ပြန်မလာသေးမှန်း သိနေသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲမှ မျဉ်းကြောင်းပါ ဗလာ စာအုပ်၊ ခဲတံနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ထားသဖြင့် နွမ်းနေသည့် စာအုပ်တို့ကို ထုတ်ကာ အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲ ငယ်ကလေးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ် စာမျက်နှာ ၁၇၉ ကို လှန်လိုက်ကာ စာသားများကို အင်္ဂလိပ်လို ဆက်၍ ဘာသာပြန်နေသည်။

ပြန်ရင်း ရေးပြီးသမျှကို စာလုံးပေါင်း အမှားများ ပြန်စစ်သည်။ ပိုမို ပြောင်မြောက်သည့် စကားလုံး အသုံးအနှုန်း ရွေးချယ် ပြင်ဆင်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ တံခါး ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ အလက်ဇန်းဒါးမှာ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း မြည်နေလေပြီ။ အမေ သူမ စားဖိုမှူး လုပ်နေသည့် အရာရှိ ရိပ်သာမှ အစား ကောင်းကလေးများ ခိုးဝှက် သယ်လာလေမည်လား။ သို့ဖြင့် စာအုပ်ကို ပိတ်ကာ မိခင် ရှိရာ မီးဖိုခန်းသို့ ထလာခဲ့သည်။ သူ သစ်သားခုံရှည်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်တွင် မိခင်က သူ့ကို ချစ်စနိုးနှင့် ပြုံးပြသည်။

‘ဒီည အထူး ဘာပါလာလဲ အမေ’ အလက်ဇန်းဒါး မျှော်လင့်တကြီး မေးလိုက်သည်။

အမေက ပြုံးပြပြန်ရင်း အိတ်များထဲမှ ထုတ်လိုက်ရာ အာလူးကြီး တစ်လုံး၊ မုန်လာဥဝါ နှစ်ဥ၊ ပေါင်မုန့် တစ်ပိုင်း၊ ယနေ့ အတွက် အထူး စားစရာ အဖြစ် အရာရှိ တစ်ယောက် စားရင်း ကျန်နေဟန် တူသည့် အသားနှပ် တစ်တုံးတို့ ထွက်လာသည်။ သည်ညတော့ သူငယ်ချင်း ဗလာဒီမာနှင့် စာသော် မိမိ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားရတော့မည်ဟု အလက်ဇန်းဒါး တွက်လိုက်သည်။ မိမိထက် အခြေအနေ ဆိုးသူတွေ အများကြီးဟု အမေ မကြာခဏ ဆုံးမလေ့ ရှိသည်။

‘ဘာထူးသေးလဲ’ မိခင် ဖြစ်သူ အလီနာက အာလူး အခွံ သင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘အမေကလည်း ညတိုင်း ဒါပဲ မေးနေတာပဲ၊ အဲဒါကို နောက်တစ်လ လောက် အထိ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ဘူး၊ ဒါထက်တောင် ကြာချင် ကြာဦးမယ် လို့ အမြဲ ပြောထားသားနှင့်’

‘သား လီနင် ပညာသင်ဆု ရရင် သားအဖေက သိပ်ဂုဏ်ယူမှာ’ အလီနာက အာလူးကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး အခွံများကို သီးခြား ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ဘာမျှ အလဟဿ မဖြစ်စေရ။ သူမက ဆက်၍ ‘စစ်သား မဖြစ်ခဲ့ရင် သားအဖေ တက္ကသိုလ်ကို ရောက်ခဲ့မှာ သိလား’

အလက်ဇန်းဒါး ကောင်းကောင်း သိသည်ပေါ့။ သို့သော် လီနင်ဂရက် အပိုင်း ခံထားရသည့် အချိန်တွင် ဖခင်သည် တပ်ကြပ်ကလေး ဘဝဖြင့် အရှေ့ဘက် စစ်မျက်နှာ၌ တပ်စွဲခဲ့သည်ကို သတိရတိုင်း သူ ပိုဝမ်းသာမိသည်။ ထိုစဉ်က ဂျာမန် ပင်ဇာ တပ်က သူ့စခန်းကို ၉၃ ရက်တိုင်တိုင် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း နောက်ဆုံး ဂျာမန်တွေ စိတ်ပျက်ကာ တပ်ဆုတ်သွားသည် အထိ အဖေ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့သည်။

‘အဲဒါကြောင့် သူ လီနင်ဂရက် ကာကွယ်ရေး ဆုတံဆိပ် ရခဲ့တာပေါ့’ ဟု အလက်ဇန်းဒါး ကြုံတိုင်း ကြွားဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းများကို မိခင်က သူ့ကို ပြောပြခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်တစ်ရာ မကတော့။ သို့သော် အလက်ဇန်းဒါး နားထောင်၍ မငြီးနိုင်။ အဖေကတော့ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပြော။ ယခု နှစ်ပေါင်း အစိတ် ကြာတော့ အဖေသည် သင်္ဘောဆိပ်တွင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးချုပ် ဖြစ်လာကာ အလုပ်သမား သုံးထောင်ကို အုပ်ချုပ်နေရသည်။ အဖေသည် ပါတီဝင် မဟုတ်သော်လည်း ကေဂျီဘီကပင် အဖေ့ကို ထိုအလုပ်နှင့် သင့်တော်သူ ဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ် ပြုကြရသည်။

အိမ်ရှေ့ တံခါး ဖွင့်သံနှင့် ဆောင့်ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အဖေ ပြန်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ အဖေ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာတော့ အလက်ဇန်းဒါး ပြုံးနေမိသည်။ အဖေသည် လူချော တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ယခု အချိန်မှာပင် မိန်းကလေးတွေ နှစ်ခါ ပြန်လှည့်ကြည့်ရလောက်သည့် ရုပ်မျိုး။ ရာသီဒဏ် ရိုက်ခတ်ထားသည့် သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းမွှေးများက နေရာယူထားသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းမွှေးများအား မိမိ ငယ်ငယ်က ဆွဲယူဆော့ကစားခဲ့သည်ကို အလက်ဇန်းဒါး မှတ်မိနေသည်။ သည်လို မကစားရဲခဲ့သည်ကတော့ နှစ်အတော် ကြာခဲ့ပြီ။ ဖခင် ကွန်စတန်တင် ကာပင်ကိုက အလက်ဇန်းဒါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံရှည်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ညနေစာ စားရဖို့ နာရီဝက်လောက် လိုဦးမယ်နော်’ မိခင် အလီနာက အာလူး လှီးရင်း လှမ်းပြောသည်။

‘ငါတို့ချည်းပဲ တွေ့ရင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောကြမယ်’ ဖခင် ကွန်စတန်တင် က ဆိုသည်။ မိခင်က မိမိတို့ ဘာသာစကားဖြင့် ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မဖြင့် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးကို ကျွန်မ တစ်သက် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး’

‘အလက်ဇန်းဒါးက ပညာသင်ဆု ရရင် မော်စကို မြို့ကို သွားရမယ်လေ၊ ဒီတော့ ငါတို့ ရန်သူရဲ့ ဘာသာ စကားကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်မှ ဖြစ်မှာ’

‘ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တွေက စစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ဖက် တည်း တိုက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား အဖေ’

‘တစ်ဖက်တည်း တိုက်တယ် ဆိုတာက ငါတို့ကို အသေးအမွှား ရန်သူ လို့ လျှော့တွက်ထားလို့ကွ’ ထိုအကြောင်းကို အလက်ဇန်းဒါး စဉ်းစားကြည့် နေစဉ် ဖခင်က မတ်တတ် ထရပ်လိုက်လိုက်ပြီး ‘ငါတို့ ညစာ စောင့်နေတုန်း စစ်တုရင် ထိုးကြမလား’ သူက မေးတော့ အလက်ဇန်းဒါးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သည်လို အခါမျိုးကို သူ အပျော်ဆုံး။ ‘သား အရပ်တွေကို စီထားနှင့်၊ အဖေ ရေအိမ် ဝင်လိုက်ဦးမယ်’

အဖေ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ အမေက အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ‘ဒီ တစ်ခါ အဖေ့ကို အနိုင်ပေးလိုက်ပါ သားရယ်၊ တစ်ခါတလေပေါ့’

‘ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး၊ သားကို မကြိုးစားဘူးလို့ သူ ထင်နေပြီး ဆူ နေဦးမယ်’ သူက ပြောပြီး မီးဖိုခန်း စားပွဲမှ အံဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ကာ သစ်သား စစ်တုရင်ခုံနှင့် စစ်တုရင်ရုပ်များ ထည့်ထားသော ဘူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အရုပ် တစ်ရုပ် ပျောက်နေသဖြင့် ကစားတိုင်း ပလပ်စတစ် စားပွဲတင် ဆား ပုလင်းကို ဘစ်ရှော့ရုပ် အဖြစ် အစားထိုး သုံးနေရသည်။

အလက်ဇန်းဒါးက ဖခင် မလာမီ ဘုရင် ရှေ့မှ နယ်ရုပ်ကို နှစ်ကွက် တက်ထားလိုက်သည်။ ဖခင် ကွန်စတန်တင်က ဘုရင်မ ရှေ့မှ နယ်ရုပ်ကို တစ်ကွက် တက်လိုက်သည်။

‘သားတို့ ဘောလုံးပွဲ ဘယ်လိုနေလဲ’ အဖေက မေးသည်။

‘သားတို့ အသင်း သရိုး ဇီးနှင့် နိုင်တယ်’ အလက်ဇန်းဒါးက ဘုရင်မ ဘေးမှ မြင်းကို ခုန်လိုက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သားရဲ့ နောက်ထပ် လက်စွမ်းပြချက်ပေါ့၊ တော်တယ်၊ သားဟာ ကျောင်းမှာ အတော်ဆုံး ဂိုးသမား ဖြစ်တာထက် ပညာသင်ဆု ရဖို့က ပိုအရေး ကြီးတယ်၊ အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းမှ မကြားသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘မကြားသေးဘူး’ အလက်ဇန်းဒါးက ပြန်ပြောရင်း တစ်ကွက် ရွှေလိုက်သည်။ အဖေက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး တစ်ကွက် ရွှေသည်။ အလက်ဇန်းဒါးက ‘အဖေ၊ စနေနေ့ ဘောလုံးပွဲ အတွက် လက်မှတ် တစ်စောင်လောက် ရနိုင်မလား’

အဖေက စစ်တုရင်ခုံမှ မျက်လုံးကို မခွာဘဲ ‘လက်မှတ်က နက်ဗစကီ ပရိုစပက် လမ်းပေါ်မှာ အပျို စစ်စစ် ရဖို့ထက်တောင် ခက်သေးတယ်’

‘ကွန်စတန်တင်၊ သင်္ဘောဆိပ်မှာ အလုပ်ကြမ်းသမားလို ရှင် နေချင်သလို နေ၊ ပြောချင်သလို ပြော၊ အိမ်မှာတော့ ဒါမျိုး မလုပ်နှင့်’ အလီနာက တားမြစ်သည်။

ကွန်စတန်တင်က သားကို ပြုံးကြည့်လိုက်ကာ ‘သားရဲ့ ဦးလေး ကိုလယာကတော့ စင်မြင့်က လက်မှတ် နှစ်စောင် ရမယ်လို့ ပြောသား၊ အဖေကလည်း မသွားချင်တာနှင့်’ အဖေ နောက်တစ်ကွက် ရွှေနေစဉ် အလက်ဇန်းဒါး ထခုန်တော့သည်။ အဖေကလည်း သား ပျော်သွားသည်ကို ကျေနပ်နေ၏။

အမေက ‘ရှင်သာ ပါတီ ဝင်လိုက်ရင် လက်မှတ်တွေ လိုချင်သလောက် ရမှာ’

‘ကိုယ်မှ မဝင်ချင်တာ မင်းလည်း သိသားနှင့်၊ သမီး ပေးမှ သမက် ရမယ့်ဟာ၊ အဲဒီ စကား မင်းပဲ သင်ပေးထားတာလေ’ အဖေက ပြောရင်း သားကို လှမ်းကြည့်ကာ ‘မှတ်ထား၊ လိုချင်တာ ရှိရင် ကိုယ့်ဘက်က ပြန်ပေးရတာတွေ ရှိမှာပဲ၊ ဘောလုံးပွဲ လက်မှတ် နှစ်စောင်လောက်နှင့် မြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက်က ငါ့မိတ်ဆွေတွေကို ထိုးမကျွေးနိုင်ဘူး’

‘သားတို့ ဆီမီးဖိုင်နယ် မကြည့်ရတာ အတော် ကြာပြီ’ အလက်ဇန်းဒါးက ပြောလိုက်သည်။

‘အဖေ တစ်သက်တော့ ကြည့်ချင်မှတောင် ကြည့်ရမယ်၊ အဖေ ကွန်မြူနစ် ပါတီ ဝင်ဖို့ကတော့ အဝေးကြီး’

အလက်ဇန်းဒါးက တစ်ကွက် တက်ရင်း ‘ဗလာဒီမာတောင် လမ်းစဉ် လူငယ်ထဲ ဝင်လိုက်လို့ ရှေ့ဆောင် လူငယ် ဖြစ်နေပြီ’

‘ဒါ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး၊ အဲဒီလိုမှ မဝင်ရင် သူ ကေဂျီဘီထဲ ဘယ် ဝင်လို့ ရမလဲ၊ ဒီလောက ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဒါက ထုံးစံပဲလေ’ အဖေက ပြောပြနေသည်။

‘အဖေ သူ့အပေါ် ဘာလို့ အမြဲ သဘောမကျ ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်’

‘ဒီကောင်လေးက သူ့အဖေ အတိုင်းပဲ စိတ်ညစ်စုတ်တယ်၊ သူ့ကို ယုံပြီး လူမသိစေချင်တာတော့ သွားမပြောလေနှင့်၊ အဲဒီ စကား ကိုယ်တောင် အိမ်ပြန် မရောက်သေးဘူး၊ ကေဂျီဘီဆီ ရောက်သွားမယ်’

‘သူက ဒီလောက်လည်း ဉာဏ်မပြေးပါဘူး အဖေရာ၊ သူ နိုင်ငံတော် တက္ကသိုလ်ကို တက်ရရင်ပဲ ကံကောင်းလှပြီ’

‘သူ ဉာဏ်ပြေးချင်မှ ပြေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စဉ်းလဲတယ်၊ ရက်စက် ယုတ် မာတယ်၊ ဒါကြောင့် အန္တရာယ် ရှိတယ်၊ အဖေ ပြောတာ ယုံ၊ ဖိုင်နယ်ပွဲ လက်မှတ်သာ ရမယ် ဆိုရင် သူ သူ့အမေကိုတောင် ရောင်းစားမယ့် အကောင်၊ ဖိုင်နယ်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဆီမီး လက်မှတ် ရရင်တောင် ရောင်းမှာ’

‘ညနေစာ စားလို့ ရပြီ’ အလီနာက လှမ်းပြောသည်။

‘အဖေတို့ သရေပွဲ လုပ်လိုက်ကြမယ်ကွာ’

‘ဘယ်ရမလဲ အဖေရာ၊ သား နောက်ခြောက်ကွက် ရွှေရင် ချက်လို့ ရ တော့မယ်၊ အဖေ သိသားနှင့်’

‘စကား များမနေကြနှင့် ဟိုနှစ်ယောက်၊ စားပွဲ ပြင်ကြ’ အလီနာက အမိန့် ပေးနေသည်။

‘အဖေ သားကို နိုင်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်’ ကွန်စတန်တင်က မေး သည်။

‘၁၉၆၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့က’ အလက်ဇန်းဒါးက ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား မတ်တတ် ထရပ်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

အလက်ဇန်းဒါးက လိုသော အရုပ် အတွက် သုံးသည့် ဆားပုလင်းကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်ပြီး ကျန်အရုပ်များကို ဘူးထဲ ပြန်ထည့်နေသည်။ အဖေက ပန်းကန်ဆေး စင်အပေါ်ရှိ စင်မှ ပန်းကန်ပြား သုံးချပ်ကို ထုတ်နေသည်။ အလက်ဇန်းဒါးက ကြောင်အိမ်ထဲမှ ဓားနှင့် ခက်ရင်း အမျိုးကွဲ သုံးစုံကို ထုတ် လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ ဘာသာပြန်နေသည့် စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ထဲမှ စာသား အချို့ကို သွားသတိရလိုက်သည်။ ရော့စတော့သည် ဟင်းငါးပွဲ ပါမှ စားသည် ဆို၏။ ထိုစာပိုဒ်တွင် ညနေစာ အစား ညစာ ဟူသော စာသားက ပိုကောင်းသဖြင့် အခန်းထဲ ပြန်ရောက်မှ ပြင်လိုက်ဦးမည်။ ရော့စတော့တွင် ငွေသားဖြင့် လုပ်သော ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ မျိုးစုံ ရှိသည်။ သူမိသားစု တွင် အစေခံ တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိပြီး အစေခံ တစ်ယောက်စီသည် မိသားစု တစ် ယောက်စီ၏ နောက်တွင် ရပ်ကာ လိုသမျှ လုပ်ပေးကြရသည်။ စားဖိုမှုးက

လည်း သုံးယောက် ရှိသည် ဟူ၏။ ရောစတော့တွင် မိမိ အမေလောက် တော် သည့် စားဖိုမှူးမျိုးတော့ ရှိမည် မထင်။ သည်လောက် မတော်လျှင် အမေ အရာရှိ ရိပ်သာတွင် အလုပ် ဘယ်ရပါမည်နည်း။

တစ်နေ့တော့ မိမိလည်း ... စားပွဲ ပြင်ပြီးသည့်နောက် အလက်ဇန်းဒါး ဖခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံရှည်တွင် ပြန်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ အလီနာ သူတို့ထံသို့ စားစရာများ ယူလာသည်။ စားစရာများကို သုံးယောက် အတွက် ခွဲထားသည်။

‘ဖြုန်းလည်း မပစ်နှင့်၊ ထပ်လည်း မတောင်းနှင့်’ ထိုစကားကို သူမ ဘာသာစကား နှစ်မျိုးလုံးနှင့် ပြောနိုင်သည်။

‘ကိုယ် ဒီည ဘုရားကျောင်း အစည်းအဝေး သွားရမယ်၊ အပြန်တော့ သိပ်နောက်မကျပါဘူး’ ကွန်စတန်တင်က ခက်ရင်းကို ကောက်ယူရင်း ပြော နေသည်။

အလက်ဇန်းဒါးက အသားနှပ် အတုံးကို အတုံးငယ်ကလေးပေါင်း များစွာ ဖြစ်အောင် လှီးဖြတ်နေသည်။ ပြီးတော့ တစ်တုံးစီကို ပေါင်မုန့် ပလုတ်ပလောင်း နှင့် ဝါးကာ ရေသောက် မျိုချသည်။ မုန့်လာဥဝါကို ချွေစားနေသည်။ ယင်းမှာ အရသာ ရှိပြီး ထိုအရသာမှာ ပါးစပ်ထဲတွင် စွဲ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ယင်းကို သူ ကြိုက် မကြိုက်ကိုပင် သူ မသိ။ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ထဲတွင်တော့ မုန့်လာဥဝါကို အစေခံများသာ စားသည်ဟု ပါရှိသည်။ သူတို့ စားရင်း သောက် ရင်း အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောနေကြ၏။

‘စာသွားလုပ်တော့ အလက်ဇန်းဒါး၊ ဒါတွေ အမေ လုပ်လိုက်ရင် သိပ် မကြာပါဘူး’ အလီနာက လက်ငှေ့ယမ်းလျက် ပြောနေသည်။

အလက်ဇန်းဒါးက အမေ့ စကားကို ဝမ်းသာအားရ နားထောင်သည်။ မိမိ အခန်းထဲသို့ ပြန်ကာ ဦးစွာ ညနေစာ ဆိုသည့် စကား အစား ညစာ ဆို သည့် စကားလုံး ပြင်ရေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တော်လိစတိုင်း၏ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ကို နောက်တစ်မျက်နှာ လှန်လိုက်သည်။ ပြင်သစ်တို့ မော်စကိုသို့ ချီတက်လာလေပြီ။

ကွန်စတန်တင် တိုက်ခန်းမှ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာသည်တွင် မျက်လုံး တစ်စုံက သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေမှန်း သူ မသိလိုက်ချေ။

ဗလာဒီမာသည် ကျောင်းစာကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက် မှ အပြင်သို့ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် စုပေါင်း တိုက်ခန်း အဆောက်

အအုံ အတွင်းမှ ထွက်လာသော ရဲဘော် ကာပင်ကိုအား တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကာပင်ကိုအား ထိုသို့ တွေ့ရသည်မှာ တစ်ပတ် အတွင်း တတိယ အကြိမ် ဖြစ်သည်။ သည်လို ညကြီးမင်းကြီး သူ ဘယ်ကို သွားမှာပါလိမ့်။ လိုက်ကြည့်လျှင် ကောင်းမည်။ ဗလာဒီမာ သူ့အခန်းထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်ကာ စင်္ကြံ အတိုင်း ခြေဖျားထောက် လျှောက်လာရာ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှ ဟောက်သံ ကြားသဖြင့် ချောင်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ရှေးဟောင်း မြင်းခွာပုံ ကုလားထိုင် ပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျနေသော ဖခင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြမ်း ပေါ်တွင်လည်း ဗော်ဒကာ အရက် ပုလင်း အလွတ် တစ်လုံး လဲကျနေသည်။ ဗလာဒီမာ အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ဖွင့်၍ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ကျောက်လှေကား ထစ်များပေါ် ကဆုန်ချ ဆင်းလာရာ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မစွတာ ကာပင်ကို လမ်းထောင့်ကို ချိုး ကွေ့သွားသဖြင့် သူ့နောက်သို့ အပြေး လိုက်သွားသည်။ လမ်းထိပ် ရောက် တော့ သူ အရှိန်ကို လျှော့လိုက်၏။

လမ်းထောင့်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ကာပင်ကိုမှာ အပိုစတယ် အင်ဒရူး ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အလကား အချိန်ကုန်ခံလို။ ဗလာဒီမာ မိမိ ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ ထိုဘုရားကျောင်းကို ကေဂျီဘီတို့က မျက် မုန်းကျိုးနေ၏။ သို့သော် ပိတ်တော့ မပစ်သေး။ ဗလာဒီမာ လှည့်ပြန်ရန် စိတ် ကူးလိုက်စဉ် မှောင်ရိပ်ထဲမှ အခြား လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ထိုလူကို တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဘုရားကျောင်း၌ မိမိ မမြင်ဖူးခဲ့။

ဗလာဒီမာ မိမိကို တွေ့မသွားစေရန် ကွယ်ကာ ဘုရားကျောင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ကပ်သွားလိုက်သည်။ အခြားဘက်ဆီမှ လူနှစ်ယောက်လည်း ပေါ် လာကာ ဘုရားကျောင်းသို့ လာနေကြသည်။ နောက်မှ ခြေသံ ကြားသဖြင့် ဗလာဒီမာ လန့်သွားပြီး အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဝပ်နေ လိုက်၏။ ထိုလူများ ကျော်သွားတော့မှ ဘုရားကျောင်း နောက်ဘက်ရှိ အုတ်ဂူ များ အကြား တွားသွားလာခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဓမ္မ တေးဂီတ အဖွဲ့ဝင် များ ဝင်သည့် အပေါက်ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် လေးလံသော တံခါး ကြီး၏ လက်ကိုင်ကို လှည့်ကြည့်ရာ မပွင့်သဖြင့် ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

ဘေးပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အပေါ်ဘက်တွင် ပြတင်း ပေါက် တစ်ပေါက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြတင်းပေါက်က သူ့အရပ်နှင့် မမီ။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို ခုကာ တွယ်တက်သည်။ တတိယ အကြိမ်

ကြီးစားလိုက်သည်တွင် ပြတင်းပေါက် ပေါင်ကို ဆွဲမိသွားသည်။ သို့ဖြင့် အစွမ်း ကုန် ဆွဲခိုကာ သူ့ကိုယ်လုံး ပါးပါးလေးကို ပြတင်းပေါက် အတွင်း လျှိုဝင်ကာ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗလာဒီမာ ခြေကို ဖော့နင်းပြီး လာရာ ဘုရားကျောင်း နောက် ဘက် မြင့်မြတ်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ ရောက်နေသည်မှာ ဘုရားစင် နောက်တည့်တည့်တွင် ဖြစ်၏။ ရင်ခုန်နေသည်များ သက်သာလာသည်တွင် ဘုရားစင် ဘေးမှ အသာ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ဒါဇင်ခန့် ဓမ္မတီးဝိုင်း အခန်းတွင် စုကာ စကားလက်ဆုံ ကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ် လုပ်သားထုကို ဘယ်တော့ ပြောမှာလဲ’ တစ် ယောက်က ထမေးသည်။

‘နောက်စနေပေါ့ စတီဖင်ရဲ့၊ ငါတို့ ရဲဘော်တွေ အားလုံး လစဉ် အလုပ် အစည်းအဝေးမှာ ဆုံတဲ့ အခါ ပြောမှာပါ။ အလုပ်သမားတွေ ငါတို့ အဖွဲ့ထဲ ဝင်ဖို့ စည်းရုံးရေးမှာ ဒါထက် ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် မရှိတော့ဘူး’ ကွန်စတင် တန်က ပြန်ပြောသည်။

‘လူဟောင်းကြီးတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ် နည်းနည်း ပြောပြထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား’ အခြား တစ်ယောက်က မေးသည်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့က ရုတ်တရက် ဝုန်းဆို ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာ၊ ငါတို့ လုပ်မှာကို ကေဂျီဘီ သိလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ခင်ဗျား ပြောသမျှ အကုန် နားထောင်ဖို့ ဒီ အခန်းထဲမှာ စပိုင် လွှတ်ထားမှာ’

‘ဒါကိုလည်း ငါ သိတယ် မိခေး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အကြီးအကဲတွေဆီ အစီရင်ခံနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါတို့ရဲ့ လွတ်လပ်သော အလုပ်သမား သမဂ္ဂဟာ အခိုင်အမာ ဖြစ်နေလောက်ပြီ’

စတုတ္ထမြောက် လူက ‘ခင်ဗျားရဲ့ အယူအဆကို လူတွေ လက်ခံကြမယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ကျည်ဆန်ကို ဟန့်တား နိုင်မယ့် တက်ကြွတဲ့ လူ ဘယ်လောက် ရှိမှာလဲ’

‘စနေနေ့မှာ ငါ ဟောပြောပြီးတဲ့ အခါ ကေဂျီဘီဟာ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ လုပ်လိုက်တာနှင့် လူတွေ ပိုမို စည်းလုံးသွားပြီး သူတို့ ဖိနှိပ်လို့ မရ ဖြစ်သွားမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ယူရီ ပြောတာလည်း မှန်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကျွန်တော် ကြာမြင့်စွာ

ယုံကြည်လာခဲ့တဲ့ အရေးကို အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ စွန့်စားရလိမ့်မယ်၊ ဒါ ကြောင့် မလိုက်ရဲတဲ့လူ အခု နောက်ဆုတ်ဖို့ အချိန် ရှိသေးတယ်’ ကွန်စတန် တင်က ပြောနေသည်။

‘ကျုပ်တို့ထဲမှာ သစ္စာဖောက် ဘယ်သူ ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး’ နောက် တစ်ယောက်က ထပြောသည်။ ဗလာဒီမာမှာ ချောင်းဆိုးချင်သည်ကို မနည်း ချုပ်တည်းနေရသည်။ လူတွေ အားလုံးမှာ ကာပင်ကိုအား ခေါင်းဆောင် အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုနေကြသည်။

‘ကဲ စနေနေ့ မနက် တို့ တွေ့ကြမယ်၊ အဲဒီ မတိုင်ခင်တော့ နှုတ်လုံကြ ပါစေ၊ မပေါက်ကြားစေနှင့်’

သူတို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကာ အသီးသီး ထွက်သွားကြစဉ် ဗလာဒီမာ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ အနောက် တံခါးမကြီး ပိတ်သံ မကြားမချင်း သူ မလှုပ်ရဲ။ တံခါး ပိတ်ကာ သော့ခတ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ ဘုန်း တော်ကြီးများ အဝတ်လဲခန်းဆီသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ခွေးခြေ တစ်လုံး ခု၍ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

အချိန် ဖြုန်းနေ၍ မရမှန်း သိသဖြင့် ဗလာဒီမာသည် မစွတာ ကာပင်ကို သွားရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပြေးတော့သည်။ ထိုလမ်းမှာ မဝင်ရ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ပင် တပ်စရာ မလိုဘဲ သိနေရသည့် ပါတီဝင်များသာ ဖြတ်သန်း သွားလာခွင့် ရှိသော ထရက်ရှ်ကိုဗလမ်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူး ပိုလျာကော့၏ အိမ်ကိုလည်း သူ သိနေသည်။ သည်လို ညကြီး အချိန်မတော် ဗိုလ်မှူး အိမ်ကို တံခါး ခေါက်၍ သင့်တော်ပါမည်လား။ ယခု ကိစ္စက နေ့တွေ၊ ညတွေ ရွေးနေ၍ ရသည့် ကိစ္စ မဟုတ်။

အရွက်ဖားဖား သစ်ပင်တန်းကလေးတွေနှင့် ကျောက်စရစ် ခင်းထားသည့် ထိုလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗလာဒီမာ ရပ်ပြီး ထိုအိမ်ကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။ ကြောက်ကလည်း ကြောက်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ကို တင်းကာ ထိုအိမ် တံခါးပေါက်သို့ တက်သွားပြီး တံခါး ခေါက်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။ ထိုလူမှာ ဗလာဒီမာကို မြင်သော်လည်း အံ့ဩဟန် မရှိ။

‘ဘာလဲ ကလေး’ ဗိုလ်မှူးက ဗလာဒီမာကို နားရွက် ဆွဲကာ မေးသည်။

‘ကျွန်တော် သတင်း ပေးချင်လို့၊ မနှစ်က ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း ကို လာပြီး တပ်သားသစ် ရှာတုန်းက ပြောသွားတယ်လေ၊ သတင်းဟာ ရွှေပဲ လို့’

‘သတင်းကတော့ ကောင်းမယ့် ပုံပဲ’ ပြောပြီး နားရွက်ကို မလွတ်ဘဲ ဗလာဒီမာကို အိမ်ထဲ ဆွဲခေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ‘ကဲ ပြော’

ဗလာဒီမာ သူ မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့သမျှတွေကို အကုန် ပြန်ပြောပြီးသော အခါ ဗိုလ်မှူးက နားရွက်ကို ဆွဲထားရာမှ ဗလာဒီမာ၏ ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘ကာပင်ကို အပြင် မင်း တခြား ဘယ်သူတွေကို မှတ်မိသေးလဲ’

‘မမှတ်မိဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ဒါပေမဲ့ ယူရီတို့၊ မိခေးတို့၊ စတီဖင်တို့ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေ ခေါ်သံတော့ ကြားခဲ့တယ်’

ပိုလျာကော့က နာမည်များကို ရေးမှတ်လိုက်ပြီး ‘မင်း စနေနေ့ ဘောလုံး ပွဲ ကြည့်မလား’

‘မကြည့်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လက်မှတ်က ကုန်ပြီပဲ၊ အဖေကလည်း လက်မှတ် မရဘူး’

ထိုအခါ ကေဂျီဘီ အကြီးအကဲသည် သူ့ အတွင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်မှတ် တစ်စောင် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကွန်စတန်တင် အိပ်ခန်း တံခါးကို အသံ မမြည်အောင် ပိတ်လိုက်သည်။ ဇနီးသည်ကို မနိုးစေချင်။ ထို့နောက် သူ့ဖိနပ် အလေးကြီးကို ချွတ်၊ အဝတ်အစားများ ချွတ်ကာ ခုတင်ပေါ် တက်သွားသည်။ မနက် သူ စောစော ထွက်သွားလျှင် အလီနာအား မိမိနှင့် မိမိ တပည့်များ ဘာလုပ်သည်၊ စနေနေ့တွင် မိမိတို့ ဘာလုပ်ကြမည်ကို ပြောရန် မလိုတော့။ မိမိ အခြား မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့သည်ဟု သူမ ထင်လျှင် အမှန် အတိုင်း သိသည်ထက် ပိုကောင်းဦးမည်။ သိလျှင် မိမိ ဟောပြောမည်ကို သူမ တားပေတော့မည်။

စင်စစ် မိမိတို့ ဘဝမှာ မဆိုးလှ။ ထိုသည်ကို သူမ မကြာခဏ မိမိကို သတိပေးသည်။ မိမိတို့ စုပေါင်း တိုက်ခန်းတွင် ရေ မီး အစုံနှင့် နေရသည်။ သူမတွင်လည်း အရာရှိ ရိပ်သာတွင် စားဖိုမှူး အလုပ် ရှိသည်။ သားဖြစ်သူ အလက်ဇန်းဒါးမှာလည်း မော်စကိုတွင် နိုင်ငံခြား ဘာသာကျောင်း သွားတက်ရန် အလွန် ဂုဏ်ရှိသော ပညာသင်ဆုကို စောင့်နေသည်။ ဘာလိုသေးသနည်း။

တစ်နေ့ကျလျှင် ထိုသည်မျိုး လူတိုင်း ရရမည်ဟု ကွန်စတန်တင် ဇနီးသည်အား ပြောပြထားသည်။

သူ အိပ်မပျော်ဘဲ လဲလျောင်းကာ ဟောပြောမည့် စကားများကို စိတ်ဖြင့် စီကုံးနေသည်။ စာရွက်ဖြင့် ချရေးလျှင် သက်သေခံ အထောက်အထား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ငါးနာရီခွဲတော့ မိန်းမ မနိုးစေရန် တိတ်တိတ် ထသည်။ အေးစက်နေသည့် ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်၊ မုတ်ဆိတ်တော့ မရိတ်။ အသား ကြမ်းသည့် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ တစ်ဆက်တည်း ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ရုပ်အင်္ကျီကတော့ ကော်လာ မပါ။ ပြီးတော့ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သည့် သံခွာတပ်ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို စီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ကာ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ထမင်းချိုင့် ဝင်ယူသည်။ ဝက်အူချောင်း၊ ကြက်ဥပြုတ် တစ်လုံး၊ ကြက်သွန်နီ တစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့် နှစ်ချပ်နှင့် ဒိန်ခဲများ ပါသည်။ ထိုထက် ကောင်းသည်ကိုတော့ ကေဂျီဘီ အဖွဲ့ဝင်များသာ စားနိုင်မည် ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့ တံခါးကို တိတ်တိတ် ပြန်ပိတ်ကာ ကျောက်လှေကားမှ ဆင်းလာပြီး လူသူကင်းသော လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက ခြောက် ကီလိုမီတာ ဝေးသော အလုပ်သို့ ခြေကျင် လျှောက်သည်။ လူကျပ်သည့် ဘတ်စ်ကားကို မစီး။ စနေနေ့ အထိသာ သူ အသက် ရှင်ဦးမည် ဆိုလျှင် စစ်မြေပြင်မှ စစ်သား တစ်ယောက်လို ကြံ့ခိုင်နေဖို့ လိုသည်။

လမ်းထဲတွင် အခြား အလုပ်သမားများကို ကျော်ဖြတ်မိတိုင်း သူက ဆလံပေးကာ နှုတ်ဆက်သည်။ အချို့ကတော့ ပြန်ဆလံ ပေးသည်။ အချို့ကမူ ခေါင်းညိတ်ကာ အသိအမှတ် ပြုသည်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း စမာရီတန် လူမျိုးတွေကတော့ မျက်နှာ လွဲသွားကြသည်။ သူတို့တွင် သက်ဆိုင်ရာ ပါတီဝင် အမှတ်အသားကို နဖူးတွင် မင်ကြောင်ဖြင့် ရေးထိုးထားသူများလည်း ပါသည်။

နောက် တစ်နာရီ ကြာသော အခါ ကွန်စတန်တင် သဘောဆိပ် ဂိတ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားသည်။ သူက အလုပ်ဝင် မှတ်တမ်းကတ်ကို စက်တွင် ထည့်လိုက်သည်။ အလုပ်ကြပ် ဆိုတော့ အစောဆုံး ရောက်၊ နောက်ကျမှ အလုပ်ပြန်ရသည်။ ထို့နောက် ယနေ့ လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို စဉ်းစားရင်း သဘောဆိပ် ဘေးအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ ပင်လယ်နက်ရှိ အိုဒက်ဆာမြို့မှ ရေငုပ်သဘော တစ်စီး အမှတ် ၁၁ ဆိပ်ခံသို့ လာကပ်ကာ ဆီဖြည့်၊ ရိက္ခာ တင်ပြီး ပြန်ထွက်မည်။ ထိုအလုပ်က နောက် တစ်နာရီလောက်မှ လုပ်ရမည်။ သည်မနက် အမှတ် ၁၁ ဆိပ်ခံတွင် မိမိ၏ အယုံကြည်ရဆုံး လူတွေ ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် ညက အစည်းအဝေး အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိနေသည်။ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေ၏။ ဘာကြောင့် ဟူ၍တော့ စဉ်းစား မရ။ တစ်စုံတစ်ယောက်

နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူ ဟူ၍တော့ မသိ။ ထိုစဉ် ဆိပ်ကမ်း၏ တစ်ဖက် ထိပ်မှ ဧရာမ ကရိန်းကြီး တစ်ခု လေးလံသော ပစ္စည်း တစ်ခုကို ချီမကာ ရေငုပ်သင်္ဘော ရှိရာ အမှတ် ၁၁ ဆိပ်ခံဘက်သို့ မောင်းတံကို ယမ်းကာ ပို့နေသည်။

ကရိန်းအိမ် အတွင်းမှ မောင်းနေသူကို ဂရုတစိုက် ရွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် တင့်ကား တစ်စီးကို ယင်း၏ အကျယ်အဝန်းထက် တစ်လက်မသာ ပိုကျယ်သော နေရာတွင် အတိအကျ တင်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သည်နေ့တော့ ထိုလူက လောင်စာဆီ စည်များကို ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ် တင်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် ရေငုပ်သင်္ဘောမှာ ရေပေါ်တွင် ဖော်ထားရမည်။ ထိုအလုပ်သည်ပင် တိကျစွာ လုပ်တတ်ဖို့တော့ လိုသည်။ သည်မနက် လေမတိုက်သဖြင့် ကံတော့ ကောင်းသည်။

ကွန်စတန်တင် သူ ဟောပြောမည့် စကားများကို ပြန်လည် စိစစ်နေသည်။ မိမိ လူတွေ နှုတ်လုံနေသမျှ အစစအရာရာ ချောမွေ့သွားမည် ဖြစ်သည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ပြီးလိုက်မိ၏။

ကရိန်း မောင်းသူမှာ တစ်လက်မလောက် အထိ အတိအကျ ချိန်ထားနိုင်သဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။ ချီမလိုက်သည့် ကုန်မှာ ဟန်ချက် ညီကာ ငြိမ်နေလေပြီ။ သူက တစ်ချက် စောင့်ကာ လေးလံ ရှည်လျားသော ကရိန်း မောင်းတံကြီးကို အသာအယာ ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကရိန်း ညှပ်ကြီးများကို ဟလိုက်ရာ လောင်စာ စည်များ လွတ်ကျကုန်သည်။ စည်များမှာ သင်္ဘောဆိပ် ဘေးနှုတ်ခမ်းပေါ် ထွက်ကျကုန်သည်။ လက်မ အတိအကျ ချိန်သားကိုက်သည်။

ကွန်စတန်တင် ကာပင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။ သူ ပွဲချင်းပြီး သေသွားတော့သည်။ ထိုကြောက်မက်ဖွယ် မတော်တဆမှုတွင် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ် ပြော၍ မရ။ ကရိန်း မောင်းသူလည်း မနက်အဆိုင်း အလုပ်သမားများ အလုပ် မဝင်မီ ကိုယ်ရောင် ဖျောက်ရတော့မည်။ ကရိန်း မောင်းတံကို နေရာတကျ ပြန်ထား၊ စက်ကို ပိတ်ကာ မောင်းခန်းပေါ်မှ လှေကားဖြင့် ဆင်းလာသည်။

အောက်ရောက်တော့ တွဲဖက် အလုပ်သမား သုံးယောက်က သူ့ကို စောင့်နေသည်။ သူက ထိုလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ပြီးပြလိုက်၏။ သူ့ဗိုက်ကို ထိုးစိုက်ကာ မွေလိုက်သော လွှဲသွားစားကိုတော့ သူ မမြင်လိုက်။ ကျန်အလုပ်သမား

နှစ်ယောက်က သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ပေးထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြ၏။ သူ ရေပေါ်သို့ သုံးကြိမ် ပြန်ပေါ်လာသေးသည်။ နောက်တော့ ပြန်မြုပ်သွားတော့သည်။ ထိုမနက်က သူ အလုပ်ဝင် လက်မှတ် မထိုးခဲ့သောကြောင့် သူ ပျောက်သွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြ။

ကွန်စတန်တင် ကာပင်ကို၏ အသုဘ အခမ်းအနားကို အပိုစတယ် အင်ဒရူး ဘုရားကျောင်းတွင် ကျင်းပသည်။ အသုဘ ရှုသူများ များပြားလွန်းသဖြင့် ဘုရားကျောင်းနှင့် မဆန့်ဘဲ လမ်းပေါ်သို့ပင် လျှံထွက်နေသည်။

ဦးစီး ကျင်းပသော ဘုန်းတော်ကြီးက ကွန်စတန်တင် သေရသည်မှာ အတော်ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားသည်။ ဆိပ်ကမ်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ရေး၍ မော်စကို အစိုးရက အတည်ပြုသော အမိန့် ပြန်တမ်းကို ဖတ်ကြားခံရသူ အနည်းငယ်ထဲတွင် ကွန်စတန်တင် ပါဝင်ခဲ့တော့သည်။

အခမ်းအနား၏ ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ရပ်နေသော လူ ၁၂ ယောက်ကတော့ မတော်တဆ ဖြစ်ကာ သေရခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိနေကြသည်။ သူတို့တွင် ခေါင်းဆောင် မရှိတော့။ ကေဂျီဘီက ပိုက်စိပ်တိုက် စုံစမ်းဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် အရေးတော်ပုံမှာလည်း အောင်မြင်ဖွယ် မရှိတော့။ နိုင်ငံတော်မှ စုံစမ်း စစ်ဆေးသည် ဆိုလျှင် နှစ်နှစ်ခန့်အထိ စစ်ဆေး တွေ့ရှိသမျှ အစီရင်ခံနေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ မလှုပ်သာတော့။

မြုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ရာ ဘေးတွင် မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေရင်းချာများသာ သေသူ့ကို နောက်ဆုံး ဂါရဝ ပြုကြသည်။ မြေမြုပ်စဉ် အလီနာက ခေါင်းတလားပေါ်သို့ မြေကြီး အနည်းငယ် ကြိချသည်။ အလက်ဇန်းဒါးမှာ မျက်ရည် မကျအောင် အတင်း ထိန်းနေရ၏။ အလီနာမှာ နောက်သို့ ဆုတ်ကာ သူ့သား လက်ကို ဆုပ်ထားသည်။ အလက်ဇန်းဒါးကလည်း မိမိ ငယ်ပင် ငယ်ငြားသော်လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်နေပြီဟု သိလိုက်သည်။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဗလာဒီမာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖခင် သေကတည်းက အလက်ဇန်းဒါး သူ့ကို စကား မပြောခဲ့။ ဗလာဒီမာမှာ လူအုပ်နောက်တွင် ခပ်ကွယ်ကွယ် ရပ်နေသည်။ သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသည်နှင့် ဗလာဒီမာ မျက်နှာ လွှဲသွားသည်။ ဖခင် ပြောသွားသည့် စကားကို အလက်ဇန်းဒါး ပြန် သတိရနေ၏။ ယုတ်မာ ရက်စက်တဲ့ကောင်၊ ဘောလုံး ဗိုလ်လုပွဲ

လက်မှတ် ရဖို့ အမေကိုတောင် ရောင်းစားမယ့်ကောင် ဆိုတာ ယုံ၊ အကြံ ဗိုလ်လုပွဲ လက်မှတ် ဆိုရင်တောင် ရောင်းချင် ရောင်းမယ့်ကောင်။

ဘောလုံးပွဲ အထူးတန်း လက်မှတ် တစ်စောင် သူ ရခဲ့ကြောင်း အလက် ဇန်းဒါးကို ပြောခဲ့သေးသည်။ မည်သူက ပေးသည်၊ ဘာကြောင့် ပေးသည်ကို တော့ ပြောမပြ။

ကေဂျီဘီထဲ ဝင်နိုင်ရေး အတွက် ဗလာဒီမာ မည်မျှ အထိ လုပ်မည်ကို အလက်ဇန်းဒါး စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ ထိုခဏမှာပင် မိမိတို့ နှစ်ဦး သူငယ် ချင်းတွေ မဟုတ်တော့ဟု သူ တွက်လိုက်မိ၏။ ခဏ ကြာတော့ ဗလာဒီမာ သုတ်ခနဲ လစ်သွားတော့သည်။ ဖခင်၏ ပါးကို နမ်းသည်မှ လွဲ၍ ကျန်လုပ် ရမည် မှန်သမျှ အလက်ဇန်းဒါး အကုန် လုပ်ခဲ့သည်။

သားအမိ နှစ်ယောက် လူတွေ အကုန် ပြန်သွားသည် အထိ အလောင်း မြှုပ်နှံရာ ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက်သား ထိုင်ကျန်နေကြသည်။

အလီနာ နောက်ဆုံး ပြန်ထလာသည်တွင် သူမ ခင်ပွန်း ထိုကဲ့သို့ သေရ အောင် ဘာများ လုပ်ခဲ့သည်ပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ကရိန်းမောင်းသမား သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ သွားသည် ဟူသော တရားဝင် ထုတ်ပြန်မှုကို သဘောတရား ရိုက်သွင်းခံထား ရသည့် ပါတီဝင်များကသာ လက်ခံကြသည်။

ပါတီ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူက ကွန်စတန်တင် ကာပင်ကိုအား ဆိုဗီယက် နိုင်ငံ၏ သူရဲကောင်း အဖြစ် သတ်မှတ်ကြောင်း၊ ကျန်ရစ်သူ ဇနီးသည်ကို လည်း နိုင်ငံတော် ပင်စင် အပြည့်အဝ ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသွား သည်ကို ပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး လီယိုနစ် ဘရက်ဇျက်ကာပင် သံယောင်လိုက် လိမ်ညာခဲ့သေးသည်။

အလီနာ သူမ ဘဝတွင် အခြား အရေးပါသူ သား အပေါ် အာရုံစိုက်ခဲ့ သည်။

မော်စကိုသို့ သွားကာ အလုပ် တစ်ခု ရှာရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သားဖြစ်သူကို ပျိုးထောင်ပေးရန် သူမ အစွမ်း ရှိသမျှ လုပ်တော့မည်။ သို့သော် မောင်ဖြစ်သူ ကိုလယာနှင့် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးတော့ လီနင်ဂရက်တွင် ဘာမျှ မဖြစ်သလို ဆက်နေသွားရန် မဖြစ်နိုင် ဆိုသည့် အချက်ကို လက်ခံ လိုက်ရတော့သည်။ လက်ရှိ အလုပ်ပင် ပြန်ရလျှင် ကံကောင်း။ အကြောင်းမူ ကေဂျီဘီရန်က မအေးလှ။

စနေနေ့ ဆိုဗီယက် ဗလား အကြို ဗိုလ်လုပွဲတွင် ဇင်းနစ် အသင်းက အိုဒက်ဆာ အသင်းကို နှစ်ဂိုး တစ်ဂိုးဖြင့် အနိုင် ရကာ ဗိုလ်လုပွဲတွင် တော်ဝီဒို မော်စကို အသင်းနှင့် ကစားရမည် ဖြစ်သည်။

ဗလာဒီမာ ထိုဗိုလ်လုပွဲ အတွက် လက်မှတ် ရဖို့ မည်သို့ ကြံမည် မသိ သေး။

အခန်း ၂

အလက်ဇန်းဒါး

အလီနာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေမကျသဖြင့် စောစော နိုးနေသည်။ သို့ဖြင့် အလက်ဇန်းဒါးကို နံနက်စာ ပြင်ကျွေး၊ သူ ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်ပေးပြီး အခန်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။ ပြီးမှ အပေါ်အင်္ကျီ ယူကာ အလုပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည်လိုပင် အလုပ်သို့ ခြေကျင်သွားသည်။ ထိုအတွက် ချစ်လင်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သူမ အချစ်ရဆုံးလူ သေရသည့် အကြောင်းကို တွေးကြည့်သည်။ မိမိကို သူတို့ ဘာတွေ ဖုံးကွယ်ထားကြသနည်း။ အဖြစ်မှန်ကို မည်သူကမျှ မိမိအား ပြောမပြကြ။ အခါသင့်လျှင် မိမိ မောင်ကို မေးကြည့်ရမည်။ သူကတော့ ပိုသိမည်။

ထို့နောက် သား အကြောင်း တွေးမိပြန်သည်။ သား၏ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကလည်း ထွက်တော့မည်။

နောက်ဆုံး မိမိ အလုပ် အကြောင်း တွေးမိပြန်သည်။ အလက်ဇန်းဒါး ကျောင်းနေစဉ် အတွင်း ထိုအလုပ် သူမ အပြုတ် မခံနိုင်။ နိုင်ငံတော် ပင်စင်ဆိုသည်က သူတို့ မိမိအား မမြင်ချင်တော့၍လား။ သူမ ရှိနေလျှင် သူမ ခင်ပွန်း သေသွားသည့် အကြောင်းကို လူတိုင်း သတိရနေမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ သို့သော် သူမက အလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်မှု ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရာရှိ ရိပ်သာတွင် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမန် အလုပ်သမား ကင်တင်းတွင် လုပ်ကိုင်ခြင်း မဟုတ်။

သူမ အလုပ်သမား မှတ်တမ်း ကတ်ပြား စက်ထဲ ထည့်နေစဉ် လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းက ‘အလုပ် ပြန်ဆင်းပြီလား မစ္စက် ကာပင်ကို၊ ဝမ်းသာပါတယ်’ ‘ကျေးဇူးပါ’ အလီနာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူမ သင်္ဘောဆိပ်ထဲ ဝင်သွားစဉ် အခြား အလုပ်သမားများက သူမကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကွန်စတန်တင်မှာ ထိုမျှ အထိ လူချစ်လူခင် ပေါသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အရာရှိ ရိပ်သာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်မိသည်နှင့် အလီနာ အပေါ် အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ လှန်းထားပြီး ခါးစည်း အပွန်ကို ပတ်ကာ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်တော့သည်။ နေ့လယ်စာ ချက်ရမည့် ဟင်းအမည်များကို စ၍ ကြည့်သည်။ ဟင်းရွက် ဟင်းချိုနှင့် နွားပေါက်သား ကတ်တလိပ်တို့ ဖြစ်၏။ သည်နေ့ သောကြာနေ့ ဖြစ်မည်။ အသားများကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး အသီးအရွက် များကို လှီးဖြတ်၊ အာလူးကို အခွံ နှာသည်။

ထိုစဉ် သူမ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ချောင်း အသာအယာ လာတင်သည်။ အလီနာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲဘော် အင်္ကျီမော့။ သူ့မျက်နှာက မိမိ အပေါ် စာနာသည့် အမူအရာမျိုး။

‘အသုဘ အခမ်းအနားကတော့ အတော် စည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကွန်စတန် တင်ဟာ ဒါလောက်နှင့် မတန်သေးဘူး’ သူမ၏ အလုပ်ကြပ် အင်္ကျီမော့က ပြောနေသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သိတော့ သိနေကြဟန် ရှိသည်။ မိမိကိုသာ မပြော ကြခြင်း ဖြစ်မည်။ အလီနာက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး မနက်ပိုင်း နားချိန် ဥသြဆွဲသည့် အချိန် အထိ အလုပ်ကို ဆက်တိုက် လုပ်လိုက်သည်။ ထိုနားချိန်တွင် အလီနာ ခါးစည်း အဝတ်ကို ချွတ်ကာ ဆိပ်ကမ်းဝင်း အတွင်း တွင် အိုဂါထံ သွားသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ အိုဂါမှာ ယမန်နေ့က ကျန်သည့် စီးကရက် တစ်ပိုင်းကို သောက်နေရာမှ သောက်လက်စ အတိုကို အလီနာအား ကမ်းပေးသည်။

‘ဒီတစ်ပတ်ကတော့ တကယ်ပါပဲဟယ်၊ ငါတို့ဘက်ကတော့ နင် အလုပ် မပြုတ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးထားတာပဲ၊ မနေ့က နေ့လယ်စာ ပေါက် ကရတွေ ဖြစ်ကုန်တာ ငါ့အပြစ်ပါ’ အိုဂါက ဆေးလိပ်ကို ရှိုက်ရင်း ဆက်၍ ‘ဟင်းချိုတွေလည်း အေးကုန်တယ်၊ အသားတွေလည်း တူးကုန်တယ်၊ အသီး အရွက်တွေကလည်း နွမ်းဖတ်ကုန်တယ်၊ အရာရှိတွေက နင် ဘယ်တော့ ပြန် လာမလဲချည်း မေးနေကြတယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရယ်’ အလီနာ ပြောရင်း သူငယ်ချင်းကို ဆွဲဖက် ချင်သော်လည်း ဥသြက ဆွဲလေပြီ။

ဖခင်၏ အသုဘတွင် အလက်ဇန်းဒါး မငိုခဲ့။ ထိုညက အလီနာ အလုပ်မှ အိမ် ပြန်ရောက်တော့ သူ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ထိုင်ငိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ငိုစရာကတော့ အကြောင်းရင်း တစ်ခုသာ ရှိမည်ဟု သူမ သိနေသည်။

သူမ သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ‘ပညာ သင်ဆုက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး သားရယ်၊ နိုင်ငံခြား ဘာသာ ကျောင်း ကို တက်ခွင့် ရတယ် ဆိုရင်ပဲ ဂုဏ်ရှိလှပါပြီ’ သူမက ပြောနေသည်။

‘ဘယ်ကိုမှ တက်ခွင့် မရလို့ပေါ့’ အလက်ဇန်းဒါးက ဆိုသည်။

‘နိုင်ငံတော် တက္ကသိုလ်မှာ သင်္ချာ ဘာသာတောင် သင်ယူခွင့် မရဘူး လား’

အလက်ဇန်းဒါးက ခေါင်းခါကာ ‘တနင်္ဂါလနေ့ မနက် သင်္ဘောဆိပ်ကို သတင်း ပို့ရမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် အလုပ်သမား ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းထဲမှာ ဝင်လုပ် ရမယ်’

‘မလုပ်ရဘူး၊ အမေ ကန့်ကွက်တယ်’

‘ပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ငြင်းလို့ မရဘူး ဆိုပြီး သူတို့က ပြော လိုက်ပြီ’

‘သားသူငယ်ချင်း ဗလာဒီမာရော၊ သူ့ရော သင်္ဘောဆိပ်မှာ လုပ်ရမှာတဲ့ လား’

‘ဟင့်အင်း၊ သူကတော့ တက္ကသိုလ်တောင် တက်ခွင့် ရမယ်၊ သူ စက်တင် ဘာလ စတက်ရမယ်’

‘သားက သူ့ထက် ဘာသာတိုင်းမှာ အမှတ် သာတယ် မဟုတ်လား’

‘ယုတ်မာတဲ့ ဘာသာရပ်မှာတော့ မသာဘူး အမေ’

တနင်္ဂါလနေ့ နေ့လယ်စာချိန် မတိုင်မီ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဗိုလ်မှူး ပိုလျာကော့ ဝင် လာပြီး ဟင်းတွေ ကျက်ပြုလားဟု လာစစ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာချို လာသွေးသည်။ သူ့အရပ်မှာ အလီနာထက် ပိုမမြင့်လှ။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူမထက် နှစ်ဆခန့် ကြီးသည်။ ထိုသို့ ကြီးသည်မှာ အလီနာ အချက်အပြုတ် ကောင်း သောကြောင့်ဟု သူငယ်ချင်း အိုဂါက နောက်သည်။

ပိုလျာကော့မှာ လုံခြုံရေးမှုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ကေဂျီဘီ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဆိပ်ကမ်း အာဏာပိုင်အား တိုက်ရိုက် သတင်း ပို့ရသူ ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လူတိုင်း ရှောင်ကြ ၏။

သိပ်မကြာလိုက်၊ အလီနာ နောက်ဆုံး ချက်သည့် ဟင်းလျာများကို စစ် ဆေးသည်။ အခြား အရာရှိများ ဆိုလျှင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဟင်းမြည်းရုံလောက် သာ လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုလျာကော့၏ လက်များက အလီနာ၏ ကျောပြင်ကို သပ်နေရာ တင်ပါး အထိ ရောက်လာသည်။ နောက်ပြီး သူမကို သူ့ကိုယ်လုံးဖြင့် ဖိကပ်ကာ ‘နေ့လယ်စာ စားပြီးရင် တွေ့မယ်’ ဟု တီးတိုး ပြောပြီး စားသောက် ခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်တွင် ရိပ်သာဆောင်မှ သူ ထွက် သွားသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် အလီနာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူမ အလုပ် ပြန်သည် အထိ သူ ပြန်မလာခဲ့။ သို့သော် တစ်ချိန်ချိန် သူ ပြန်လာမည် ဟု သူမ တွက်နေသည်။

အစ်မဖြစ်သူ အလီနာ ရှိသည့် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ကိုလယာ ညနေဘက်တွင် ရောက် လာသည်။

သူမက ဘေဇင်ထဲသို့ ရေဖွင့်ချကာ ရေများကို ခပ်ထုတ်နေသည်။ ပြီး တော့ မောင်ဖြစ်သူအား အဖြစ်သနစ်စုံ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

‘ပိုလျာကော့နှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး အစ်မ၊ လုပ် တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ အလုပ် ပြုတ်မှာပဲ၊ ကွန်စတန်တင် ရှိနေရင်တော့ သူ အစ်မကို လက်ဖျားနှင့်တောင် တို့ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ သူ့ကို တားနိုင်တဲ့ လူ မရှိတော့ဘူး၊ အစ်မ သူငယ်ချင်း အိုဂါကိုသာ မေးကြည့်’ ကိုလယာက ပြောပြသည်။

‘မေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီနေ့ အိုဂါကို အကဲခတ်ကြည့်ရတာ ကွန် စတန်တင် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စကို သူ သိတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဘယ်သူ သတ်တယ် ဆိုတာလည်း သူ သိပုံ ရတယ်၊ သူ ပြောရမှာ ကြောက်နေပုံလည်း ရတယ်၊ နင် ငါ့ကို အမှန် အတိုင်း ပြောပြပါတော့ဟယ်၊ အစည်းဝေး တက်တာ နင်ရော ပါလား’

‘မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ အစ်မရယ်’ ကိုလယာက ပြောနေသည်။

mgyoe.com

အလီနာက ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ လေသံမျှဖြင့် 'နင်ရော အသက် အန္တရာယ် ရှိနိုင်လား'

မောင်ဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမပြော ညာမပြော မီးဖို ခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုည အလီနာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းရင်း ခင်ပွန်းသည် အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ သူ သေပြီ ဆိုသည်ကို သူမ ယုံ၍ မရနိုင်။ အလက်ဇန်းဒါးမှာ သူ့ဖခင်ကို ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်သည်။ ဖခင်၏ အဆင့်ကို မီအောင်လည်း သူ ကြိုးစားသည်။ ထိုအဆင့်ကြောင့်လည်း သူ အသက် စတေးသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုအတွက်ကြောင့်ပင် သူ့သားမှာလည်း သဘောဆီပ် အလုပ်သမား ဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံး လုပ်သွားရချေတော့မည်။

သားကို နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာနတွင် လုပ်စေချင်သည်။ သား သံ အမတ်ကြီး ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်သွားချင်သည်။ ထိုသို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ကွန်စတန်တင် တစ်ခါက မိမိကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိတဲ့ ယောက်ျား တွေဟာ သူတို့ ယုံကြည်ရာကို သတ္တိရှိရှိ မလုပ်ဘူး ဆိုရင် ဘာမှ ပြောင်းလဲ လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဟူ၏။ အလီနာ သူမ၏ ခင်ပွန်းကို သတ္တိ မရှိစေချင်။ သို့ သော် သူ သတ္တိ မရှိခဲ့လျှင်လည်း မိမိ သူ့အပေါ် သည်မျှ ချစ်မိမည် မထင်။

သူမ၏ မောင် ကိုလယာမှာ ကွန်စတန်တင် လက်အောက်မှ တတိယ အဆင့် အလုပ်ကြပ် ဖြစ်သည်။ ကိုလယာကိုတော့ ပိုလျာကော့က အန္တရာယ် ရှိလောက်သူဟု သဘော မထား။ ထို့ကြောင့်လည်း ကွန်စတန်တင် မရှိသည့် နောက် ကိုလယာကို ကွန်စတန်တင် ရာထူး ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုလျာ ကော့ မသိသည့် အချက်က ကိုလယာသည် သူ့ယောက်ဖထက်ပင် ကေဂျီဘီ ကို မုန်းသေးသည် ဆိုခြင်းပင်။ ကိုလယာသည် အရှိန် မပျက် နေထိုင်နေသော် လည်း လက်စားချေရန် အမြဲ ကြံစည်နေသူ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ အလုပ်မှ ထွက်လာတော့ သဘောဆီပ် အပြင်ဘက်တွင် ကိုလယာ မိမိအား စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အလီနာ အံ့ဩသွားမိ သည်။

‘ဘယ်နှယ် အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနှင့်’ နှစ်ယောက်သား အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်း အလီနာက ပြောလိုက်သည်။

‘အခု ကျွန်တော် ပြောမယ့် စကား အစ်မ ကြားရင် ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး’

‘အလက်ဇန်းဒါးနှင့် ပတ်သက်လို့လား’ အလီနာ စိတ်ပူစွာ မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်၊ သူက အမိန့်ကို မနာခံတဲ့ အပြင် ကေဂျီဘီကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မထိမဲ့မြင် ပြုနေတယ်၊ အစ်မ သူ့ကို ဆုံးမဦး၊ သိပ်လွန်လာရင် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို သိပ် ကာကွယ် မပေးနိုင်တော့ဘူး’ အလီနာ ကြက်သီးများပင် ထမိ၏။

‘သူက သူ့အဖေရဲ့ မဟုတ်မခံတတ်တဲ့ သွေး ပါနေတာ၊ ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်တော့ ရှိတယ်’

‘သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ အားလုံးထက် သူက တော်ပါတယ်၊ အားလုံးကလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါနှင့် မရဘူး အစ်မ’

‘ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့စကားလည်း အခု နားမထောင်တော့ဘူး’ နှစ်ယောက်သား အတော်ကြာကြာ စကား မပြောဘဲ လျှောက်လာမိကြသည်။ လူတွေ မကြားလောက်သည့် နေရာကို ရောက်မှ ကိုလယာက ‘ဖြေရှင်းလို့ ရနိုင်တဲ့ နည်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါက အစ်မရော အလက်ဇန်းဒါးရော အပြည့်အဝ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မှာ’

အလီနာ၏ အိမ်တွင် ပြဿနာက သည်မျှ မဆိုးသေး။ အလုပ်ထဲမှ ပြဿနာက ပိုဆိုးလာသည်။ ဗိုလ်မှူးသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုမို အတင့်ရဲလာသည်။ မိမိကိုယ်ပေါ်၌ သရမ်းနေသည့် သူ့လက်ကို ရေခွေးပူ လောင်းချရန်ပင် သူမ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာနိုင်သည်များကို စဉ်းပင် မစဉ်းစားရဲ။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာမည် ထင်၏။ သူမ အိမ်မပြန်မီ မီးဖိုခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်။ ထိုစဉ် ပိုလျာကော့ မီးဖိုခန်းထဲ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ဝင်လာသည်။ မူးလာသည်မှာလည်း သေချာသည်။ သူက ဘောင်းဘီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ အလီနာထံ ကပ်လာသည်။ သူမ၏ ရင်သားများပေါ်သို့ သူ့လက်များ ရောက်မလာမီ အရာရှိငယ် တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ဆိပ်ကမ်း

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သူ့ကို အရေးတကြီး တွေ့လိုသည်ဟု သတင်း ပို့သည်။ ပိုလျာကော့မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ထွက်မသွားမီ အလီနာအား ‘ဘယ်မှ မသွားနှင့်၊ ငါ အခု ပြန်လာခဲ့မယ်’ ဟု ပြောသွားသေးသည်။

အလီနာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲမှ တစ်နာရီကျော်လောက် အထိ မထွက်ရဲသေး။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဥဩဆွဲသံ ပေါ်လာသော အခါ အပေါ် အင်္ကျီကို ယူကာ အလျင်ဆုံး ထွက်သည့် အလုပ်သမားများနှင့် အတူ ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ သူမ၏ မောင် ညနေစာ လာစားတော့ သူ့အစီအစဉ် အသေးစိတ် ကို မေးကြည့်သည်။

‘အစ်မက အဲဒီ ကိစ္စ သိပ်အန္တရာယ် များတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ပိုလျာကော့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို မရှောင်နိုင်မှန်း မသိခင်က ပြောတာ’

‘အစ်မ ပြောတော့ သူ့ဒဏ်ကို အလက်ဇန်းဒါး မသိရင် ပြီးရော၊ သည်း ခံနိုင်တယ်ဆို’

‘ဒါပေမဲ့ သား သိသွားရင် သူ ဘာလုပ်မလဲ နင်စဉ်းစားကြည့်၊ ဒါကြောင့် နင့်မှာ ဘယ်လို အစီအစဉ် ရှိလဲ ပြော၊ ဘာမဆို ငါ စဉ်းစားမယ်’

ကိုလယာ ဗောဒကာ အရက်ကို တစ်ခွက် ငဲ့ကာ သူ့အစီအစဉ်ကို ဖြည်း ဖြည်းချင်း ပြောပြသည်။ ‘ဆိပ်ကမ်းမှာ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောတွေ အပတ်စဉ် ကုန်လာချတာ အစ်မ သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သင်္ဘောတွေကို ကျွန်တော် တို့က ကုန်မြန်မြန် ချပေးရတယ်၊ ဒါမှ စောင့်နေတဲ့ သင်္ဘောတွေ ဝင်လို့ ရမှာ၊ အဲဒီဟာက ကျွန်တော့် တာဝန်’

‘အဲဒါ ငါတို့နှင့် ဘာဆိုင်လဲ’ အလီနာက မေးသည်။

‘သင်္ဘောက ကုန်ချပြီးတာနှင့် ကုန်ထပ်တင်ရတယ်၊ ဆားအိတ်တွေနှင့် ဗောဒကာ အရက်တွေ၊ မတင်ချင်တဲ့ သင်္ဘောတွေက ခါလီ ပြန်သွားကြတယ်’ အလီနာ ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ ကိုလယာက ဆက်၍ ‘သောကြာနေ့ကျရင် သင်္ဘော နှစ်စီး ဆိုက်ဖို့ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ စနေ ညနေ ရေတက်နှင့် ကုန်မပါဘဲ ပြန်ထွက်မယ်၊ အစ်မတို့ သားအမိ အဲဒီ တစ်စီးပေါ်မှာ ခိုးပြီး လိုက်သွား’

‘ငါတို့ကို မိသွားရင် ကျွဲ နွား တင်တဲ့ ရထားနှင့် ဆိုက်ပေးရီးယားကို ပို့မှာဟ’

‘ဒါကြောင့် စနေနေ့ကျရင် စွန့်စားကြည့်ရမှာပဲ၊ ကံတရားကတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရှိတယ်’

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲ’ အလိနာက မေးသည်။

‘ဆိုဗီယက် ဖလား ဘောလုံး ဗိုလ်လုပွဲမှာ ဇင်းနစ် အသင်းနှင့် တော်ပီဒို မော်စကို အသင်းတို့ ကစားကြမယ်၊ အဲဒီမှာ အရာရှိတွေ အားလုံးလိုလို မော်စကို အသင်းကို အားပေးဖို့ သွားကြည့်ကြမယ်၊ အလုပ်သမားတွေကလည်း အိမ်ရှင် အသင်းဘက်က သွားအားပေးကြမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အချိန် သုံးနာရီ ရတယ်၊ ဒါကို အခွင့်ကောင်း ယူရမယ်၊ ပွဲသိမ်း ခရာ မှုတ်တဲ့ အချိန် မှာ အစ်မတို့ လန်ဒန်တို့ နယူးယောက်တို့မှာ ဘဝသစ် စမယ့် လမ်းပေါ် ရောက် နေကြပြီ’

‘ဒါမှမဟုတ် ဆိုက်ဗေးရီးယားပေါ့’

အခန်း ၃

အလက်ဇန်းဒါး

ကိုလယာနှင့် အလီနာတို့ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ထိုမျှစောစော မလာဖူးခဲ့။ ညပြန်တော့ လည်း ထိုအချိန်မျိုး မပြန်ဖူးခဲ့။ အလုပ်ထဲတွင်လည်း သူတို့နှစ်ဦး မတွေ့ကြ။ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြသလိုမျိုး နေခဲ့ကြသည်။ ညနေတိုင်း ကိုလယာက ခြောက်ထပ်ရှိ သူတို့ခန်းမှ ဆင်းလာသည်။ သို့သော် အလက်ဇန်းဒါး မအိပ်မချင်း သူတို့ အစီအစဉ်ကို မဆွေးနွေးကြ။ ဆွေးနွေးတော့လည်း အနည်းငယ်မျှသာ။

သောကြာနေ့ ညနေလောက်တွင်တော့ သူတို့ အစီအစဉ်ကို ဟာကွက် မရှိအောင် အကြိမ်ကြိမ် တိုင်ပင်ကြသည်။ အလီနာကတော့ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ချော်မည်ဟု ထင်နေဆဲ။ ထိုညတွင် သူမ အိပ်မပျော်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်လလုံးလုံး သူမ ညစဉ် နှစ်နာရီထက် ပိုအိပ်မရ။

ဘောလုံး ဗိုလ်လုပွဲ ရှိသဖြင့် အလုပ်သမား အားလုံး စနေနေ့ နံနက်ဂိုဏ်း နံနက် ခြောက်နာရီမှ နေ့လယ် အထိ အလုပ်ဆင်းကြရမည်။ ထို့ကြောင့် မွန်းတည့်ချိန်တွင် ဥသြ ဆွဲသည်နှင့် ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုလုံး မရှိမဖြစ် အလုပ်သမား တို့လောက်သာ ကျန်နေမည်ဟု ကိုလယာက သူမကို ပြောထားသည်။

‘နောက်ပြီး အလက်ဇန်းဒါးကို ကျွန်တော် ဘောလုံးပွဲ လက်မှတ် မရဘူး လို့ ပြောထားမယ်၊ ဒါမှ သူ ညနေဂိုဏ်း အလုပ် ဆင်းမယ်’

‘နင် သူ့ကို ဘယ်တော့ ပြောမလဲ’

‘နောက်ဆုံး အချိန်ကျမှ ကပ်ပြောမယ်’

ရဲဘော် အင်္ကျီကလည်း သူမကို ပြောထားသည်။ စနေနေ့တွင် အရာရှိ များ ဘောလုံးပွဲ ရှိ၍ နေ့လယ်စာ လာစားမည် မဟုတ်သဖြင့် စနေနေ့တွင် အလုပ် မဆင်းနှင့်ဟု ဆိုသည်။

‘သူတို့ ဘောလုံးပွဲ မသွားတဲ့လူ ရှိချင် ရှိမှာမို့ မနက်ပိုင်းတော့ ငါ လာလိုက်မယ်၊ နေ့လယ်ဘက် ဘယ်သူမှ မလာရင် ငါလည်း ဒိုးပြီ’ ဟု သူက ပြောသည်။

ကိုလယာသည် ခါတိုင်းတော့ ဘောလုံးပွဲ လက်မှတ် အပိုများ အလက် ဇန်းဒါးအား ပေးတတ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ လက်ထောက် ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားနှင့် ကရိန်း မောင်းသူတို့ကို လက်မှတ်တွေ ပေးပစ်လိုက်သည်။ သို့မှသာ စနေ ညနေတွင် သူတို့ မရှိကြမည် ဖြစ်၏။

နောက်နေ့ အလက်ဇန်းဒါး မီးဖိုခန်းထဲသို့ နံနက်စာ စားရန် ဝင်လာတော့ သူ ဦးလေး ရောက်နေသည့်အတွက် သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အချိန် ကပ်မှ ဘောလုံးပွဲ လက်မှတ် လာပေးလေ့ရှိသလားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်တော့ သူပြောပုံကို ဇေဇေဝါ ဖြစ်စရာ။

ကိုလယာက ‘မင်း ဒီညနေ ဒါထက် အရေးကြီးတဲ့ပွဲ ကစားစရာ ရှိတယ်၊ မော်စကိုနှင့်ပဲ ယှဉ်ကစားရမှာ၊ မင်း ရုံးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး’

အလက်ဇန်းဒါး ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေစဉ် ဦးလေးက သူတို့ မောင်နှမ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က စီစဉ်နေခဲ့ပုံများကို ပြောပြသည်။ အကယ်၍ ဘာအကြောင်း ကြောင့် ဖြစ်စေ သဘော မတူပါက မိမိတို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်မည်ဟု အလီနာ သူမမောင်ကို ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။ သားအနေဖြင့် မိမိတို့ အစီ အစဉ်ကို ယုံကြည် စိတ်ချစေချင်သည်။ ဦးလေးကလည်း သူ့ဘက်က စွမ်းစွမ်း တမံ ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း တူ ဖြစ်သူကို အားပေးစကား ပြော ထားသည်။ ‘ဦးလေး လက်မှတ် ရပါတယ်ကွာ’ ကိုလယာက လက်မှတ်ကို ရှေ့ယမ်းပြသည်။ ပြီး ‘တကယ်လို့ မင်း ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင်..’

အလီနာ သား၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသည်။ ‘သွားစမ်းပါ၊ ဒီဘောလုံး ပွဲ’ သား ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ပုံက ထိုသို့တည်း။

‘သွားရင် ရုရှကနေ မင်း ထွက်သွားရမှာ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာလို့ မရ တော့ဘူး’ ကိုလယာက ဆိုသည်။

‘ဒီလို ထွက်သွားလို့ ကျွန်တော် ရုရှ မျိုးရိုး ပျောက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့် အဖေကို သတ်တဲ့ လူတွေ ရှိနေသရွေ့ ကျွန်တော်တို့ ရုရှကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ ဒီလို အခွင့်အရေး ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ပြီးရော’ ကိုလယာက ဆက်၍ ‘ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မင်း တို့နှင့် လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘အဲဒါ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း မသွားဘူး၊ ဒီပြဿနာကို ဦးလေး ခံရမှာကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး’

‘မထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ သားအမိ ထွက်ပြေးတာကို ငါက ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး မင်းတို့ရဲ့ ခြေရာကို ဖျောက်ပေးနေရမှာ၊ မင်းအဖေ ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်စေချင်မှာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ဦးလေးရာ’

‘ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနှင့်၊ ငါ အဲဒီ သင်္ဘော နှစ်စီး ကုန်တင် ကုန်ချ လုပ်တဲ့ မနက်ဂိုဏ်းကို သွားကြီးကြပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ ညနေကျရင် ငါ ဘောလုံးပွဲ သွားမယ်လို့ လူတွေ ထင်ကြမယ်’

‘တကယ်လို့ ဘောလုံးပွဲမှာ နင့်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြရင် မသင်္ဘော မဖြစ်ကြဘူးလား’ အလီနာက မေးသည်။

‘ကျွန်တော် အချိန်ကိုက် သွားနိုင်ရင် ရတယ်၊ ဒုတိယပိုင်းက လေးနာရီမှ စကန်မှာ၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော် တခြား လူတွေနှင့် အတူ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေမှာ၊ ဘောလုံးပွဲ ပြီးသွားတဲ့ အချိန်လောက်ကျရင် အစ်မတို့ သားအမိ ရေပြင် နယ်နမိတ် အပြင်ဘက် ရောက်နေလောက်ပြီ၊ မင်းက ညနေပိုင်း အလုပ် ဝင်ဖို့ သတင်းပေး၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်’ ဦးလေးက မတ်တတ် ရပ်ကာ သူ့ကို ဖက်လိုက်သည်တွင် အလက်ဇန်းဒါး ပြုံး နေမိသည်။ ဦးလေးက ဆက်၍ ‘မင်းအတွက် မင်းအဖေ ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် လုပ်ပါ’

ကိုလယာ သူတို့ တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်စဉ် အလက်ဇန်းဒါး၏ သူငယ်ချင်း လှေကားမှ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ‘ဘောလုံးပွဲ လက်မှတ် ရလား မစ္စတာ အိုဘိုစကီ’ ထိုသူငယ်ချင်းက မေးသည်။

ကိုလယာက ‘ရတယ်၊ မြောက်ဘက်တန်း အစွန်ဆုံး အကန်မှာ၊ ငါတို့ ကောင်လေးတွေနှင့်၊ ဟိုရောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့’

‘တွေ့မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အနောက်ဘက်တန်းမှာ ကြည့်မှာ’ ဗလာဒီမာက ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါဆို ကံကောင်းတာပေါ့’ ကိုလယာက ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား အတူ ဆင်းလာကြသည်။

ထိုလက်မှတ် ရအောင် သူ ဘာလုပ်ပေးခဲ့ရသနည်းဟု မေးမည် ကြံသော်
လည်း မမေးလိုက်။

‘အလက်ဇန်းဒါးရော ဦးလေးနှင့် လိုက်ခဲ့မှာလား’

‘မလိုက်ပါဘူး၊ သူ ညနေပိုင်း အလုပ် ဆင်းရမယ်၊ ဒီကောင် အတော်
စိတ်ညစ်နေတယ်’

‘သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ညနေကျမှ လာပြီး ပွဲ အစ အဆုံး ပြန်
ပြောပြမယ်လို့’

‘ကောင်းတာပေါ့ ဗလာဒီမာရယ်၊ သူကလည်း မင်းကို ကျေးဇူးတင်မှာပါ၊
မင်း ပွဲကို ကောင်းကောင်း ကြည့်နိုင်ပါစေ’

ကိုလယာ သင်္ဘောဆိပ်ကို ထွက်သွားတော့ အလက်ဇန်းဒါးမှာ သိချင်သည်များ
ကို အမေ့အား ဆက်မေးနေသည်။ အချို့ မေးသည်များကို အမေလည်း မဖြေ
နိုင်။ မဖြေနိုင်သည့် အထဲတွင် မိမိတို့ မည်သည့် နိုင်ငံကို သွားမည်နည်း ဆို
သည့် မေးခွန်းမျိုး။

အလီနာက ‘ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ သင်္ဘော နှစ်စင်း မွန်းတိမ်း ရေ
တက်နှင့် ထွက်မယ်၊ မင်းဦးလေး ငါတို့ကို ဘယ်သင်္ဘောနှင့် တင်ပေးမလဲ
မသိသေးဘူး’

အလက်ဇန်းဒါး ဘောလုံးပွဲကို မေ့သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အလီနာ သိလိုက်
သည်။ အခန်းကို သူ ပတ်လျှောက်နေ၏။ လွတ်မြောက်ရေးကိုသာ သူ အာရုံ
ရောက်နေပုံ ရသည်။ သူမက စိုးရိမ်စွာဖြင့် ‘ဒါ ဂိမ်း ကစားတာ မဟုတ်ဘူး
သား၊ အမေတို့ကို မိသွားရင် မင်းဦးလေး ပစ်သတ်ခံရမှာ၊ အမေတို့လည်း
အလုပ် စခန်း အပို့ခံရမှာ၊ မင်း တစ်သက်လုံး အဲဒီမှာ နေသွားရမှာ၊ ဘောလုံး
ပွဲလည်း မကြည့်ရတော့ဘူး၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်’

‘အဖေသာ ဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်
အမေ’

‘အဲဒါဆိုလည်း မင်း အသင့် သွားလုပ်တော့လေ’

အလက်ဇန်းဒါး သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ မိခင်က သားဖြစ်သူ အလုပ်
သို့ ယူသွားနေကျ ထမင်းဘူးကို ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။ ထိုဘူးထဲသို့ သည်တစ်ခါ
စားစရာများတော့ မထည့်။ သားအမိ နှစ်ယောက် စုထားသည့် ငွေစက္ကူနှင့်

အကြွေစေ့ကလေးများသာ ထည့်လိုက်သည်။ လက်ဝတ်ရတနာကလေး အနည်းငယ်နှင့် တန်ဖိုးရှိ ပစ္စည်းကလေးများလည်း ပါသည်။ သူမ၏ အမေ ဝတ်ခဲ့သော လက်ထပ် လက်စွပ်လည်း ပါသည်။ ထိုလက်စွပ်ကို သူမ လက်ထပ်တော့လည်း ဝတ်ခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ရုရှ-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်လည်း ပါသည်။

ကွန်စတန်တင်နှင့် အလက်ဇန်းဒါးတို့ သားအဖ ညနေတိုင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေသည်ကို မိမိ အာရုံစိုက် နားထောင်မိခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ ထို့နောက် သူမ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပစ္စည်း ထည့်သည်။ ထိုနံနက် နှောင်းပိုင်း အလုပ် သွားသည့်အခါ မသင်္ကာစရာ မရှိဟုတော့ မျှော်လင့်ရသည်။ ပြဿနာက ဘာ တွေ ထည့်သွားပြီး ဘာတွေ ချန်ထားခဲ့ရမည်နည်း။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူ မိသားစု ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ဦးစားပေး ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လဲစရာ အဝတ် တစ်စုံ၊ ဆပ်ပြာ တစ်တုံး၊ ထို့နောက် ခေါင်းဖြီးသည့် ဘရပ်ရှ်နှင့် ဘီးတစ်ချောင်းကို ထည့်ကာ အိတ်အဖုံးကို အတင်း ဖိပိတ်လိုက်သည်။ သားက သူ၏ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ကိုလည်း မက်မောသည်။ သို့သော် ထိုစာ အုပ်က ရောက်သည့် နေရာတွင် ဝယ်၍ ရနိုင်သည်ပဲလေ။

သားက သွားရန် စိတ်စောနေသည်။ သို့သော် မိခင်က ပြောထားသည့် အချိန်ကျမှ သွားလိုသည်။ ကိုလယာက လူတွေ မရိပ်မိစေရန် ၁၂ နာရီ ဥဩ မဆွဲမီ ရောက်ရန် လိုသည်ဟု ပြောထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ တိုက် ခန်းမှ ၁၁ နာရီ သာသာတွင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အသိအကျွမ်းတွေနှင့် မတွေ့ နိုင်သည့် လမ်းတွေဘက်မှ ကွေ့ပတ် လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ၁၂ နာရီ မထိုးမီ ကလေးတွင် ဂိတ်ဝသို့ ရောက်သည်။ အလုပ်သမား တစ်အုပ်ကြီး မိမိတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မှ လာနေကြသည်။

အလက်ဇန်းဒါးက ထိုလူအုပ်ကို တိုးဝှေ့ကာ ဝင်နေသည်။ မိခင်က ခေါင်း ကို အောက်စိုက်ထားကာ သားနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ အလုပ်ဝင် မှတ်တမ်း ကတ်ပြား စက်ထဲ ထည့်ကြသည့် အချိန်တွင် မိခင်က ‘နှစ်နာရီကျရင် နေ့လယ် မိနစ် နှစ်ဆယ် အလုပ် နားချိန် အတွက် ဥဩ တစ်ခါ ဆွဲလိမ့်ဦးမယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကျရင် အရာရှိ ရိပ်သာ အမေ့ဆီကို အမြန်ဆုံး လာခဲ့၊ ကြားလား’

အလက်ဇန်းဒါး ခေါင်းညိတ်ကာ အလုပ် ဝင်ရန် အမှတ် ၆ ဆိပ်ခံသို့ သွားသည်။ မိခင်က သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ရိပ်သာ နောက် ဖေးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ အလီနာ တံခါးကို အသာ ဖွင့်ကာ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်ပြီး နားစွင့်ကြည့်သည်။ ဘာသံမျှ မကြားရ။

ထို့ကြောင့် သူမ အပေါ်အင်္ကျီကို ချိတ်ထားကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုစဉ် အိုဂါကို စာပွဲ တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ စီးကရက် သောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အလီနာ အတော် အံ့ဩသွားရသည်။ သူမ အရာရှိ တစ်ယောက် ရှိနေလျှင်ပင် သူမ ထိုသို့ မလာဖူးခဲ့။ ရဲဘော် အင်္ကျီမော့လည်း ဥဩခွဲကတည်းက ထွက်သွားပြီဟု အိုဂါက ပြောသည်။ အိုဂါက စီးကရက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ငါတို့ နှစ်ယောက် စားဖို့ ငါ ချက်မယ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ နှစ်ယောက် အရာရှိတွေလို ထိုင်စားကြတာပေါ့’ အလီနာက ခါးဝတ် ပိတ်စကို ပတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘မနေ့က ကျန်နေတဲ့ ဘူဂေးရီးယား ဝိုင်အနီလည်း ရှိတယ်၊ ငါတို့ မသာကြီး ကျန်းမာပါစေ ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နှင့် သောက်ကြတာပေါ့’ အိုဂါက ပြန်ပြောသည်။

အလီနာက ရယ်သည်။ ထိုနေ့ အတွက် ပထမဆုံး ရယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ လီနင်ဂရက်တွင် သူမ နောက်ဆုံး စားခြင်း အဖြစ် စားမည့် ဟင်းလျာများကို စီစဉ်သည်။

တစ်နာရီထိုးတော့ အလီနာနှင့် အိုဂါတို့ စားသောက်ခန်းတွင် စားပွဲ ပြင်သည်။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ချည်ထည် လက်သုတ်ပဝါများကိုလည်း ချလိုက်သည်။ အိုဂါက ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်တွင် ဝိုင်အနီကို ထည့်လိုက်ပြီး သူမ ခွက်ကို ယူကာ သောက်မည်ပြုစဉ် ဗိုလ်မှူး ပိုလျာကော့ တံခါး ဝှန်းခနဲ ဖွင့်ကာ ဝင်လာသည်။

‘ဗိုလ်မှူး အတွက် နေ့လယ်စာ ပြင်ထားပါတယ်’ အိုဂါက ဟန်မပျက် ပြောလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးက ဝိုင်နှစ်ခွက်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်လိုက်သဖြင့် ‘ဗိုလ်မှူးနှင့် အတူ ဘယ်သူ စားဦးမလဲလို့’

‘မရှိဘူး၊ သူတို့ အားလုံး ဘောလုံးပွဲ သွားကြပြီ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း စားမှာ’ ပိုလျာကော့က ပြောပြီး အလီနာဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘မင်း ငါ စားမပြီးမချင်း မသွားနှင့်ဦး ရဲဘော် ကာပင်ကိုဗာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မသွားပါဘူး ဗိုလ်မှူး’ အလီနာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး အိုဂါက ‘အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်က တစ်ခုပဲ ရှိတယ်’ အလီနာက ငါးစွပ်ပြုတ် ပူပူကို ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ထည့်နေသည်။ အိုဂါက ပထမ အသုတ် ဟင်းလျာများကို ဗိုလ်မှူးထံ သွားချပေးသည်။

သူမ ပြန်လှည့်ထွက်မည် လုပ်တော့ ပိုလျာကော့က ‘ဟင်းခွက်တွေ ချပြီးရင် နင် ဒီနေ့ အလုပ် နားတော့’

‘ကျေးဇူးပါ ဗိုလ်မှူး၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူး စားပြီးသွားရင် ကျွန်မ အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ရဦးမယ်’

‘ဟင်းခွက်တွေ ချပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်တော့၊ ငါ ပြောတာ ရှင်းလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူး’ အိုဂါ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ဗိုလ်မှူး ပြောသည်များကို အလီနာအား ပြန်ပြောပြီး ‘နင့်ကို ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီချင်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခွေးကောင်ကြီးနှင့် ငြိမှာ စိုးလို့’ အလီနာက ဘာမျှ မပြော။ ပန်းကန်ပြားထဲသို့ နွားပေါက်သားဟင်း၊ မုန့်လာဥ အနှစ်များကိုသာ ထည့်နေသည်။ အိုဂါက ဆက်၍ ‘နင် အိမ်ပြန်ချင်ပြန်လေ၊ သူ့ကို နင် နေမကောင်းဘူးလို့ ငါ ပြောလိုက်မယ်’

‘ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူးဟ’ အလီနာက ပြန်ပြောသည်။ အိုဂါ အင်္ကျီ အပေါ်ကြယ်သီး နှစ်လုံး ဖြုတ်နေသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်သည်။ အလီနာက ‘ကျေးဇူးပဲဟာ၊ နင်က သူငယ်ချင်းကောင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဟင်းအသစ် စားချင်နေမှာပေါ့’ ပြောပြီး အိုဂါအား ပန်းကန်ပြားကို ပေးလိုက်သည်။

‘ငါက သူ့ကို သတ်ချင်နေတာ’ အိုဂါက ပြောပြီး စားသောက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အိုဂါ သူ့ရှေ့သို့ ပန်းကန် ချပေးသောအခါ ပိုလျာကော့က ကုန်သွားပြီဖြစ်သော စွပ်ပြုတ် ပန်းကန်လုံးကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

‘ငါ စားပြီးတဲ့ အချိန် နင် ဒီအထဲမှာ ရှိနေသေးလို့ကတော့ တနင်္လာနေ့ကျရင် ကင်တင်းထဲက အညစ်အကြေးတွေ နင် ပြန်ဆေးရမယ်’

အိုဂါ စွပ်ပြုတ် ပန်းကန်လုံးကို ယူကာ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်သွားတော့ သူမ သူငယ်ချင်းမှာ ဘာဖြစ်လာမည်ကို မသိသည့်ပမာ မတုန်မလှုပ် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အလီနာကလည်း ပိုလျာကော့ သူမကို ဘာလုပ်လုပ် သူမတို့ သားအမိကေဂျီဘီ ရန်မှ နောက်ဆုံး လွတ်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အိုဂါကို ပြောမပြနိုင်ခဲ့။

အိုဂါက အပေါ်အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်ကာ ‘ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ငါလည်း အလုပ်ပြုတ် မခံနိုင်လို့ပါ၊ တနင်္လာနေ့ကျမှ ပြန်တွေ့ကြမယ်’ ပြောပြီး အလီနာအား တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘ပြန်မတွေ့ပါစေနှင့်’ အိုဂါ တံခါးကို ပြန်ပိတ်နေစဉ် အလီနာ တီးတိုး ရေရွတ်နေမိသည်။ သူမ မီးဖိုကို မီးခလုတ် ပိတ်မည် ပြုစဉ် မီးဖိုခန်း တံခါး ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပိုလျာ ကော့ သူမထံသို့ လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း အသား ပေါင်းကို ဝါးလျက်သား။ သူက ပါးစပ်ကို အင်္ကျီ လက်မောင်းဖြင့် သုတ်လိုက် ကာ ဆုတံဆိပ်များ တပ်ထားသည့် အပေါ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးများ ဖြုတ်နေ သည်။ ထို့နောက် ခါးပတ်ကို ချွတ်၍ စားပွဲပေါ်က သူ့ပစ္စည်းတို့ ဘေးတွင် ချ ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်များကို ချွတ်ကာ ဘောင်းဘီကို ဇစ် ဆွဲချွတ် သည်။ ဘောင်းဘီမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံကျသွားတော့သည်။ သူက ထိုအတိုင်း ရပ်နေသည်။ ဤတွင် ယူနီဖောင်း အောက်တွင် ပျောက်နေသည့် အိတွဲသော သူ့ အသားစိုင်းများ ပေါ်လာတော့၏။

ကေဂျီဘီ အကြီးအကဲ ပိုလျာကော့က သူမထံ လျှောက်လာရင်း ‘နည်း လမ်း နှစ်ခု ရှိတယ်၊ နင်ပဲ ရွေးရမယ်’

အလီနာ မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စ မြန်မြန် ပြီးသွားစေ ချင်သည်။ သူမက ခါးစည်း အဝတ်ကို ချွတ်ကာ အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

ပိုလျာကော့မှာ စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် သူမ၏ ရင်သားများကို ဆုပ်နယ်ရင်း ‘နင် လည်း ကျန်တဲ့ လူတွေလိုပဲ’ ပြောရင်း သူမကို စားပွဲဆီသို့ တွန်းသွားလျက် တစ်ချိန်တည်းတွင် နမ်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူ့ပါးစပ်က နံသဖြင့် အလီနာ မျက်နှာကို လွှဲဖယ်နေရာ နှုတ်ခမ်းချင်း မထိနိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်များ ကလည်း သူမ၏ စကတ် အောက်ကို နှိုက်နေသည်။ ဤသည်ကိုတော့ သူမ မရုန်း။ သူမ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်များသည် သူမ၏ ပေါင် အတွင်းပိုင်း အထိ ရောက်လာသည်။

သူက သူမအား စားပွဲနှင့် တွန်းကပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စကတ်ကို မကာ သူမ ပေါင်များကို ဆွဲကားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အလက်ဇန်းဒါး ဝင်လာကာ အလန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ ပြီး တော့ သူ သူတို့ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ပိုလျာကော့ ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကာ အလီနာကိုလည်း ဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး သူ့သေနတ်ဆီ ပြေးသွားသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် အလက်ဇန်းဒါးမှာ သူနှင့် တစ်ကိုက်မျှသာ ဝေးတော့ သည်။

အလက်ဇန်းဒါးသည် မီးဖိုပေါ်မှ အိုးကို ယူလိုက်ပြီး အထဲမှ ပူနေသော အသားဟင်းများဖြင့် ပိုလျာကော့ မျက်နှာကို ပက်လိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးမှာ နောက်သို့ ယိုင်ထိုး ဆုတ်သွားကာ လဲကျသွားတော့သည်။ သူ၏ အော်ဟစ် ဆဲရေး တိုင်းထွာသံတို့ကြောင့် ခြံဝင်းထဲမှ အခြားလူများ ကြားသွားမည်ကို အလီနာ စိတ်ပူသွားမိသည်။

‘မင်းကို ကြိုးပေး သတ်ပစ်မယ်’ ပိုလျာကော့က အော်ဟစ် ပြောရင်း စားပွဲစွန်းကို ကိုင်ကာ ထရန် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် သူ နောက်ထပ် မပြောနိုင်မီ အလက်ဇန်းဒါးက ကိုင်ထားသည့် သံအိုးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဖြတ် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ပိုလျာကော့မှာ အရပ် ကြိုးပြတ် ကြမ်းပေါ်တွင် ခွေကျ သွားတော့သည်။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ထဲမှလည်း သွေးများ စီးထွက်နေကြ၏။ သူ့ အဖြစ်ကို သားအမိ နှစ်ယောက် ငြိမ်၍ ကြည့်နေမိကြသည်။

အလက်ဇန်းဒါးက စတင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ပိုလျာကော့၏ လည်စည်း ကို ကြမ်းပေါ်မှ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ယင်းဖြင့် လူဝကြီး၏ လက်များကို နောက် ပြန် ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ လက်သုတ်ပဝါကို ယူကာ သူ့ ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အလီနာမှာ မလှုပ်နိုင်။ ကြောင်၍သာ ကြည့် နေတော့သည်။

‘သား ပြန်လာရင် သွားဖို့ အသင့် လုပ်ထား’ ပြောရင်း အလက်ဇန်းဒါးက ပိုလျာကော့ကို ခြေထောက်မှ ဆွဲယူသွားသည်။ ထိုအတိုင်း မီးဖိုခန်းထဲမှ ဆွဲ ယူသွားကာ စင်္ကြံ အတိုင်း မနားတမ်း အိမ်သာ အထိ ဆွဲသွားသည်။ ရောက် တော့မှ အိမ်သာ အစွန်ဆုံး အခန်းထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ နောက်ပြီး အားကုန် သုံး၍ ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မကာ အိမ်သာခွက်ပေါ် တင်သည်။ ပြီး တော့ သူ့လက်များကို ပိုက်နှင့် တွဲချည်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်သာ တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ချလိုက်ပြီး ဗိုလ်မှူး ပေါင်ပေါ်မှ တက်လျက် အပေါ်သို့ တွယ်ကျော် တက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ အပြင်ကို ရောက်သည်နှင့် မီးဖိုခန်းသို့ ပြေးခဲ့ရာ မိခင်မှာ ဒူးထောက်လျက် ငိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အလက်ဇန်းဒါးက သူမ ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ကာ ‘ငိုနေဖို့ အချိန် မရှိဘူး အမေ၊ ဒီနေ့ကြီး လိုက်မလာနိုင်ခင် သားတို့ ပြေးမှ ဖြစ်မယ်’ သူက မိခင်ကို ဆွဲထူသည်။ အလီနာ အပေါ် အင်္ကျီကို ဝတ်နေစဉ် အလက်ဇန်းဒါးက သူမ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို အသားများ ထားသည့် အခန်းထဲမှ ယူလိုက်သည်။ ပိုလျာကော့၏ ယူနီဖောင်း၊ ခါးပတ်နှင့် သေနတ်များကိုလည်း အမှိုက်ပုံးထဲ

ထည့်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိခင်၏ လက်ကို ဆွဲကာ မီးဖိုခန်း နောက် ဖေးပေါက်သို့ လာခဲ့သည်။ တံခါးကို အသာ ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက် ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ပြီးနောက် ဘေးသို့ အသာ ကပ်ကာ မိခင်အား စောင့်နေသည်။

‘ဦးလေး ကိုလယာနှင့် ဘယ်မှာ တွေ့ဖို့ ပြောထားလဲ’ သူက မေးကာ ပစ္စည်းများကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။

အလီနာက ဆိပ်ခံ အစွန်ဆုံးဘက်သို့ ညွှန်ပြပြီး ‘ဟိုကရိန်း နှစ်ခုဆီ ကို သွား၊ သား ဘာပဲ လုပ်လုပ် သားဦးလေးကို မထိခိုက်စေနှင့်၊ သူ မသိလေ ကောင်းလေပဲ၊ သူ ဘောလုံးပွဲ သွားနေတယ်လို့ လူတွေ သိထားတာ၊ ငါတို့နှင့် ဆက်သွယ်မှု ရှိတာကို သိဖို့ အကြောင်း မရှိဘူး’

မိခင်ကို ဦးဆောင်ကာ ဆိပ်ခံ အမှတ် ၃ သို့ သွားနေစဉ် မိခင်မှာ ခြေ ထောက်များ မသယ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့ အစီအစဉ်ကို သူမ စိတ်ပျက်ခဲ့မိ သော်လည်း ယခုမူ မိမိတို့ လွတ်မြောက်မှ ဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။ ထွက်မပြေးပါက ဖြစ်လာမည့် အကျိုးဆက်များမှာ မစဉ်းစားရဲအောင် ရှိလှ သည်။ ရပ်ထားသော ကရိန်း နှစ်ခုသည် မိမိတို့၏ စုရပ် ဖြစ်သည်ဟု ကိုလယာ က ပြောထားသည်။ အနီးသို့ ရောက်သွားသော အခါ လူသူ ကင်းသော ကုန် လှောင်ရုံ တစ်ခု အနီးရှိ ကုန်သေတ္တာ နှစ်ခု ကြားမှ လူရိပ်သဏ္ဍန် တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

‘ဘာစောင့်နေတာလဲ’ ကိုလယာက စိတ်မရှည်စွာ မေးလိုက်သည်။ သူ မျက်လုံးများကလည်း ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့်။

‘ငါတို့လည်း အမြန်ဆုံး လာတာပဲ’ အလီနာက အသေးစိတ် ရှင်းပြမနေ တော့။

အလက်ဇန်းဒါး ကုန်သေတ္တာတွေထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်လုံးစီတွင် ဗောဒကာ အရက် ပုလင်း ခြောက်ကတ်စီလောက် တွေ့ရသည်။ ယင်းတို့မှာ သဘော တစ်ကြောင်းစာ အတွက် သဘော တူထားသည့် အခွန် အဖြစ် ‘အခု လုပ်ရမှာက အမေရိကန်ကို သွားမလား၊ အင်္ဂလန်ကို သွားမလား ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ’ ကိုလယာက ပြောသည်။

‘ကံစီမံရာပဲ ထားရင်ရော’ အလက်ဇန်းဒါး ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငါး ကိုပက်တန် အကြွေစေ့ကို ထုတ်၍ လက်မပေါ် တင်ကာ ‘ခေါင်း ဆိုရင် အမေရိက၊ ပန်း ဆိုရင် အင်္ဂလန်’ ပြောပြီး သူက အကြွေစေ့ကို

ခပ်မြင့်မြင့် တောက် တင်လိုက်သည်။ အကြွေစေ့မှာ သင်္ဘောဘေး ပေါင်ကို ရိုက်ကာ သူ့ခြေထောက်နား လိမ့်လာသည်။ သူက ငွေစေ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် ရာမှ သူ့အမေ၏ လက်ဆွဲအိတ်နှင့် သူ့ထမင်းဘူးတို့ကို ကောက်ယူပြီး ရွေး ချယ်ထားသည့် ကုန်သေတ္တာ အောက်ခြေသို့ ထည့်လိုက်သည်။ အလီနာလည်း ကုန်သေတ္တာပေါ် တွယ်တက်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး သူမသား အဝင်ကို စောင့်နေသည်။

သားအမိ နှစ်ယောက် ဝပ်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုင်ထား ကြသည်။ ကိုလယာလည်း ကုန်သေတ္တာ အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တော့၏။ ကိုလယာ အဖုံးကို သံတစ်ဒါဇင်ခန့်ဖြင့် ရိုက်ပိတ်နေသော်လည်း အလီနာက တော့ အခြား အသံများကိုသာ နားစွင့်နေသည်။ ဖိနပ် ခြေသံ ပြင်းပြင်းများ သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ လာနေကြပုံ၊ သူတို့ကို ကုန်သေတ္တာထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ အောင်နိုင်သွားသည့် ဗိုလ်မှူး ပိုလျာကော့ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရပုံများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ကိုလယာက ကုန်သေတ္တာ ဘေးကို လက်နှင့် ပုတ်လိုက်သည်။ ရုတ် တရက် သူတို့ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။ ကရိန်းက ဖြည်း ဖြည်းချင်း ဆွဲမသည်တွင် ကုန်သေတ္တာမှာ ရမ်းကာ ပါသွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်နိမ့်ဆင်းလာပြီး သင်္ဘော တစ်စီးပေါ်သို့ ကုန်သေတ္တာမှာ ဖုန်းခနဲ ကျသွား တော့သည်။

အလီနာမှာ အခြား ကုန်သေတ္တာထဲမှ မလိုက်မိသဖြင့် မိမိတို့ တစ်သက် လုံး နောင်တ ရနေရမည်လားဟု တွေးနေမိတော့သည်။

အပိုင်း J

အခန်း ၄

ဆာရှာ ဆောက်သမ်တန်သို့

ကုန်သေတ္တာကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်သံ ဆာရှာ ကြားလိုက်ရသည်။
 ‘အထဲမှာ လူရှိလား’ လေသံ မာမာ တစ်ခုက မေးသည်။
 ‘ရှိပါတယ်’ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ပြန်ပြောလိုက်ကြ၏။
 ‘ရေပိုင်နက် နယ်နိမိတ် ကျော်ရင် ပြန်လာခဲ့မယ်’ ထိုအသံက ဆိုသည်။
 ‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ’ ဆာရှာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဖိနပ်သံ တဖြည်း
 ဖြည်း ဝေးသွားသည်ကို ကြားနေရသည်။ ခဏ ကြာတော့ ဝုန်းခနဲ အသံကို
 ကြားလိုက်ရ၏။

‘သား အထင်တော့’

အလီနာက လေသံမျှဖြင့် ‘စကား မပြောနှင့်၊ အင်အားကို ချွေတာထား
 ရမယ်’ ဆာရှာက ခေါင်းညိတ်သည်။ မှောင်ထဲတွင်မို့ အမေ့ကိုတော့ သူမမြင်ရ။

နောက်ထပ် ကြားရသည်က သူ့တို့ အောက်ဘက်ဆီမှ ပစ္စတင်ကြီး တစ်ခု
 လည်သံ ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ သင်္ဘော ဆိပ်ခံမှ ခွာကာ သင်္ဘောဆိပ်
 ထဲမှ ထွက်လာသည့် ရွှေလျားမှုမိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ နိုင်ငံတကာ ပင်လယ်
 ပြင် ဥပဒေ အရ ရေပြင် နယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်အောင် မိမိတို့ မည်မျှ ကြာအောင်
 စောင့်ရမည်နည်းဟု ဆာရှာ တွေးနေမိသည်။

‘ရေမိုင် ၁၂ မိုင် ရောက်ရင် အမေတို့ လွတ်ပြီ၊ အဲဒါက တစ်နာရီကျော်
 ကျော်လေးလို့ မင်းဦးလေး အမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်’

ကုန်းမိုင်နှင့် ရေမိုင် မည်သို့ ကွာသနည်းဟု ဆာရှာ မေးလိုက်ချင်သည်။
 သို့သော် မမေးဘဲ နေလိုက်သည်။ ဦးလေး ကိုလယာ အကြောင်းကိုသာ တွေးကာ
 သူ အန္တရာယ် ကင်းပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ပိုလျာကော့ကို တစ်

ယောက်ယောက် တွေသွားကြပြီလား မသိ။ သူ ဒေါသ မီးတောက်နေပြီ ထင်
 ၏။ ယခုလို မိမိတို့ ထွက်ပြေးနိုင်ဖို့ ဗလာဒီမာ စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
 ကောလာဟလ သတင်း လွှင့်ထားရန်လည်း သူ ဦးလေးကို ပြောထားခဲ့သည်။
 သို့မှသာ ဗလာဒီမာ ကေဂျီဘီထဲသို့ မဝင်နိုင်ဘဲ ရှိမည် ဖြစ်သည်။ သူ မိမိ
 မွေးရပ်မြေ အကြောင်းကို ပြန်တွေးကာ မိမိ ဘာတွေကို တမ်းတမ်းတတ
 ရှိမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ ဇင်းနစ် ဘောလုံး အသင်း မော်စကို
 အသင်းကို နိုင်မှ နိုင်မည်လားဟုလည်း တွေးနေမိ၏။

တစ်နာရီထက် အများကြီး ကျော်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ
 ခပ်ပြင်းပြင်း ဖိနပ်သံ ပြန်ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ကုန်သေတ္တာ ဘေးကို လာ
 ပုတ်သည်။ ‘မင်းတို့ကို ထုတ်ပေးတော့မယ်’ ဟုလည်း အသံသြကြီးကို ကြား
 လိုက်ရသည်။

သံနုတ်သံများ ကြားနေရစဉ် ဆာရှာ အမေ့ လက်မောင်းကို ဆုပ်ထား
 သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကုန်သေတ္တာ အဖုံး ပွင့်သွားတော့သည်။

သူတို့ အသက်ကို ၀၀ ရှုကာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ပုပု ပေစုတ်စုတ်
 လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော အပေါ်အောက်
 တစ်ဆက်တည်း ဝတ်စုံကိုလည်း ဝတ်ထား၏။ သူက သူတို့ကို ငုံ့ကြည့်ကာ
 ပြုံးပြသည်။

‘သင်္ဘောပေါ်က ကြိုဆိုပါတယ်’ သူက ပြောရင်း ဖော်ဒကာ အရက်
 ခြောက်သေတ္တာ ပြည့် မပြည့်ကို စစ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ‘ကျုပ်နာမည်
 မက်သရူးပါ’ ပြောကာ အလီနာအား လက်ကမ်းပေးသည်။ ပထမတော့ သူမ
 တွေဝေသွားသည်။ နောက်တော့မှ သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ဒယ်မင်းဒယ်ိုင်ဖြင့်
 အပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်သည်။ ဆာရှာက လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ထမင်းဘူးကို
 မက်သရူးအား ကမ်းပေးလိုက်ပြီး အလားတူ တွယ်တက်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို မာလိန်မှုးနှင့် တွေ့ဖို့ မာလိန်စင်ပေါ်ကို ခေါ်လာခဲ့ဖို့
 ကျွန်တော့်ကို မှာထားတယ်’ သူက ပြောကာ သံချေးတက် ဘေးလှေကား
 တစ်ခုဆီသို့ ဦးဆောင်သွားသည်။

ဆာရှာက အမေ့အိတ်ကို ဆွဲကာ နောက်ဆုံးမှ ပါလာသည်။ လှေကား
 တစ်ထစ် တက်လိုက်တိုင်း နေက ပိုတောက်လာသည်။ တိမ် ကင်းစင်သော
 ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို ဆာရှာ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်
 သော အခါ ခဏ ရပ်ပြီး သူ့မွေးရပ်မြေကို ပြန်လှည့် ကြည့်နေမိပြန်သည်။

မိမိတို့ သားအမိ၏ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ရမှုတွေ အဆုံးသတ် လေပြီ။

‘ကျုပ် နောက်လိုက်ခဲ့ကြ’ မက်သရူးက ပြောစဉ် သင်္ဘောသား နှစ် ယောက် သင်္ဘော ဝမ်းတွင်းသို့ လုပ်ခ ထုတ်ရန် ဆင်းသွားကြသည်။

အလီနာနှင့် ဆာရှာတို့မှာ မက်သရူး နောက်မှ ကြောင်လိမ်လှေကား တစ်ခုဆီသို့ လိုက်သွားသည်။ မက်သရူးက နောက်သို့ လှည့်ပင် မကြည့်တော့ဘဲ ကြောင်လိမ် လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သူတို့လည်း ခွေးလိမ္မာကလေး များ ပမာ နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ ခဏ ကြာတော့ မာလိန်ခန်းသို့ ရောက် သွားပြီး မူးဝေလာသည်။

ပဲနင်းကြီးမှာ ပဲဘီးရှေ့တွင် ရပ်ကာ သူတို့ကို လှည့်ပင်မကြည့်။ အသက် ကြီးကြီး ထိုလူကြီးမှာ အပြာရင့်ရောင် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထားပြီး ပခုံးပေါ်တွင် လည်း ရွှေရောင် အစင်း လေးခု အမှတ်အသား ပါသည်။ ပြီးတော့မှ သင်္ဘော ပေါ်တွင် အချောင် စီးသူ နှစ်ယောက်အား လှည့်ကြည့်သည်။

‘သင်္ဘောပေါ်က ကြိုဆိုပါတယ် မစ္စက် ကာပင်ကို၊ ကောင်လေးရဲ့ နာမည် ကရော’

‘ဆာရှာပါ ဆရာ’ သူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ငါ့ကို ဆရာလို့ မခေါ်ပါနှင့်၊ မစ္စတာ ပက်တာဆင် ဒါမှမဟုတ် မာလိန်မူး ဆိုရင် ရပါပြီ၊ ကဲ မစ္စက် ကာပင်ကိုရေ၊ ခင်ဗျား မောင်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ သိပ်တော်တဲ့ စားဖိုမူးတဲ့၊ သူ ပြောတာ ဟုတ် မဟုတ် စမ်းကြည့်ရအောင်’

‘အမေက လီနင်ဂရက်မှာ အတော်ဆုံး စားဖိုမူးပါ’ ဆာရှာက ဝင်ပြော လိုက်သည်။

‘ဟုတ်လား၊ ကဲ မင်းကရော ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ၊ ဒါက အပျော်စီး သင်္ဘော မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူတိုင်း ကိုယ်စီ အလုပ် လုပ်ကြရတယ်’

‘သူက စားပွဲ ထိုးပေးနိုင်ပါတယ်’ ဆာရှာ မဖြေခင် မိခင်က ဝင်ဖြေ လိုက်သည်။

‘ဒါ ပထမဆုံး လုပ်ဖူးတာပေါ့’ မာလိန်မူးက ပြောသည်။

အမှန်ပင်။ ဆာရှာ စားသောက်ဆိုင်ကိုလည်း တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့။ စားပွဲသိမ်းသည်မှအပ စားသောက်ပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးကြောသည့် အလုပ်လည်း မလုပ်ခဲ့ရ။ မီးဖိုခန်း အလုပ်များ ဆိုလျှင် ဝေးရော။

‘ဖာဂဲရဲ့ ဘေးခန်း အားလား မက်သရူး’ မာလိန်မူးက မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်တော့ မဆံ့ဘူး’

‘အဲဒါ ဆိုရင် ကောင်လေးကို ဖာဂဲရဲ့ အခန်းထဲမှာ ထားလိုက်၊ သူက အပေါ်စင်မှာ အိပ်လိမ့်မယ်၊ သူ့အမေကိုတော့ အခန်းလွတ်မှာ ထားလိုက်၊ သူတို့ အထုပ်အပိုးတွေ ဖြေပြီးရင် သူတို့ကို မီးဖိုခန်း ခေါ်သွားပြီး စားဖိုမှုးနှင့် တွေ့ပေးလိုက်’ မာလိန်မှုးက ညွှန်ကြားနေသည်။

မာလိန်မှုးသည် ရှေ့မှ ရေပြင်ကို မပြတ် ကြည့်နေရင်း ထိုစကားများကို ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆာရှာ သတိထားလိုက်မိသည်။

မက်သရူးက ‘ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်’ ဟုဆိုကာ ထိုသားအမိကို ကြောင်လိမ် လှေကားမှ တစ်ဆင့် ပင်မ ကုန်းပတ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဆာရှာ ဟိုအဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လီနင်ဂရက်ကို မမြင်ရတော့။

သူတို့ မက်သရူး နောက်မှ ကုန်းပတ်ကို ဖြတ်ကာ လှေကား ကျဉ်းကျဉ်း တစ်ခုမှ ဆင်းပြီး သင်္ဘော ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ မက်သရူးက သူတို့ကို မီးမှိန်မှိန်သာ လင်းသော စင်္ကြံ အတိုင်း ခေါ်သွားရာ တွဲလျက် အခန်းနှစ်ခန်း ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျား အိပ်ဖို့ အခန်း’

အလီနာ သူမ အခန်းကို တံခါး ဖွင့်ကြည့်သည်။ အပေါ်တွင် မီးလုံးတစ်လုံးက ယမ်းနေသည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အိပ်စင် တစ်ခုလည်း ရှိ၏။ စည်းချက်ကျ သင်္ဘော စက်သံကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် ညက မအိပ်ခဲ့ရသော်လည်း နောက်ထပ် အိပ်မရသည့်ည ရှိချေဦးတော့မည်။

မက်သရူးက အခြား အခန်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဆာရှာက ထိုအခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းမှာ နှစ်ထပ် အိပ်စင် တစ်ခုနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘မင်းက အပေါ် အိပ်စင်မှာ အိပ်ရမယ်၊ နာရီဝက်လောက်ကျရင် ငါ ပြန်လာပြီး မင်းတို့ကို စားဖိုမှုးနှင့် တွေ့ပေးမယ်’ မက်သရူးက ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ’ ဆာရှာက ပြောပြီး အပေါ် အိပ်စင်သို့ တက်လိုက်သည်။ လီနင်ဂရက်က မိမိ ခုတင်လောက်တော့ အဆင်မပြေလှ။ မိမိတို့ ကုန်သေတ္တာ အရွေး မှားခဲ့လေသလား။

‘ကဲ နားထောင်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်မပြောဘူး’ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော် ပြောနေသည်။

လူအားလုံး လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ရပ်၍ စားဖိုမှုကြီးဘက် လှည့် ကြသည်။ စားဖိုမှုသည် ရိပ်သာ၏ အလယ်တွင် ခါးထောက် ရပ်ကာ ပြော နေခြင်းဖြစ်၏။

‘ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါလာတယ်၊ သူလည်း ငါ တို့နှင့် အတူ အလုပ် ဝိုင်းလုပ်မယ်၊ အဲဒီ မစ္စက် ကာပင်ကိုဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ စားဖိုမှု တစ်ယောက်ပဲ၊ အတွေ့အကြုံလည်း အတော်လေး များတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ သူ့ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါ၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်လို့ စည်းကမ်း ဖောက်ရင် အဲဒီ ကောင်ကို ခုတ်သတ်ပြီး စင်ရော်စာ ကျွေးပစ်မယ်၊ ကြားကြ လား’ မရဲတရဲ ရယ်လိုက်ကြသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ တကယ် လုပ်တတ် ကြောင်း သိသာသည်။

‘သူ့သား နာမည်က ဆာရှာတဲ့၊ သူလည်း ငါတို့နှင့် လိုက်လာတာပဲ၊ သူကတော့ စားသောက်ခန်းမှာ ဖာဂဲနှင့် အတူ လုပ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ လုပ်စရာ ရှိတာ ဆက်လုပ်ကြ၊ နောက်နှစ်နာရီလောက်ကျရင် ငါတို့ ညစာ စားမယ်’

ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆံပင်နီနီ ဘုတ်သိုက်နှင့် လူငယ် တစ်ယောက် လျှောက် လာကာ ဆာရှာ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘ငါက ဖာဂဲပါ’ ဆာရှာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။ သူက ခါးထောက်လိုက်ပြီး ‘ကဲ နားထောင်၊ ငါ ဒီတစ်ခါပဲ ပြောမယ်၊ ငါက စားပွဲထိုး တာဝန်ခံ ဆိုတော့ ငါ့ကို ဆရာလို့ ခေါ်ရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’ ဆာရှာက ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သည်။

ဖာဂဲ တဟားဟား ရယ်ကာ ဆာရှာကို လက်ဆွဲလျက် ‘လာ လိုက်ခဲ့ ဆာရှာ’

ဆာရှာ သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားရာ ရိပ်သာ အပြင်ဘက် လှေကား တစ်ခု အနီး ရောက်တော့ ‘ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

လှေကား အပေါ်ဆုံးထစ်သို့ အရောက် ဖာဂဲက ‘မင်းကို ပြောထားသလို ငါတို့က စားသောက်ခန်းထဲမှာ ခရီးသည်တွေကို ကျွေးမွေးရမှာ’

‘ခရီးသည်တွေလည်း ပါသလား’

‘၁၂ ယောက်လောက်ပါ။ ဒီသင်္ဘောက ကုန်သင်္ဘောကွ၊ ခရီးသည် ၁၂ ယောက်ထက် ပိုပါရင် လူစီး သင်္ဘော အဖြစ် မှတ်ပုံတင်ရတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ ပင်လယ်ကူး ခရီးသည်တင် သင်္ဘော နှစ်စီး ရှိတယ်။ ဒီသင်္ဘောက ကုန်သင်္ဘော တွေထဲက တစ်စီးပေါ့’ သူက ပြောရင်း တံခါး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ စားပွဲဝိုင်းကြီး သုံးလုံးနှင့် တစ်လုံးစီတွင် ကုလားထိုင် ခြောက်လုံး ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘လူ ၁၈ ယောက်စာတောင် ရှိနေပါလား၊ ခင်ဗျား ပြောတော့’ ဆာရှာက ပြောတော့ ‘မင်းက မျက်စိလျင်သားပဲ၊ ခရီးသည်က ၁၂ ယောက်၊ အရာရှိက ခြောက်ယောက်၊ သူတို့လည်း ဒီအခန်းမှာပဲ စားကြတယ်။ သူတို့ကတော့ သီးသန့် စားပွဲ တစ်လုံးမှာ စားကြတယ်။ ကဲ တို့ စလုပ်ရမှာက’ သူက ပြောရင်း ဗီရို ကြီး တစ်လုံးကို ဖွင့်ပြီး စားပွဲခင်းကြီး သုံးထည်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ‘စားပွဲတွေ ပြင်ဖို့ပဲ’

ဆာရှာ စားပွဲခင်းကို မမြင်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် ဖာဂဲ စားပွဲ တစ်လုံးစီတွင် စားပွဲခင်းများ ကျွမ်းကျင်စွာ ခင်းနေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ဖာဂဲသည် နံရံ ကပ်စင်သို့ ပြန်လာကာ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓားများ ယူကာ စားပွဲတွင် နေရာ တကျ စီချနေသည်။

‘ရပ်ကြည့်မနေနှင့်၊ မင်းက ငါ့လက်ထောက်၊ ခရီးသည် မဟုတ်ဘူး’ ဆာရှာလည်း ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် ဓားများကို ယူကာ သူ့ဆရာ လုပ်သည့် အတိုင်း လိုက်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဖာဂဲက နေရာတကျ ရှိ မရှိ လိုက်စစ်ဆေးလိုက်၏။

‘ကဲ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ တာဝန် တစ်ခု မင်း လုပ်ရမယ်’ ဖာဂဲက လူ တစ်ယောက်စာ နေရာတိုင်းတွင် ဖန်ခွက် တစ်ခွက်စီ လိုက်ချရင်း ပြောနေသည်။ သူက ဆက်၍ ‘ဒမိုဝိတ်တာ (စကား မပြောတဲ့ စားပွဲထိုး) လုပ်တတ်ဖို့’

‘ဒမိုဝိတ်တာ ဆိုတာ ဘာလဲ’

‘မင်းပေါ့၊ ကဲ ဟိုမှာ နမူနာ ပြစရာ ရှိတယ်’ ဖာဂဲက အခန်း တစ်ဖက် ထိပ်သို့ သွားကာ နံရံပေါ်ရှိ တံခါးကလေး တစ်ချပ်ကို မဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်း တွင် အဆင့် နှစ်ဆင့်ပါ လေးထောင့် သေတ္တာကလေး တစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ ယင်း၏ တစ်ဖက်တွင်လည်း ကြိုးလုံး ကြီးကြီး တစ်ချောင်း ပါ၏။

‘ဒီဟာက မီးဖိုခန်းထဲကို ဆင်းသွားမယ်’ သူက ပြောရင်း ကြိုးကို ဆွဲ လိုက်ရာ သေတ္တာလေး ပျောက်သွားသည်။ ‘စားဖိုမှုးက အသင့် ဖြစ်နေတယ်’

ဆိုရင် ပထမ အသုတ်ပွဲတွေ ပြန်ပို့လိုက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါတွေကို နံရံကပ်စင် တွေပေါ် မင်းက အရင် တင်ထားရမယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူတို့ မမေး မချင်း မင်း စကား မပြောရဘူး၊ ဧည့်သည်တွေကို ဆာ သို့မဟုတ် မဒမ်လို့ ခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းရမယ်’ ဆာရှာကတော့ ခေါင်းသာ တွင်တွင် ညိတ်နေသည်။

‘ကဲ ငါတို့ နောက်ထပ် လုပ်ရမှာက မင်းနှင့် တော်မယ့် အဖြူရောင် အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီ ရှာရမယ်၊ မင်းရုပ်က ရေမျောကမ်းတင် လူပေ လူတေကလေး ပုံမျိုး ပေါက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် မေးလို့ ရမလား’ ဆာရှာက မေးလိုက်သည်။

‘မေးချင် မေးလေ’

‘ခင်ဗျား ဘယ်အရပ်က လာတာလဲ’

‘မြကျွန်း (အိုင်ယာလန်) ကပေါ့’ ဖာဂဲက ပြန်ပြောသည်။ သို့သော် ဆာရှာ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

စားဖိုမှူးက အလီနာကို လှမ်းကြည့်သည်။ အလီနာက အချဉ်စပ်နေ၏။ ‘အရင်က လုပ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါပြီးရင် အရွက်ကလေးတွေ ဘေးက စီပြီး ပြင်ထားလိုက်၊ ကျုပ် ပင်မပွဲ အတွက် လုပ်လိုက်ဦးမယ်’ ပြောရင်း သူက နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ဟင်းလျာ စာရင်းကို ကြည့်ကာ ‘သိုးပေါက်သားကိုလည်း တုံးလိုက်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

‘ကျုပ်ကို အက်ဒီလို့ ခေါ်ပါ’ ပြောပြီး သူက ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ သွားကာ သိုးသားများ ထုတ်ယူလာသည်။

အလီနာ အရွက်ကလေးများကို သီးခြား ပန်းကန်ဖြင့် စီရီ ထည့်ထားပြီး သည်နှင့် အက်ဒီက လာစစ်ကြည့်ကာ ‘ကောင်းတယ်၊ ဆောက်သမ်တန်မှာ သဘော ဆိုက်တာနှင့် ခင်ဗျား ဆင်းသွားတော့မှာမို့ တော်သေးတယ်၊ နို့မို့ဆိုရင် ကျုပ် နောက်အလုပ် တစ်ခု ရှာရတော့မယ်’

ကျွန်မလည်း အလုပ် ရှာရမှာပါ။ အလီနာ သူ့ကို ထိုသို့ ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော် သူ့အပြောနှင့် ပီတိ ဖြစ်ကာ ‘ကျွန်မ ဘာလုပ်ရဦးမလဲ’

‘ရေခဲသေတ္တာထဲက ဆယ်လ်မွန် ငါးကင်ကို ထုတ်ပြီး ၁၈ ပွဲ ပြင်၊ ပြီးရင် အဲဒါတွေကို ဒမ့်ပိတ်တာထဲ ထည့်၊ ဖာဂဲဆီကို ဘဲလ်တီးပြီး ပို့လိုက်’

‘ဒမ့်ဝိတ်တာ ဟုတ်လား’ အလိနာ ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေ၏။
 ‘ဪ ခင်ဗျား မသိသေးတာလဲ ရှိသေးသကိုး’
 သူက ပြုံးကာ ပြောရင်း နံရံပေါ်မှ လေးထောင့် အပေါက် တစ်ခုဆီသို့
 လျှောက်သွားသည်။

ဘဲလ်သံ ပေါ်လာသည်။

‘ပထမ အသုတ် ဟင်းပွဲတွေ တက်လာပြီ’ ဖာဂဲက ပြောနေစဉ် ဆယ်လ်
 မွန် ငါးကင် ခြောက်ပွဲ ရောက်လာသည်။ ဆာရှာက ယင်းတို့ကို နံရံကပ် စင်
 ပေါ် တင်ထားလိုက်ပြီး ဒမ့်ဝိတ်တာကို ပြန်ချပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး ဆယ်လ်မွန်ငါးပွဲ သုံးပွဲကို ထုတ်ယူ အပြီးလောက်တွင် အခန်း
 တံခါး ပွင့်လာကာ ကျနစွာ ဝတ်စားထားသည့် အရာရှိ နှစ်ယောက် ဝင်လာ
 သည်။ ဖာဂဲက လေသံလေးဖြင့် ‘အဲဒါ မစ္စတာ ရေးနိုး၊ အင်ဂျင်နီယာချုပ်၊
 နောက်တစ်ယောက်က သင်္ဘော အရာရှိ’

‘သူက ဘယ်သူလဲ’ မစ္စတာ ရေးနိုးက မေးသည်။

‘ဆာရှာလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ထောက် အသစ်’ ဖာဂဲက
 ဖြေသည်။

‘မင်္ဂလာပါ ဆာရှာ၊ ငါတို့ ဗော်ဒကာ ဒါဇင်ဝက် ရတာ မင်းတို့ကြောင့်
 ထင်တယ်၊ အဲဒီ အတွက် မင်းတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ’ ဆာရှာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နောက်ထပ် တံခါး ပွင့်လာပြန်ပြီး ခရီးသည်များ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
 ယောက် ဝင်လာကြကာ နေရာ အသီးသီးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဆာရှာမှာ ကြိုးကို ဆွဲလိုက်၊ တင်လိုက်၊ ဟင်းခွက်များကို နံရံကပ် စင်
 ပေါ် တင်လိုက်နှင့် မပြတ်တမ်း လုပ်နေရသည်။ ဖာဂဲကလည်း အမျိုးသား
 ၁၅ ယောက်၊ အမျိုးသမီး သုံးယောက်သော ဧည့်သည်များကို စိတ်ကျေနပ်မှု
 ရှိအောင် စားပွဲထိုး နေရသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်တွင် ဧည့်သည်များ ကုန်သောအခါ ဆာရှာမှာ နီးရာ
 ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ ‘မောလိုက်တာဗျာ’

‘မမောနှင့်ဦး၊ ငါတို့ မနက်စာ အတွက် စားပွဲတွေ ပြန်ပြင်ထားရဦးမယ်၊
 မင်းက ကော်ဇောတွေကို ဖုန်စုပ်စက်နှင့် ဖုန်စုပ်’

‘ဖုန်စုပ်စက် ဟုတ်လား’

ဖာဂဲက ဖုန်စုပ်စက် သုံးနည်းကို နမူနာ လုပ်ပြပြီး စားပွဲများ ခင်းရန် ပြန်လာသည်။ ဆာရှာက ဖုန်စုပ်စက်ကို သဘောကျနေ၏။ သို့သော် ထိုစက် မျိုး တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဟုတော့ သူ မပြောလိုက်။ ထိုစက်ကို သုံးရာမှ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် ခြေထောက်များကို ဝင်တိုက်မိသည်။ ဖာဂဲက သူ အတွေ့အကြုံ ရအောင် လွတ်ပေးထားပြီး လူ ၁၈ ယောက်စာကို ပြင်နေသည်။

‘ဒီနေ့ကတော့ ဒါပဲ၊ မင်း လစ်ချင် လစ်တော့’ ဖာဂဲက ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဆာရှာ အိပ်ခန်းများဆီသို့ ပြန်လာကာ အမေ့ အခန်းကို တံခါး ခေါက်လိုက်သည်။ အမေက ‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟု ပြောမှ သူ အခန်းထဲ ဝင် သွားသည်။ သူ ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိသည်က အမေသည် လက်ဆွဲအိတ် ကိုရော မိမိ ထမင်းဘူးကိုပါ ဖြည့်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အခန်းမှာလည်း ပိုမို သန့်ရှင်း သပ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘စားပွဲထိုး လုပ်ရတာ ဘယ်နှယ်နေလဲ’ အမေက မေးသည်။

‘တစ်စက်မှ အနားရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဖာဂဲ က အားလုံးကို ထိန်းထားနိုင်ပုံ ရတယ်၊ ကပ္ပတိန်ကိုပါ မီးသေပုံ ရတယ်’

အလီနာက ရယ်လျက် ‘စားဖိုမှုကြီးကလည်း ပြောတယ်၊ သူလည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေမှာ အသည်းတွေ အများကြီး ကွဲခဲ့ရတယ်တဲ့၊ ဒါနှင့် သူ ထွက်လာတာ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာက ခရီးသည်တွေဟာ နှစ်ပတ်ထက် ပိုမနေကြ ဘူး မဟုတ်လား’

‘စားဖိုမှုကြီးက ဘယ်နှယ်နေလဲ’

‘ဒီအလုပ်နှင့် လုပ်စားလာခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော့ တော် တယ်၊ ဒီလို သင်္ဘောလေးပေါ်မှာ လာလုပ်နေတာ အမေတောင် အံ့တယ်၊ ဘာရင်တန် သင်္ဘောလိုင်းမှာ ဆိုရင် ခရီးသည်တင် သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ သူဟာ သိပ် အဖိုးတန်မယ့်လူ၊ သူ့ကို ဘာလို့ ခေါ်မခိုင်းသလဲ ဆိုတာတော့ အကြောင်း ရှိမယ်’

‘အဲဒါ မှန်ရင် ဖာဂဲကတော့ သိမယ် ထင်တယ်၊ သားတို့ ဆောက်သမံ တန်ကို မရောက်ခင် အဲဒါကို သိအောင် သား စုံစမ်းကြည့်မယ်’

အခန်း ၅

အလက် နယူးယောက်သို့

သင်္ဘော ကုန်လှောင် တံခါး ပိတ်သံနှင့် အတူ သင်္ဘော ဆိပ်ခံမှ တအိအိ ခွာ
သည်နှင့် အလက် ကုန်သေတ္တာ ဘေးအကာကို တဝန်းဝန်း ထုတော့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီအထဲမှာ’ ဟုလည်း အော်ဟစ်နေ၏။

‘သားအော်သံကို သူတို့ ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေတို့ ဆိုဗီယက် ရေ
ပြင်ပိုင်နက်က မကျော်မချင်း သူတို့ ဖွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းဦးလေး
ကိုလယာ အမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်’

‘ဒါပေမဲ့’ ပြောမည် ပြုပြီးမှ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အရှင်
လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရသည့် အတွေ့အကြုံမျိုး ရနေသည်။ သူတို့ အောက်ဘက်
ဆီမှ အင်ဂျင်စက်သံနှင့်အတူ သင်္ဘော ရွေ့လျားမှုကြောင့် သူ့အတွေးများ ပြတ်
တောက်ကုန်ရသည်။ ဆိပ်ကမ်းကတော့ ခွာနေပြီ ထင်၏။ သို့သော် မိမိတို့
အကျဉ်းကျနေသည့် အဖြစ်မှ သူတို့ ဘယ်တော့ ထုတ်ပေးမည် မသိသေး။

အလက်မှာ ထိုညနေက ဦးလေးနှင့် အတူ ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်မည်ဟု
မျှော်လင့်ထားရာမှ ယခုတော့ မိခင်နှင့် အတူ ကုန်သေတ္တာထဲတွင် ရောက်နေ
ရသည်။ ဦးလေး ဘေးရန် ကင်းပါစေဟုလည်း ရှိသမျှ နတ်ဘုရားများကို
တိုင်တည်နေမိသည်။

ပိုလျှာကော့ကိုတော့ ယခုလောက် ဆိုလျှင် တွေ့သွားလောက်ကြပေပြီ။
သူက သင်္ဘောကို ပြန်ကွေ့ခိုင်းနေဦးမည်လား မသိ။ မိမိတို့ ယခုလို ထွက်
ပြေးနိုင်ရန် ဗလာဒီမာ ကူညီခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သတင်း လွှင့်ထားရန်လည်း
ဦးလေးကို မိမိ မှာထားခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဗလာဒီမာ ကေဂျီဘီထဲ ဝင်နိုင်
မည် မဟုတ်တော့။

မိမိ ဘာတွေ ကျန်နေခဲ့သည်လဲဟု သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ များများ စားစားတော့ မကျန်ဟု သူ တွက်သည်။ သို့သော် ဇင်းနစ် ဘောလုံး အသင်းနှင့် မော်စကို တော်ပီဒို အသင်းတို့၏ ပွဲပြီး ရလဒ်ကိုလည်း သူ သိချင်သေးသည်။ သိရော သိရပါတော့မည်လော။

ထို့နောက် သူ အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ကုန်လှောင်ခန်း တံခါး ဖွင့်သံ ကြားသဖြင့် လန့်နိုးသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် အနီးအနားရှိ ကုန်သေတ္တာ တစ်လုံးအား ခေါက်ကြည့်သံကိုလည်း ကြားလိုက် ရသည်။ အလက်ကလည်း သူ ရှိနေသည့် ကုန်သေတ္တာ ဘေးအကာကို လက်သီး ဖြင့် ထုကာ 'ကျွန်တော်တို့ ဒီအထဲမှာ' သည်တစ်ခါတွင် အမေက မတားတော့။

ခဏ ကြာတော့ လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် အလက် နားလည်သည့် ဘာသာ စကားဖြင့် အချင်းချင်း ပြောနေသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွား မိသည်။ သူ စိတ်စောကာ စောင့်နေစဉ်မှာပင် ကုန်သေတ္တာ အဖုံး ပွင့်သွားပြီး အပေါ်မှ မိုးကြည့်နေသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ကဲ ထွက်လို့ ရပြီ' တစ်ယောက်က ရုရှ ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

အလက် မတ်တတ် ထရပ်ကာ ညောင်းညာနေသည့် အမေ့ကို ဆွဲထူ သည်။ ထို့နောက် အမေ့ လက်ကို ဆွဲကာ အမေ့အား ကုန်သေတ္တာ နှုတ်ခမ်းသို့ တွန်းတင်ပေးသည်။ ပြီးတော့မှ အမေ့ လက်ဆွဲအိတ်၊ မိမိ ထမင်းဘူးတို့ကို ယူကာ တွယ်တက်လိုက်သည်။

ကုန်းပတ် အလုပ်သမား သုံးယောက်မှာ အပြာရောင် စက်ဆီတွေ ပေနေ သည့် အပေါ်အောက် တစ်ဆက်တည်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့က မိမိတို့အား ပြောထားသည့် ပစ္စည်းများ ပါ မပါ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

'မင်းတို့ နှစ်ယောက် ငါနှင့် လိုက်ခဲ့' တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဖော်ဒကာ သေတ္တာကို သယ်ကြသည်။ အလက်နှင့် အလီနာ တို့လည်း သူတို့ကို ခေါ်သည့် လူနောက်သို့ လိုက်သွားရာ ကုန်သေတ္တာများကို ကွေ့ပတ်သွားရပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကုန်လှောင် ဝမ်းဘေးရှိ လှေကားဆီသို့ ရောက်လာသည်။ အလက် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင် ဟင်းလင်းပြင် ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မိမိတို့ လွတ်မြောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပထမဆုံး သိ လိုက်ရတော့သည်။ သူက အမေ့ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်လျက် ကုန်းပတ် အလုပ် သမား နောက်မှ လှေကားကို ဖြည်းဖြည်း လိုက်တက်သည်။ အမေကတော့ အလက်၏ ထမင်းဘူးကို ချိုင်းတွင် ညှပ်ကာ လိုက်လာသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်သည်တွင် အလက် လတ်ဆတ်သော ပင်လယ်လေကို တစ်ဝ ချလှိုက်သည်။ နောက်ဘက်ကို လှည့်ကာ လီနင်ဂရက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြို့မှာ ညနေစောင်း နေရောင် အောက်တွင် ရွာကလေး တစ်ရွာပမာ တွေ့ရသည်။

‘အချိန် ဆွဲမနေနှင့်’ သင်္ဘောသားက ဟောကံသည်။ သူ့လူ နှစ်ယောက်က ဗောဒကာ သေတ္တာ တစ်လုံးစီကို သူ့ဘေးမှ ဖြတ်သယ်သွားကြသည်။ ‘ထမင်းချက်က စောင့်နေချင်တာ မဟုတ်ဘူး’ သူက ဆက်ပြောသည်။ သူက ကုန်းပတ်ကို ဖြတ်ကာ ကြောင်လိမ် လှေကားဖြင့် သင်္ဘော ဝမ်းထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ အောက်ထပ် ကုန်းပတ်သို့ ရောက်သည်တွင် အလက်နှင့် အလီနာတို့ မူးဝေလာသည်။ သူတို့ကို ခေါ်သွားသူသည် တံခါး တစ်ချပ် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ တံခါးပေါ်တွင် ဆေးရောင်များ မှိန်မှိန်ဖြင့် မစွတာ စထရယ်နီကော့၊ စားဖိုမှုးဟု ရေးထားသည်။

သင်္ဘောသားက လေးလံသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် မီးဖိုခန်း အသေးလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်လို အခန်းမျိုး အလီနာ မမြင်ဖူးခဲ့။ သူတို့ အထဲ ဝင်သွားတော့ လူကောင် ကြီးကြီး ညစ်ပတ်နေသော အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့် လူကို တွေ့ရသည်။ ထိုအင်္ကျီတွင် ကြယ်သီးတွေလည်း မရှိတော့။ သူ၏ အပြာရောင် ကွမ်းရိုးစင်း ဘောင်းဘီမှာလည်း တွန့်ကြေနေသည်။ သူက ဗောဒကာ ပုလင်း အဖုံးကို ဖွင့်ထားသည်။ အရက်ကို တစ်ချက် စုပ်လိုက်ပြီး သူက အသံသြကြီးဖြင့် ‘ခင်ဗျားရဲ့ မောင်က ခင်ဗျား အချက်အပြုတ် ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား အချက်အပြုတ် ကောင်းမှပဲ၊ နို့မို့ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ရေထဲ ကန်ချခံရမယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ရေကူးပြီး ပြန်ရမယ်’

အလီနာ ရယ်ချင်သည်။ သို့သော် စားဖိုမှုး တကယ် ပြောနေသည်လား မသိ။ စားဖိုမှုးက အရက်ကို နောက်တစ်ချက် စုပ်လိုက်ပြီး အလက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘မင်းကရော ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘သူက စားပွဲထိုးတတ်ပါတယ်’ အလက် ပြန်မပြောနိုင်မီ အလီနာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ငါတို့ဆီမှာ စားပွဲထိုး မလိုဘူး၊ သူက ပန်းကန်ဆေး၊ အာလူး အခွံနှာ လုပ်ရမယ်၊ သူ စကား သိပ်မပြောဘူး ဆိုရင် ညနေကျ သူ့ကို စားလို့ ကျန်တဲ့ အထဲက နည်းနည်း ပေးမယ်’ အလက်က ပြန်ပြောမည် လုပ်စဉ် ထိုလူကြီးက

mgyoe.com

ဆက်၍ 'အဲဒါမှ မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုရင် မင်းကို အင်ဂျင်ခန်းထဲ ပို့မယ်၊ အဲဒီမှာ မီးဖိုထဲကို ကျောက်မီးသွေးတွေ တစ်သက်လုံး ကော်ထည့်ပေးတော့၊ မင်း ကြိုက် ရာရွေး' တစ်သက်လုံး ဆိုသည့် စကားက အလက်ကို ခြောက်လှန့်လိုက်သလို ရှိသည်။ ထိုလူကြီးက ဆက်၍ 'သူတို့ အိပ်ဖို့ နေရာ လိုက်ပြလိုက် ကားလ်၊ ပြီးတော့ ညစာ အတွက် ငါ့ကို အချိန်မီ လာကူခိုင်းလိုက်ဦး'

သင်္ဘောသားက ခေါင်းညိတ်ကာ သူတို့ကို မီးဖိုခန်းမှ ပြန်ခေါ်လာရာ လှေကားကျဉ်းကလေးမှ တစ်ဆင့် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ချိတ်ထားသည့် အသက်ကယ် လှေကလေး လေပြည်တွင် လှုပ်ယမ်းနေသည့် နေရာ ရောက်မှ သူက ရပ်ကာ 'ဒါ အထူးတန်း အခန်းပဲ' သူက ငေါ့ငေါ့တော့တော့ ပြောသည်။ 'ဒီအခန်းကို မကြိုက်ရင်တော့ ကုန်း ပတ်ပေါ်မှာပဲ အိပ်တော့'

အလီနာ မိမိတို့ မွေးရပ်မြေဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ယင်းမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်လုမတတ် ဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့ နေထိုင်ခဲ့သည့် တိုက်ခန်း ကလေးကို သူမ ပြန်တမ်းတမိနေပြန်သည်။ ကားလ်၏ ငေါက်ပြောသံကြောင့် သူမ အတွေးများ ပြတ်ကုန်ရ၏။ 'ထမင်းချက်ကြီး စောင့်နေရဦးမယ်၊ အဲဒါဆို ကျုပ်တို့ နောင်တ ရနေရမယ်နော်'

စားဖိုမှု အများစုသည် ဟင်းကို ရံဖန်ရံခါ မြည်းကြည့်တတ်ကြသည်။ အချို့က တော့ ဟင်းတိုင်းကို လိုက်မြည်းကြည့်သည်။ ဤသင်္ဘောမှ စားဖိုမှုကတော့ ဟင်းကို ခပ်၍ အရက်နှင့် အားရပါးရ မြည်းတတ်ကြောင်း အလီနာ သိလာ ရသည်။ အရာရှိတွေပင် မစားလိုက်ရ။ သာမန် သင်္ဘောသားများကတော့ ဝေး ရော။

မီးဖိုခန်းမှာလည်း ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ချက်ပြုတ်နေသူချင်း တိုက်မိနေသည်။ ပူလွန်းသဖြင့်လည်း ချွေး တပြိုက်ပြိုက်နှင့်။ အပေါ် အင်္ကျီကိုပင် မဝတ်နိုင်။

စထရယ်နီကော့မှာ စကား နည်းသည်။ သူပုံက အသက် ငါးဆယ် ထင် ရသည်။ သို့သော် သူ အသက် လေးဆယ်မျှသာ ရှိမည်ဟု အလီနာ ထင်သည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်မှာလည်း ပေါင်သုံးရာ ကျော်မည်။ ရသမျှ လစာ အတော် များများကိုလည်း မင်ကြောင်များ ထိုးပစ်သည်။ မီးဖိုပေါ်မှ သူ့လက်ရာ ဟင်း အိုးကို သူ ကြည့်နေစဉ် သူ့လက်ထောက် ဖြစ်သော သက်လတ်ပိုင်းလောက်ရှိ

တရုတ်ကလေးက အခန်းထောင့်တွင် ခေါင်းငုံ့ကာ အာလူးများ အခွံ နှာနေသည်။

‘မင်း’ စားဖိုမှူးက အလက်၏ နာမည်ကို မေ့သွားဟန် တူသည်။ ‘မင်းက မစ္စတာ လင်းကို ကူလုပ်ပေးလိုက်’ ပြီးတော့ အလီနာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးကာ ‘ခင်ဗျားက စွပ်ပြုတ်အိုး ပြင်၊ ခင်ဗျားမောင် ပြောတာ ဟုတ် မဟုတ် သိရအောင်’

အလီနာ ထည့်ရမည့် ပစ္စည်းများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပစ္စည်း အပိုင်း အစများက စားပြီး ကျန်သည့် လက်ကျန်များ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဒယ်အိုးထဲမှ အဆီ တရွဲရွဲနှင့် အရိုးများမှာ မည်သည့် အရိုးများ ဖြစ်သည်ပင် အလီနာ မခန့်မှန်းနိုင်။

သို့သော် သူမက ကျန်သမျှ အသားကလေးနှင့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ပြင်သည်။ ကျန်သည်များကို သူမက အမှိုက်ပုံးထဲ သွားသွန်လိုက်သည်။ ထိုသည်ကို စထရယ်နီကော့က ကျေနပ်ပုံ မရ။ သူမကတော့ ဘာမျှ သွန်ပစ်ဟန် မရှိ။

‘ကုန်းပတ် အလုပ်သမား တချို့ကတော့ အရိုးတွေကို နတ်သုဒ္ဓါလို့ သဘော ထားတာ’ သူမ ဆိုသည်။

‘ခွေးတွေပဲ အရိုးကို နတ်သုဒ္ဓါလို့ ထင်မှာ’ အလီနာ တီးတိုး ရေရွတ်နေမိသည်။

‘ပင်လယ် ခွေးတွေလည်း ကြိုက်တတ်ကြပါတယ်’ စထရယ်နီကော့က ပြန်ပက်လိုက်သည်။

စထရယ်နီကော့ ထိုနေ့ အတွက် ဟင်းလျာကို ပြင်နေသည်။ နေ့တိုင်း ထိုဟင်းလျာချည်းသာ ဖြစ်သည်ကို နောက်တော့ အလီနာ သိလာရသည်။ ယင်းမှာ ငါးနှင့် အာလူးချပ်ကြော် ဖြစ်၏။ ဒယ်အိုးဝိုင်းကြီးထဲတွင် တစ်ခါ ကြော်လျှင် ငါးသုံးကောင်။ မစ္စတာ လင်းက အလက် အခွံ နှာပြီးသည့် အာလူးများကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပါးပါး လှီးသည်။

စွပ်ပြုတ် ပန်းကန်လုံးက သုံးလုံး၊ အရွယ်အစား မတူသည့် ပန်းကန်ပြားက သုံးချပ် စားပွဲပေါ် တင်ထားသည်ကို အလီနာ သတိထားမိသည်။ သဘော သားမှာ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည်။ စထရယ်နီကော့မှာ သူ ကြော်နေရာမှ စွပ်ပြုတ်ကို နမူနာယူ မြည်းကြည့်သည်။ သူ ဘာမျှ မပြောသဖြင့် အလီနာ ပထမ အစမ်း စားမေးပွဲ အောင်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

ထို့နောက် စထရယ်နီကော့က မစ္စတာ လင်း လင်ပန်းဖြင့် ထည့်ထားသည့် စွပ်ပြုတ် ပန်းကန်လုံး သုံးလုံးထဲသို့ စွပ်ပြုတ်များ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အရာရှိ ရိပ်သာခန်းသို့ သွားပို့သည်။ သူ တံခါး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ချိုင့်ခွက်ကလေးများ ကိုင်ကာ တန်းစီ စောင့်နေသည့် လူများကို အလီနာ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘တစ်ယောက်ကို ယောက်ချို တစ်ဇွန်းပဲ ရမယ်’ လူဝကြီးက ပြောလိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးမှ ကုန်းပတ် အလုပ်သမားက သူ့ချိုင့်ခွက်ကို လှမ်းထိုးပေးသည်။

အလီနာကတော့ သူ့ခိုင်းသည့် အတိုင်း ထည့်ပေးနေသည်။ စထရယ်နီကော့သည် စွပ်ပြုတ် ထည့်လိုက်သည့် ချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ငါးကြော် တစ်ကောင်ပါ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သဘောသားထဲမှ တစ်ယောက်သာ သူမကို ပြုံးပြပြီး ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ဟု သူမ၏ မိခင် ဘာသာ စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ လူ ၂၃ ယောက်ကို သူမ ထည့်ပေးပြီးသည့် အချိန်တွင် ထမင်းချက်ကြီးသည် မီးဖိုဆီသို့ ပြန်သွားကာ အကြီးဆုံး ငါးသုံးကောင်ကို တစ်ကောင်စီ ကြော်ကာ အရာရှိ ပန်းကန်များထဲသို့ ထည့်သည်။ လင်းက အာလူးကြော် ခပ်ပါးပါးတွေကို လိုက်ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ထိုဟင်းလျာများကို လင်ပန်းတွင် ထည့်ကာ မီးဖိုခန်းမှ ထွက်သွားပြန်သည်။

‘ကဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တော့’ ထမင်းချက်ကြီးသည် ပြောပြီး တစ်လုံးတည်းသော ကုလားထိုင်တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျန် အရက် တစ်ပိုင်းကို သောက်နေပြန်သည်။

ပန်းကန်လုံးနှင့် ပန်းကန်ပြား အလွတ်များကို ပြန်ယူလာသော လင်းမှာ အိုးကြီးများနှင့် ဒယ်အိုး နှစ်လုံးကို စ၍ တိုက်တော့သည်။ ထမင်းချက်ကြီးထံမှ ဟောက်သံ ကြားသော အခါ လင်းက အလက်ကို ပြုံးပြကာ ဒယ်အိုးထဲတွင် ကျန်နေသည့် အာလူးကြော်များကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ အလက်လည်း ထိုသည်များကို ပြောင်အောင် စားပစ်လိုက်သည်။ အလီနာကတော့ အိုးများကို တိုက်နေသည်။ ထိုသို့ တိုက်ပြီးသည်နှင့် သူမ ထမင်းချက်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ အိပ်မောကျနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူမက အလက်ကို ခေါ်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူမ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ စီရိကာချနေစဉ် နောက်ဘက်ဆီမှ ခြေသံ ပြင်းပြင်းများကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူမ ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အရပ် မြင့်မြင့်နှင့် လူထွားကြီး တစ်ယောက် သူတို့ထံ လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အလက်က သူ့အဘိဓာန် စာအုပ်ကို ချလိုက်ကာ ခုန်ထလိုက်ပြီး မိခင်နှင့် ထိုလူကြီး အကြား ကာထားလိုက်သည်။ အင်အားချင်း မမျှသော်လည်း သူက လွယ်လွယ်နှင့်တော့ အရှုံးပေးမည် မဟုတ်။ သို့သော် ထိုလူကြီးက တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူတို့ကို ပြုံးပြနေသဖြင့် သူတို့ အံ့အားသင့်နေသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာမည် ဒီမီထရီ ဘလန်ချွတ်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ရုရှပြည်ပြေးပါပဲ’ သူက ပြောနေသည်။

အလီနာက ဒီမီထရီကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူမ မှတ်မိသွားသည်။ ညနေစာ စားစဉ်က မိမိကို နှုတ်ဆက်သွားသူပေကိုး။ သူမက ပြန်ပြုံးပြပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။

အလက်ကတော့ လက်ပိုက်ကာ ရပ်နေဆဲ။

‘ကျွန်တော်တို့ နောက် ဆယ်ရက် ဆိုရင် နယူးယောက်ကို ရောက်မယ်’ ဒီမီထရီက ဆိုသည်။

‘နယူးယောက်ကို ရှင် ရောက်ဖူးလား’ အလီနာက မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က အဲဒီမှာ နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ လီနင်ဂရက်ကို ကျွန်တော့် မွေးရပ်လို့ ယူဆနေတုန်း၊ ခင်ဗျားတို့ ကုန်သေတ္တာထဲကို တွယ်တက်နေတော့ ကျွန်တော် ကုန်းပတ်ပေါ်က မြင်နေရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို တခြား ကုန်သေတ္တာ ထဲကနေ လိုက်ခဲ့လို့တောင် ပြောမလို့’

အလက်က ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် နယူးယောက်မြို့ အကြောင်းကို အများကြီး ဖတ်ဖူးတယ်၊ လူမိုက်ဂိုဏ်းတွေတော့ ပေါတယ် ပြောတယ်၊ ပျော်စရာနေမှာ’

‘ပျော်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ မော်စကိုမှာလည်း လူမိုက်ဂိုဏ်းတွေ နယူးယောက်မှာလောက် ရှိတာပဲ’ သူက ပြောရင်း သရော်ပြုံး ပြုံးသည်။ ‘နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် အကူအညီ မပါဘဲ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလို့ ရမယ် မထင်ဘူး’

‘သူတို့က ကျွန်မတို့ကို လီနင်ဂရက် ပြန်ပို့မှာလား’ အလီနာက မေးသည်။ ထိုအတွေးကြောင့် သူမ တုန်လှုပ်၍ပင် သွားမိသည်။

‘မပို့ပါဘူး၊ ယန်းကီးတွေက ခင်ဗျားတို့ကို လက်ကမ်း ကြိုဆိုမှာပါ၊ အထူးသဖြင့် ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံကနေ ထွက်ပြေးလာတဲ့ လူတွေမို့လို့’

အလက်က ‘နယူးယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အသိ မရှိဘူး’

‘အခု ရှိပြီလေ၊ ဖိနှိပ်မှုက ထွက်ပြေးလာတဲ့ ကိုယ့် နိုင်ငံသားချင်း ကျွန်တော်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ အတွက် ပြဿနာက အမေရိကန်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ စထရယ်နီကော့ကသာ ပြဿနာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြောင့် သူ့ အလုပ် တစ်ဝက် သက်သာတာ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ သဘောပေါ် က မဆင်းအောင် သူ လုပ်လိမ့်မယ်’

‘သူက ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်မတို့ကို တားမှာလဲ’ အလီနာက မေးသည်။

‘မစ္စတာ လင်းကို လုပ်သလိုပေါ့၊ လင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော် က ဖိလစ်ပိုင်ကနေ သဘောသား အနေနှင့် လိုက်လာခဲ့တာ၊ စထရယ်နီကော့ ဟာ သဘော ဆိုက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ လင်းကို မီးဖိုခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ပြီး ဘယ်မှ ထွက်လို့ မရအောင် လုပ်ထားတယ်၊ သဘော ပင်လယ်ထဲ ပြန်ထွက်မှ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း သူ ဒီအတိုင်း လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘ဒါဆို ကျွန်မတို့က အရာရှိကို တိုင်မှာပေါ့’

‘သူတို့က ခင်ဗျားတို့ သဘောပေါ် ပါလာတာတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိရင်တောင် သူတို့က စထရယ်နီကော့ရဲ့ စကားကို ပယ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မပူနှင့်၊ ဒီကောင်ကို သူ့မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အကြံ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်’

အလီနာမှာ မောပန်းလွန်းသဖြင့် ခဏနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ တစ်နာရီလား၊ နှစ်နာရီလား မသိ သူမ အိပ်ပျော်ပြီးနောက် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လင်းမှာ သူမ ဘေးတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ အိပ်နေသည့် အသက်ကယ် လှေထဲမှ တွယ်ဆင်းပြီး အလက်ကို နှိုးသည်။ အလက်မှာ ကုန်း ပတ်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေ၏။ သူတို့ လင်း နောက်မှ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန် လိုက်သွားရာတွင် လရောင် အလင်းသာ ရှိသည်။ မိမိတို့ နောက်ထပ် ဆယ် ရက်ခန့် နေရောင် မမြင်နိုင်သေးကြောင်း သိသာသည်။

နံနက်စာမှာ အရာရှိများ အတွက် ကြက်ဥကြော် နှစ်လုံးနှင့် ပဲသီးများ ကို ပန်းကန်ပြား သုံးချပ်ဖြင့် ထည့်၍ ပို့ရသည်။ နောက်မှ ကော်ဖီကြမ်းများ ပို့ရသည်။ သဘောသားများ အတွက်မူ ပေါင်မုန့်က နှစ်ချပ်နှင့် သကြား မပါ

သည့် လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက် တစ်ခွက်တို့ ဖြစ်သည်။ နံနက်စာ ကိစ္စ သူတို့ သုံးယောက် ရှင်းလင်းပြီးသည်နှင့် နေ့လယ်စာ အတွက် ပြင်ကြရသည်။

စထရယ်နီကော့ကတော့ နံနက်ပိုင်း တစ်ရေး အိပ်နေသည်။ ယမန်နေ့ ညက အလီနာ အိပ်သည်ထက်ပင် ကြာသေးသည်။

နေ့လယ်စာ ပြီးတော့ အလီနာနှင့် အလက်တို့ ခဏနားရသည်။ သို့သော် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်မသွားရ။ သူတို့ကို အရာရှိများ တွေ့သွားမည် စိုး၍ဟု စထရယ်နီကော့က ဆိုသည်။ သူတို့ စကြံပေါ်တွင် နံနက် မှီထိုင်ရင်း အခြား ကုန်သေတ္တာဖြင့် သူတို့ လိုက်သွားမိလျှင် မိမိတို့ မည်သို့ နေမည်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိကြသည်။

အခန်း ၆

ဆာရှာ ဆောက်သမ်တန်သို့

သဘောပေါ်တွင် တစ်ပတ် ကုန်ခါနီးတွင် ဆာရှာမှာ ဒမိုဝိတ်တာကို ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်နေသည့်ပြင် ဖာဂဲကိုပင် ကူကာ စားပွဲထိုး ပေးနိုင်လာသည်။ ကပ္ပတိန်၏ စားပွဲနားကိုတော့ မကပ်ရ။ ညစဉ် နံနက်စာ အတွက် သူတို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသည်နှင့် ဆာရှာမှာ မိခင်၏ အခန်းသို့ ပြန်ကာ ထိုနေ့တွင် ခရီးသည်များက ဘာပြောသည်၊ မိမိက ဘာပြန်ပြောသည် စသည်ဖြင့် ပြန်ပြောပြသည်။

‘ခရီးသည်တွေကို စကား မပြောရဘူး မဟုတ်လား’

‘သားက မပြောပါဘူး၊ သူတို့က မေးမှ ပြောတာ၊ အခု ဆိုရင် အမေ မီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ အကြောင်း၊ ဆောက်သမ်တန် ရောက်ရင် အင်္ဂလန်မှာ အမေ အလုပ် ရှာမယ် ဆိုတာ သူတို့ သိသွားကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး ဂိတ်ကို ဝင်လို့ မရဘူး၊ ဒါကြောင့် သဘောပေါ်မှာပဲ နေရမယ်၊ မကောင်းတဲ့ သတင်းကတော့ သူတို့ ကုန်တွေ ချပြီးရင် ခရီးသည် အသစ်တွေ တင်ပြီး လီနင်ဂရက်ကို ပြန်သွားမှာ’

‘အမေတို့ အဲဒီလို အဖြစ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အမေတို့ အခက်အခဲကို စိတ်ဝင်စားပုံ ရတဲ့ ခရီးသည် မတွေ့ဘူးလား’

‘တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး’

‘အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ခရီးသည် ပါလာလား’

‘လေးယောက်တော့ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားလည်း သိပ်မပြောကြဘူး၊ စားပွဲထိုးကိုတော့ မပြောနှင့်တော့၊ အလကား လူတွေ’

‘သူတို့က ရှက်နေလို့ နေမှာပေါ့’

ဆောက်သမ်တန်သို့ သဘော ဆိုက်ရန် သုံးရက်သာ လိုတော့သည်။ စားဖိုမှုး တာဝန်ခံက အလီနာကို ပြောလာသည်။ သဘော အရာရှိ မစ္စတာ ဟောလက်က သူမအား အလုပ်ချိန်ပြီးလျှင် တွေ့ချင်သည် ဆို၏။

‘ကျွန်မ လုပ်တာ ဘာမှားသွားလို့လဲ ဟင်’

‘ဘာမှ မမှားပါဘူး၊ ကျုပ် အထင်တော့ အဲဒါနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ကိစ္စ ထင်တယ်’

စားဖိုမှုး တာဝန်ခံက နေ့လယ်ကျတော့ မီးဖို အလုပ်သမားများကို နား ခွင့် ပေးလိုက်သည်တွင် အလီနာ သဘောအရာရှိ ရုံးခန်းသို့ တိုက်ရိုက် သွား လိုက်သည်။ သူမက အခန်း တံခါးကို ခေါက်လိုက်တော့ အတွင်းမှ ‘ဝင်ခဲ့ပါ’ ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ ဝင်သွားသော အခါ လူနှစ်ယောက် စားပွဲ တစ်ဖက်တစ်ချက် ထိပ်တွင် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မတ်တတ် ထရပ်ကြသည်။ သဘော အရာရှိမှာ အဖြူရောင် ယူနီဖောင်းကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ယူနီဖောင်း လက်မောင်းပေါ် တွင်လည်း ရာထူး တံဆိပ် ရွှေရောင် အစင်း နှစ်စင်း ပါရှိသည်။ သူမ ထိုင် လိုက်သည်ကို စောင့်နေပြီးမှ မစ္စတာ မော်ရက်တီ ဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည်။ ခရီးသည်ဖြစ်သူ မော်ရက်တီက သူမကို တွေ့ချင်၍ဟုလည်း ဆိုသည်။

အလီနာက ကျနစွာ ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသည့် အသက် ကြီးကြီး ထို လူကြီးကို စေ့စပ်စွာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူက သူမကို အင်္ဂလိပ်လို ပြော သည်။ သူ့ အသံက ဝဲနေသည်။ မည်သည့် လူမျိုး အသံ ဝဲနေသည်ကို သူမ မခန့်မှန်းတတ်။ သူက အလီနာ လီနင်ဂရက်တွင် လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များ အကြောင်း မေးသည်။ ဤသဘောပေါ်သို့ မည်သို့ ရောက်လာပုံကိုလည်း မေး သည်။ သူမက ပြီးခဲ့သည့် လက ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးရမှု အပါအဝင် အဖြစ် အပျက်များကိုတော့ အကုန် ပြောပြလိုက်သည်။ ကေဂျီဘီ နယ်မြေ အကြီးအကဲ အား သူမ သားက သေလုအောင် လုပ်ခဲ့ပုံကိုမူ မပြောလိုက်။ မော်ရက်တီ မေး၍ ဆုံးသွားတော့ မိမိ အပေါ် သူ မည်သို့ အကဲဖြတ်မည်ကို အလီနာ ခန့်မှန်းမရချေ။

သူကတော့ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြသည်။

ကျေးဇူးပဲ မစ္စက် ကာပင်ကို၊ ခုတော့ ဒီလောက်ပါပဲ' ပြောပြီး အမျိုးသား နှစ်ယောက် မတ်တတ် ထရပ်တော့ သူမလည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမ မိမိ အခန်းသို့ စိတ်မတင်မကျနှင့် ပြန်လာတော့ ဆာရှာ စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက မော်ရက်တီ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းသည်များ အကြောင်း ပြန်ပြောပြတော့ သူက 'အဲဒါ အိတလီ လူကြီးလူကောင်း ထင်တယ်၊ ဖူလမ် ဆိုတဲ့ အရပ်မှာ သူ့စားသောက်ဆိုင်တွေ ရှိတယ်၊ သူက စားဖိုမှူးကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဖာဂဲကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ ဒါဆိုရင် အမေ ကံကောင်းပြီသာ မှတ် အမေ'

'ဖာဂဲကို ဘာလို့ တွေ့ချင်တာလဲ'

'စားသောက်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့် အခြေအနေကို သိချင်လို့ပေါ့၊ သူက တစ်ယောက်စာ လစာ ပေးပြီး နှစ်ယောက် ရချင်လို့ နေမှာပေါ့၊ ဖာဂဲကလည်း ကျွန်တော်ဟာ သူ့လက်ထောက်တွေထဲမှာ အတော်ဆုံးလို့ ပြောမှာပါ'

'သူ့မှာ လက်ထောက် ဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိဖူးတာပါ'

'ဒီလောက် အသေးစိတ်တွေကို ဖာဂဲကလည်း ပြောနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

စားဖိုမှူးနှင့် ဖာဂဲတို့ကို ခေါ်တွေ့သည်မှာ အဆင်ပြေသည် ထင်၏။ မော်ရက်တီက အလီနာအား ဒုတိယ အကြိမ် ခေါ်တွေ့ကာ ဖူလမ်ရှိ သူ့ စားသောက်ဆိုင်တွင် အလုပ် လုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းသည်။

'တစ်ပတ်ကို ဆယ်ပေါင် ပေးမယ်၊ စားသောက်ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှာ နေစရာလည်း ပေးမယ်' သူက ဆိုသည်။

ဖူလမ် ဆိုသည်မှာ ဘယ်မှာနည်းဟု အလီနာ မသိ။ ပေးသည့် လစာမှာ ကောင်း မကောင်းလည်း မသိ။ သို့သော် သည်တစ်ခုကသာ ကမ်းလှမ်းသည်မို့ သူမ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်သည်။ လီနင်ဂရက်သို့ မပြန်ရလျှင် ပြီးရော။

ထို့နောက် သဘော အရာရှိက သူမ ယခုကဲ့သို့ ခိုလှုံလာသည်နှင့် ပတ်သက်၍ အများကြီး ထပ်မေးသည်။

ထိုသည်များကို သူက ပြည်ထဲရေး ဌာနမှ ပုံစံ စာရွက်တွင် ရေးသွင်းသည်။ ထိုစာရွက်ကို သူ နှစ်ခါခန့် ပြန်စစ်ပြီးတော့ သူနှင့် မော်ရက်တီတို့ စာရွက် အောက်ခြေတွင် လက်မှတ် ရေးထိုးကြသည်။ သူမကို စပွန်ဆာ ပေးသည့် သဘော။

ကံကောင်းပါစေ မစ္စက် ကာပင်ကို သင်္ဘော အရာရှိက ပုံစံ စာရွက်ကို မော်ရက်တီအား ပေးရင်း ပြောသည်။ သူက ဆက်၍ 'ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကို တမ်းတနေမှာပဲ၊ အဆင် မပြေရင် ဘာရင်တန် သင်္ဘောလိုင်းမှာ ခင်ဗျား အချိန်မရွေး အလုပ်ရမှာပါနော်'

'ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ် ဆရာ' အလီနာက ပြန်ပြောသည်။ သူမ ယုံပင် မယုံနိုင်ခဲ့။

'ခင်ဗျားကတော့ ဒီလို အဆင်မပြေ ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး မစ္စက် ကာပင်ကို၊ ခင်ဗျား မဆင်းခင် ခင်ဗျား လုပ်ခလေး ထုတ်သွားဦးနော်' 'ကျွန်မကို လုပ်ခလည်း ပေးဦးမလို့လား'

'ပေးရမှာပေါ့' သင်္ဘော အရာရှိက အညှီရောင် စာအိတ် နှစ်အိတ်ကို ကမ်း ပေးသည်။ ထို့နောက် သူက ရုံးခန်း တံခါးကို သွားဖွင့်ကာ 'ခင်ဗျား ကျွန်တော် တို့ဆီကို ပြန်မလာရပါစေနှင့်လို့ ဆုတောင်းပါတယ် မစ္စက် ကာပင်ကို'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ဟောလက်' အလီနာက ပြောပြီး ခြေဖျား ထောက်ကာ သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သင်္ဘော အရာရှိ လည်း မှင်တက်မိသွားတော့သည်။

သူမ အခန်းသို့ တန်းပြန်လာသည်။ ဆာရှာအား ကမ်းလှမ်းမှုကို ပြောပြ ချင်နေ၏။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ဝမ်းလည်းသာ၊ အံ့လည်း အံ့ဩသွား မိသည်။

ဝမ်းသာသည်က သူမသား ထိုင်စောင့်နေ၍ ဖြစ်သည်။ အံ့ဩရသည်က ခုတင်ပေါ်တွင် ပါဆယ်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

'ဟိုဟာက ဘာလဲ' သူမက မေးရင် အနား ကပ်သွားကြည့်သည်။ အထုပ် မှာ အညှီရောင် စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားပြီး အပြင်မှ ကြိုးနှင့်လည်း စည်းထားသည်။

'သားလည်း မသိဘူး၊ သား အလုပ်က ပြန်လာတော့ အဲဒီမှာ တွေ့တာပဲ' အလီနာ ကြိုးကို ဖြေကာ အညှီရောင် စက္ကူကို ခွာသည်။ အထဲမှ အဝတ် အစားများ ထွက်ကျလာသဖြင့် သူမ အံ့ဩသွားရသည်။ ကတ်ပြားလေး တစ်ခု လည်း ပါလာ၏။ ကတ်ပြားတွင် နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်၊ ကံကောင်းပါစေဟု ရေးထားသည်။ ယင်းကို ကပ္ပတိန် အပါအဝင် သင်္ဘောသား အားလုံးက လက်မှတ် ထိုးထားသည်။ အလီနာ မျက်ရည်များ ကျလာကာ 'သူ တို့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ရမယ်တောင် မသိတော့ဘူး'

mgyoe.com

‘နိုင်ငံကြီးသား ပီသအောင် နေသွားပါလို့ ကပ္ပတိန်က အဲဒီ အတိုင်း သားကို မှာလိုက်တယ်’ ဆာရှာက ပြောသည်။

‘အမေတို့က နိုင်ငံသားတောင် မဖြစ်သေးဘူး၊ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး ဌာနက တို့ကို အမှန်တကယ် နိုင်ငံရေး ဒုက္ခသည် အဖြစ် အသိအမှတ် မပြုသရွေ့ ပေါ့၊ အလုပ်ကလည်း ရဦးမှ’

‘သူတို့က အင်္ဂလိပ် ခရီးသည်တွေထက် စာရင် ပိုသဘော ကောင်းတယ် လို့ ဆိုရမယ်’

‘စားဖိုမှူးကြီးကလည်း အင်္ဂလိပ် လူမျိုးပါပဲ၊ သူ ဒါ့ထက် သဘော မကောင်းနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့အနေနှင့် စပွန်ဆာ မပေးနိုင်လို့ စိတ်မကောင်းတဲ့ အကြောင်းတောင် ပြောလိုက်သေးတယ်’

ဆာရှာက ‘သူ ဘယ်လုပ်ရဲမလဲ၊ သူ့ကို ဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ထားတာ၊ ဆောက် သမ်တန်ကို သင်္ဘော ဆိုက်ရင် သူ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းရဲတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သော့ခတ်နေတယ်လို့ ဖာဂဲက သားကို ပြောပြတယ်၊ သင်္ဘော ပြန် မထွက်မချင်း သူ ပျောက်နေတတ်တယ်တဲ့’

‘သနားပါတယ်ဟယ်’

အက်ဒီအား ဗြိတိသျှရဲက ဘာကြောင့် အလို ရှိနေသည်ကိုတော့ ဆာရှာ ပြောမပြလိုက်။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် သူတို့ သားအမိ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မစွတာ မော်ရက်တီကို သွားတွေ့ကြသည်။ ထိုမတိုင်မီ ဆာရှာက စားသောက်ခန်းကို ဖုန်စုပ်စက်ဖြင့် ရှင်းပေးခဲ့သေးသည်။ အလီနာကလည်း မီးဖိုခန်းကို ပြောင်လက်အောင် တိုက် ချွတ်ပေးခဲ့၏။

‘တယ်မိုက်ပါလား’ မော်ရက်တီက အလီနာကို အဝတ်အစား အသစ် များနှင့် တွေ့သော အခါ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ဆက်၍ ‘ဘယ် အချိန်များ သွားဝယ်လိုက်ပါလိမ့်’

‘သင်္ဘောသားတွေ စေတနာ ကောင်းတာလေ၊ ဆာရှာရဲ့ ဂျင်း အင်္ကျီကို တော့ သွားမပြောလိုက်ပါနှင့်နော်၊ ဖာဂဲက သားလောက် အရပ် မရှည်ဘူး၊ သားကလည်း ထွားတယ်’ သူမက တီးတိုး ကပ်ပြောသည်။

မော်ရက်တီက ပြုံးသည်။

အလီနာ သံတန်းကို မှီကာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သဘော အလုပ်သမားများ က သဘောမှ ကြီးလုံးကြီးကို ဆိပ်ခံပေါ်ရှိ သံတုံး ငုတ်ကြီးတွင် ပတ်ချည်နေ သည်။

‘လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အာဏာပိုင်တွေ နားလည်မှု ရှိပါစေလို့ ဆုတောင်း ရမှာပဲ’ မော်ရက်တီက ပြောရင်း သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ကာ ကုန်းပေါင် တံတားဆီသို့ သွားနေသည်။ ဆာရှာတို့ သားအမိက သူ့နောက်မှ လိုက်သွား ကြသည်။ သူက ဆက်၍ ‘ခင်ဗျားတို့ ကံကောင်းတာ တစ်ချက်က ဗြိတိသျှ တွေကလည်း ကွန်မြူနစ်တွေကို ခင်ဗျားတို့ထက် မုန်းနေတာပဲ’

‘သူတို့ ကျွန်မတို့ကို ဝင်ခွင့် ပေးမယ်လို့ ထင်လား’ သူတို့ ကုန်းပတ် ဘေးသို့ ထွက်လာရင်း အလီနာက စိတ်ပူစွာ မေးသည်။

‘သဘော အရာရှိ ကျေးဇူးကြောင့် လိုအပ်တဲ့ ပုံစံတွေတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြည့်ထားတာပဲ၊ အဆင်ပြေပါစေလို့တော့ ဆုတောင်းရတာပဲ’

‘ကဲ ဆာရှာက မလိုအပ်ဘဲ စကား မပြောနှင့်၊ ကြားလား၊ တကယ်လို့ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိတွေက မေးတဲ့ အခါ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ မဟုတ် ပါဘူး ဆရာလို့ ဖြေပါ’

ဆာရှာမှာ သဘောဆိပ်တွင် လျှောက်လာကြရင်း ဟိုကြည့် သည်ကြည့် နှင့်။ အချို့ အဆောက်အအုံတွေက ဆောက်ပြီးခါစ ထင်၏။ အချို့ အဆောက် အအုံတွေကတော့ စစ်ဒဏ်မှ လွတ်ခဲ့သည်များ ဖြစ်မည်။ ဒေသခံများမှာ အေး အေးဆေးဆေးပင်။ ခေါင်းငုံ့ထားသူ မရှိ။ မိန်းမများကလည်း တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ဝတ်စားထားကာ ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူ အမူအရာမျိုးဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည်။ သည်လို နေရာမျိုးတွင် ဆာရှာ နေချင်သည်။

မစ္စတာ မော်ရက်တီက အုတ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုဆီသို့ သွားနေသည်။ ယင်း၏ တံခါးပေါက် အပေါ်တွင် ပြည်ပသားများဟု ရေးထွင်း ထားသည်။

သူတို့ ဝင်သွားတော့ အထဲတွင် ဆိုင်းဘုတ် နှစ်ခု တွေ့ရပြန်သည်။ ဗြိတိသျှများနှင့် ဗြိတိသျှ မဟုတ်သူများ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူတို့ တန်း အရှည် ကြီးတွင် ဝင်တန်းစီရင်း အလီနာ ဘုရား တနေသည်။ မိမိတို့ကို လီနင်ဂရက် ပြန်မည့် သဘောပေါ် တင်ပေးလိုက်မည်လားဟုလည်း စိုးထိတ်နေ၏။

ဆာရှာက သာမန်ကာလျှံကာ စစ်ဆေးပြီး ပြီးပြကာ ထုတ်ပေးလိုက်သော ဗြိတိသျှ ပတ်စပို့များကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များပင်

သိပ်မစောင့်ရ။ ခဏနှင့် ရသွားသည်။ မိမိတို့ သားအမိကတော့ ပတ်စပို့ မရ သူများ အပေါ် သူတို့ မည်သို့ ဆက်ဆံသည်ကို တွေ့ရတော့မည်။

‘နောက်တစ်ယောက်’ အသံ တစ်သံက ခေါ်သည်။

မော်ရက်တီက ရှေ့သို့ တိုးသွားကာ သူ့ပတ်စပို့ကို လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိအား ပေးလိုက်သည်။ အရာရှိက သေသေချာချာ စစ်ပြီး ပြန်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံ နှစ်ပုံနှင့် အတူ စာရွက်စာတမ်း အမြောက်အမြားကို မော် ရက်တီက ပေးလိုက်သည်။ ထိုစာရွက်များကို အရာရှိက တစ်ရွက်ချင်း စစ် ဆေးနေစဉ် တစ်ချက်မျှ မပြုံး။

ရှေ့တွင် ရပ်နေသော လျှောက်ထားသူ နှစ်ဦးကို ဓာတ်ပုံများနှင့် တိုက်စစ် နေသေးသည်။

မော်ရက်တီကတော့ ပုံစံ စာရွက်များတွင် အတော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိနေ သဖြင့် အဆင်ပြေမည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ သို့သော် ထိုမျှနှင့် လုံလောက် ပါမည်လားဟုလည်း တွေးနေမိသေး၏။

အလီနာမှာ စက္ကန့်မလပ် ရင်ထိတ်နေသည်။ ဆာရှာကတော့ ယခု ကိစ္စ ပြီးလျှင် တွေ့ရမည်များကို သိချင်သဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အရာရှိက လျှောက်ထားသူ နှစ်ယောက်အား ရှေ့သို့ တိုးလာခိုင်းသည်။ မိမိတို့ အဝတ်ဟောင်းတွေ ဝတ်မလာမိသည့် အတွက် တော် သေးရဲ့ဟု အလီနာ တွေးနေမိ၏။

‘အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်သလား’ အရာရှိက အလီနာကို မေးသည်။

‘နည်းနည်း ပြောတတ်ပါတယ် ဆရာ’ သူမက ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ပတ်စပို့ရော ရှိလား’

‘မရှိပါဘူးရှင်၊ ကွန်မြူနစ်တွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြည်ပ ခရီးသွားခွင့် မပေး ပါဘူး၊ ဆွေမျိုးတွေဆီတောင် မသွားရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ သားအမိ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မပါဘဲ ထွက်ပြေးလာတာပါ’

‘စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး’ အရာရှိက စပြောလိုက်သည်တွင် အလီနာ ရင်ထိတ်သွားသည်။ ‘အခုလို အခြေအနေမျိုး ဆိုရင် ကျွန်တော် ယာယီ ဗီဇာပဲ ထုတ်ပေးခွင့် ရှိတယ်၊ ဒီကြားထဲ ပြည်ထဲရေးဌာနမှာ ဒုက္ခသည် အဖြစ် လျှောက် ထားလို့တော့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရမယ်လို့တော့ ကျွန်တော် အာမ မခံနိုင်ဘူး’ အလီနာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ‘နိုင်ငံသား လျှောက်ထားနေတဲ့ အဆင့်

ဆင့် ကာလမှာ စည်းကမ်းချက်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ စည်းကမ်းချက်တွေနှင့် မကိုက်ညီရင် ခင်ဗျားတို့ကို..’ သူက စာရွက်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘လီနင် ဂရက် ပြန်ပို့ရမယ်’

ဤတွင် မော်ရက်တီက ဝင်၍ ‘အဲဒီကို ပြန်ပို့ရင် သူတို့ တစ်သက်လုံး အချုပ်ခံကြရမှာ။ ဒါထက်တောင် ဆိုးချင် ဆိုးဦးမယ်’

အရာရှိက ‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ပြည်ထဲရေးရုံးကို လျှောက်လွှာ ရောက်သွား တဲ့ အခါ ဒီအချက်ကို စဉ်းစားပေးကြမှာပါ’ သူက အလီနာတို့ သားအမိကို ပထမဆုံး အကြိမ် ပြုံးပြကာ ‘ဗြိတိန် နိုင်ငံက ကြိုပါတယ်’

မော်ရက်တီက အလီနာ မပြောနိုင်မီ ဝင်၍ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါ ထက် အဲဒီ စည်းကမ်းချက်တွေကို မသိဘူးလား ခင်ဗျာ’

‘မစ္စက် ကာပင်ကိုနှင့် သူ့သားဟာ နီးရာ ရဲစခန်းမှာ တစ်ပတ် တစ်ခါ ခြောက်လ အထိ သတင်း ပို့ရမယ်။ အဲဒါကို ပျက်ကွက်ရင် ဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ပြီး သူတို့ကို ဖမ်းချုပ်ထားမယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ လျှောက်လွှာ ပယ်တာကို စောင့် နေရမယ်။ မစ္စတာ မော်ရက်တီ၊ ခင်ဗျားက စပွန်စာ ဆိုတော့ သူတို့ အဲဒီ စည်းကမ်း မဖောက်ဖျက်အောင် ခင်ဗျားက ထိန်းပေးရမယ်။ သူတို့ ဖောက် ဖျက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ဒဏ်ငွေ အကြီးအကျယ် ရိုက်မယ့် အပြင် ခြောက်လထက် မနည်းတဲ့ ထောင်လည်း ကျနိုင်သေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါပြီ ခင်ဗျာ’ မော်ရက်တီက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ လိမ်လည်ပြီး လျှောက်တာ ထင်ရှားရင်တော့..’

‘လိမ်လည်ပြီး လျှောက်တာ ဟုတ်လား’ အလီနာက မေးလိုက်သည်။

‘မတိကျတာကို ပြောတာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လျှောက်လွှာ အဲဒါမျိုး ဆိုရင်တော့ ပယ်ချခံရမှာပဲ’

‘ကျွန်မ ပြောတာ အမှန်တွေပါရှင်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူ မစ္စက် ကာပင်ကို’ အရာရှိက ပြောပြီး မော်ရက်တီအား စာအုပ်ပါးလေး တစ်အုပ် ပေးကာ ‘ခင်ဗျား သိချင် တာတွေ အဲဒီ အထဲမှာ အကုန် ရှိတယ်’

မိမိတို့ ကုန်သေတ္တာ မှားတက်ခဲ့မိလေသည်လားဟု အလီနာ တွေးနေမိ သည်။

မော်ရက်တီက ‘မစ္စက် ကာပင်ကိုတို့ သားအမိ နိုင်ငံသားကောင်း ဖြစ်ရ ပါစေမယ်လို့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်’

‘ကောင်လေးကရော၊ ခင်ဗျားရဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်မှာလား မစ္စတာ မော်ရက်တီ’ အရာရှိက ဆာရှာကိုပင် မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

‘မလုပ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးမှာပါ’

‘ဒါဆို ခင်ဗျား သူ့ကို နီးရာ ကျောင်းအာဏာပိုင်တွေဆီမှာ မှတ်ပုံတင် ရမယ်’ အလီနာက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ဘာပြောမှန်းတော့ မသိ။ အရာရှိက ပထမဆုံး အကြိမ် ဆာရှာဘက်သို့ လှည့်ကာ ခြေမျက်စိများကို ကြည့်လျက် ‘မင်းက အထွား မြန်မယ့် ကောင်’ မော်ရက်တီ မှာထားသည်ကို သတိရပြီး ဆာရှာ ဘာမျှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ ‘မင်း ဒီနိုင်ငံမှာ တိုးတက်ချင်ရင် ကျောင်းမှာ စာကြိုးစားကွ’ အရာရှိက ပြီးကာ ပြောနေသည်။

ဆာရှာက ပြန်ပြီးပြပြီး ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

အခန်း ၇

အလက် နယူးယောက်သို့

အဆုံးအစ မရှိ ပြန်ပြန် တည်ငြိမ်သော ပင်လယ်ပြင်ကို အလက် ကြည့်နေရင်း ကုန်းမြေကို မိမိ ပြန်တွေ့ရပါတော့မည်လားဟု တွေးနေမိသည်။ အမေကတော့ အလုပ်တွင်ရောက်နေ၏။ ချက်ရမည့် ဟင်းအမည်တွေက တစ်ရက်နှင့် တစ်ရက် မကွာလှ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တာ အလုပ်များကို သူမ နိုင်နင်းသည်။ သို့ဖြင့် တာဝန်လည်း ပိုယူလာရသည်။ စထရယ်နီကော့ နေ့ခင်းဘက် အိပ်သည်က လည်း ပို၍ ကြာလာသည်။

အလီနာတို့ သားအမိကတော့ ညနေ အလုပ် သိမ်းချိန်ကိုသာ မျှော်နေ သည်။ ထိုအချိန်ဆိုလျှင် ဒီမီထရီ ကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာပြီး သည်အရပ်တွင် နေ၍ ထိုင်၍ ကောင်းသည့် အကြောင်းတွေ၊ ဘရတ်ကလင်းမြို့ ဘရိုက်တန် ကမ်းခြေရှိ သူ တိုက်ခန်းကလေး အကြောင်းတွေ ပြောပြတတ်သည်။

အလီနာကလည်း သူမ ခင်ပွန်းနှင့် သူမမောင် ကိုလယာတို့ အကြောင်း ကို ဒီမီထရီအား ပြောပြသည်။ ဗိုလ်မှူး ပိုလျာကော့ကြောင့် မိမိတို့ ထွက်ပြေး လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

အလက်က ဒီမီထရီကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ပိုလျာကော့ကို သူ ကောင်း ကောင်း သိကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မိမိ ဦးလေးကို သူတို့နှစ်ယောက် ဒုက္ခ ပေးနေဦးမည်လား ဟူ၍လည်း တွေးမိလိုက်သေးသည်။

သို့သော် နယူးယောက်သို့ ရောက်လျှင် မိမိတို့ သားအမိ မည်သို့ သဘော ပေါ်မှ ဆင်းရဲမည် ဆိုသည်က ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေသည်။

ဒီမီထရီ၏ အကူအညီ မပါဘဲ မိမိတို့ မလွယ်ကြောင်း အလက် လက်မခံ ချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

အလီနာက 'သင်္ဘော ကုန်တွေ ချနေတုန်း စထရယ်နီကော့က ကျွန်မ တို့ကို မီးဖိုခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ထားရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ'

'သူ မတွေ့သေးတဲ့ ဗော်ဒကာ နှစ်လုံး ကျန်နေသေးတယ်၊ အဲဒီ နှစ်လုံးက ကျွန်တော်တို့ နယူးယောက်ကို မဆိုက်ခင် နှစ်ရက် အလိုမှာ အလိုအလျောက် ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘရတ်ကလင်း ရောက်မှ သူ နိုးလာမှာ'

နောက်တစ်ပတ် အတွင်း အလက်တို့ သားအမိ အချိန်ကုန် အလုပ် လုပ်ကြသည်။ တစ်ချက်မျှ မညည်း။ ထမင်းချက်ကြီးကလည်း သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆင်း သည် သိပ်မရှိ။

ကျန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကတော့ စထရယ်နီကော့တွင် ဗော့ဒကာ ကုန်သွား သည်။ သို့ဖြင့် သူ သိပ် အိပ်မရတော့။ ဤတွင် သူတို့ သားအမိ သူ ဒေါသ ဒဏ်ကို ခံကြရတော့သည်။

သူတို့ နယူးယောက်သို့ မရောက်မီ တစ်ညနေတွင် စထရယ်နီကော့ နေ့ ခင်းဘက် အိပ်နေချိန်တွင် ဒီမီထရီ ပြောသည့် ဗော့ဒကာ နှစ်လုံး ရောက်လာ သည်။ နေ့လယ်စာ ချက်ရန် အလီနာ တာဝန် ယူရသည်။ စထရယ်နီကော့ နိုးလာတော့ သူ့ဘေးမှ ပုလင်း နှစ်လုံးကို တွေ့သည်နှင့် တစ်လုံးကို ချက်ချင်း ဖောက်သောက်ပြီး 'ဒါတွေ ဘယ်က ရလဲ' ဟု မေးသည်။

လင်းက ပခုံး တွန့်လိုက်ကာ အာလူးများ ဆက်လှီးနေသည်။ အလီနာ ကတော့ စွပ်ပြုတ်အိုးကို ကြည့်နေ၏။ စထရယ်နီကော့ကတော့ ဗော့ဒကာ ပထမ တစ်လုံးကို အကုန် သောက်ချင်နေပုံ ရသည်။ သူ မလဲဘဲ ထိုမျှ သောက်နိုင် သည်ကို အလီနာ အံ့ဩနေမိသည်။

စားသောက်ပြီးချိန်လောက်တွင် သူ ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်လွဲကာ အိပ် ပျော်သွားတော့သည်။

အလီနာတို့ သားအမိလည်း မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ သို့သော် သူတို့ မအိပ်နိုင်ကြဘဲ ပင်လယ်ပြင်ကိုသာ ငေးကြည့် နေမိကြသည်။ မင်ဟတ်တန်ကိုလည်း မြင်ချင်လှပြီ။ ဒီမီထရီ ပြောသည့် အစီ အစဉ်မှာလည်း အောင်မြင်မည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ နေ ရောင် ပြုထွက်လာသောအခါ သူတို့နောက်မှ အသံ တစ်သံက 'မင်းတို့ ထွက် ပြေးဖို့ ကြံနေကြတာ မဟုတ်လား'

ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စထရယ်နီကော့ သူတို့ အပေါ် မိုးရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း သားလှီး ဓားကြီး နှင့်။ အလက် ခုန်ထလိုက်ပြီး သူ့ကို မထီသလို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်သည်။

ထမင်းချက်ကြီးက ‘သေပေတော့၊ မင်းရဲ့ အရိုးတွေကို ပင်လယ် စင်ရော် တွေ စားပြီးရင်တော့ မင်းအမေက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မင်းကို လွမ်းကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး’

အလက်က တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်။ သူတို့ နောက်ဘက်ဆီတွင် နယူးယောက် မြို့၏ တိုက်တာ အဆောက်အအုံများက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို နောက်ခံပြုကာ မြင်နေရသည်။ စထရယ်နီကော့မှာ အလက်၏ ထမင်းဘူးကို မြင်တော့ အာရုံ ပြောင်းသွားသည်။ သူက ထမင်းဘူးကို ကောက်ယူကာ အထဲမှ ငွေစကလေးများ ကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလီနာ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး တစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်ကာ အထဲမှ ပစ္စည်းများကို ရေထဲ သွန်ချလိုက်သည်။ ‘နင်တို့ ဒါတွေ မလိုတော့ပါဘူး’ ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

အလက် မလှုပ်သေး။ စထရယ်နီကော့က အလီနာအား လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲကာ သားလှီးဓား အသွားကို သူမ လည်ပင်းတွင် တင်ထားသည်။ ပြီး တော့ သူမကို လှေကားမှ ဆွဲချသွားသည်။

အလက်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲ နောက်မှ လိုက်သွားရတော့သည်။ အောက်ကုန်းပတ်သို့ ရောက်သော အခါ စထရယ်နီကော့က ဘေးသို့ ဖယ်ကာ အလက်အား မီးဖိုခန်း တံခါးကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် သူတို့ သားအမိကို အခန်းထဲသို့ တွန်းထည့်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အလီနာ မျက်ရည်များ ထွက်လာသည့် အချိန်တွင် အပြင်မှ တံခါးကို သော့ ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

လင်းမှာ ထမင်းချက်ကြီး ထိုင်သည့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း လက်ကျန် ဗောဒကာ ပုလင်းနှင့်။ သူက အလက်တို့ သား အမိကို လှည့်ပင် မကြည့်။ ပုလင်းထဲမှ နောက်ဆုံး ကျန်သည့် တစ်စက် နှစ် စက်ကို မော့လိုက်ကာ အိပ်သွားတော့သည်။

နယူးယောက် ဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်သည်နှင့် သင်္ဘော ဥဩသံက မီးဖိုခန်းထဲ အထိ ရိုက်ခတ်လာသည်။ အလီနာနှင့် အလက်တို့မှာ ထိုအခြေအနေ ကို ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ သင်္ဘော အရှိန် နှေးသွားရာက နောက်ဆုံး ရပ်သွားသည်ကို သူတို့ သိလိုက်သည်။ လင်းမှာ ဟောက်၍ပင် နေလေပြီ။

အလက်တို့ သားအမိမှာ ကြမ်းပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်။ သင်္ဘော လီနင်ဂရက်သို့ ပြန်ဆိုက်လျှင် စထရယ်နီကော့ မိမိတို့အား ယခုလို သော့ခတ် ပိတ်ထားရန်ပင် မလိုကြောင်း သူတို့ သိနေကြ၏။

တစ်နာရီလား၊ နှစ်နာရီလား မသိ ကြာတော့ လင်း လှုပ်ရှားလာသည်။ သူက အပျင်း တစ်ချက် ဆန့်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှ ထကာ သူ အလုပ် လုပ် လေ့ ရှိသော စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘာလီ ပုံးထဲမှ အာလူး များကို အခွံ နှာရမည့် အစား ဒူးထောက်ကာ ကြမ်းဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းကို မွှေနှောက် ရှာသည်။ ခဏ ကြာတော့ သူ ပြုံးလာပြီး အခန်းကို ဖြတ်လျှောက် လာသည်။ ပြီးတော့ တံခါး သော့ပေါက်ထဲသို့ သော့တံ ထည့်ဖွင့်ကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အလီနာတို့ သားအမိ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေမိကြသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ အလက်က ‘ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ခဲ့ပါ’

လင်းက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ‘ဟင့်အင်း၊ မလိုက်ဘူး၊ ဒါက ငါ့အိမ်ပဲ’ သူ စကား ပြောသည်ကို သူတို့ ပထမဆုံး ကြားဖူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ တို့ ထွက်သွားတော့ လင်းက တံခါးကို အတွင်းမှ ပြန်ပိတ်ကာ သော့ပြန်ခတ် လိုက်သည်။

အလက်က လှေကားကို သတိနှင့် တက်သွားသည်။ လှေကား အပေါ်ဆုံး ထစ်သို့ ရောက်သော အခါ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စထရယ် နီကော့နှင့် သင်္ဘော ဝန်ထမ်း အားလုံး သင်္ဘောတွင် အစောင့်လောက်သာ ထားခဲ့ပြီး ကုန်းပေါ် တက်သွားပြီဟု စိတ်ချရသည် အထိ စောင့်နေလိုက်သည်။

ပြီတော့ အမေ့ကို တီးတိုးလေး ‘ဆိပ်ခံပေါ် တက်တဲ့ ကုန်းပေါင် ရှိတဲ့ နေရာကို သား သိတယ်၊ သားက လာလို့ ပြောတာနှင့် ဘာမှ တုံ့ဆိုင်းမနေနှင့်၊ သား နောက်သာ လိုက်ခဲ့’

အလက် တစ်ချက်မျှ စောင့်လိုက်သေးသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့တော့မှ ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ မပြေးရုံတမည် ကုန်းပေါင်ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း အမေ့ကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကုန်းပေါင်ထိပ်သို့ ရောက်သည့် အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟေ့ ဟိုနှစ်ယောက်၊ ရပ်လိုက်’

အမေက အလက်ကို ကျော်ပြေးသွားသည်။ မာလိန် စင်ဆီသို့ အလက် မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင် အရာရှိ တစ်ယောက်က သင်္ဘော ကုန်တိုက်ထဲမှ ကုန်သေတ္တာ တစ်လုံးကို ထုတ်နေသည့် ကုန်းပတ် လုပ်သား နှစ်ယောက်အား လက်ဟန်ပြနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အလုပ်သမားများလည်း လုပ်လက်စ ကို ချထားလိုက်ကြသည်။ သို့သော် အလက်မှာ ကုန်းပေါင် တစ်ဝက်သို့ ရောက် နေပြီ ဖြစ်၏။ ဆိပ်ခံပေါ် ရောက်၍ အလက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ အလုပ်သမား နှစ်ယောက် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အလီနာလည်း အလက် ဘေးတွင် ရပ်ကာ တုန်နေသည်။ သူ့နောက်ဘက်ဆီမှ ခြေသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် အလက် လက်သီးကို ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ မထူး တော့ပြီလေ။

‘သူတို့က ပြဿနာ မရှိပါဘူး’ ဒီမီထရီက အလက် ဘေးသို့ ရောက်လာ ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီမီထရီကို တွေ့တော့ အလုပ်သမား နှစ်ယောက် လည်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြ၏။ သူတို့ ခဏတော့ တွေ့ရပ်နေပြီးနောက် ကုန်းပေါင် ပေါ် ပြန်တက်သွားကြသည်။ ဒီမီထရီက ‘တော်တယ် ကောင်လေးတွေ၊ သူတို့ သွားနှစ်ချောင်း မကျိုးချင်လို့ လုပ်ခ နှစ်ရက်စာ အနာခံသွားကြတယ်’

‘ကဲ အခု ဘာလုပ်ရမလဲ’ အလက်က မေးလိုက်သည်။

‘ငါနှင့် လိုက်ခဲ့ကြ’ ဒီမီထရီက ပြောကာ ရှေ့က ထွက်သွားသည်။ အလီနာက အလက်၏ လက်ကို ဆွဲထားသည်။ သူမ၏ သားမှာ အမေရီကတွင် နေရမည်ကို ပျော်နေပုံ ရ၏။ အခြား သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည့် ခရီး သည်များ အခြားဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်ကို အလက် သတိထားလိုက်မိ သည်။ အချို့က သားရေ လက်ဆွဲအိတ်များနှင့်။ အချို့က ပစ္စည်းတင် လှည်း ကလေးများပေါ် တင်ကာ ဆွဲလာကြသည်။ အချို့ကမူ အထမ်းသမားများ ငှား ၍ပင် ထမ်းခိုင်းလာကြသည်။ မိမိတို့ သားအမိတွင်တော့ အထုပ်အပိုး သိပ်မပါ။ သူတို့တွင် ပါလာသမျှ အခိုးခံရသည်လည်း ရှိသည်။ ရေထဲ လွင့်ပစ်ခံရသည် လည်း ရှိသည်။

ခုံညားသည့် အဆောက်အအုံကြီး တစ်လုံးဆီသို့ ဒီမီထရီ သွားနေသည့် နောက်သို့ သူတို့ သားအမိ လိုက်သွားကြသည်။ တိုက်ကြီး၏ အဝင်ဝ မျက်နှာစာ တွင် ပြည်ပသားများဟု အဖြူရောင် စာလုံးဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားသည်။

အထဲရောက်တော့ တန်းအရှည်ကြီး စီနေသည့် နိုင်ငံမဲ့များကို တွေ့သဖြင့် အလီနာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာ

စကားတွေနှင့် ပြောဆိုနေကြပြီး ယခု အတားအဆီးကို ကျော်လွန်ကာ ကမ္ဘာ သစ်ဆီသို့သွားရန် တစ်ခုတည်းကိုသာ မျှော်လင့်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီမီထရီက အတိုဆုံး အတန်းကို ရွေးလိုက်ကာ အလက်တို့ သားအမိကို လက်ယပ် ခေါ်သည်။ အလက်က တုံ့ဆိုင်းမနေ။ သို့သော် အလီနာက ထိုနေရာ တွင်ပင် ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်သေး။

ဒီမီထရီက 'ငါတို့ နေရာကို ကြည့်ထား၊ မင်းအမေကို ငါ သွားခေါ်လိုက် ဦးမယ်'

ဒီမီထရီက သူမ ဘေးသို့ ရောက်လာကာ 'အလီနာ၊ ရုရှကို ပြန်သွားချင် လို့လား'

'မ... မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါဆိုလည်း တန်းဝင်စီလေ' ဒီမီထရီက အသံ ကျယ်ကျယ်နှင့် မပြော စဖူး ပြောသည်။ အလီနာမှာ ချိန်ဆနေဆဲ။ နောက်ဆုံးတွင် ဒီမီထရီက 'မလာ ရင်လည်းနေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သားကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကတော့ လီနင်ဂရက်ကို ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ' အလီနာလည်း ဇေဝေဝေါ ဖြင့် တန်း၏ နောက်ဆုံးတွင် ရှိနေသော အလက်ထံ လိုက်သွားတော့သည်။

အလက်မှာ ရှေ့သို့ တိုးရောက်ချင်လှပြီ။ နာရီကိုလည်း တကြည့်ကြည့် နှင့်။ နာရီ လက်တံ အရှည် သုံးချိန် အပြည့် ပတ်မိမှ သူတို့ ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက် တော့သည်။

အလက်မှာ စောင့်နေရစဉ် အတွင်း ဒီမီထရီကို အမျိုးမျိုး မေးနေသည်။ ယခု ကိစ္စ ပြီးလျှင် ဘာလုပ်ရဦးမည်နည်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ဒီမီထရီကတော့ သတင်းစုံ ကြားထားပြီ ဖြစ်သော လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိက မေးသည့် အခါ ချောချောမောမော ဖြစ်ရေးကိုသာ အာရုံ ရောက်နေသည်။ အလီနာက တော့ မိမိ ပြောသည်ကို သူတို့ မယုံပါက သဘောကို ပြန်ပြီး လီနင်ဂရက်ကို သာ ပြန်တော့မည်ဟု တွက်ထားလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူး ပိုလျှာကော့နှင့်လည်း တွေ့ ခါမှ တွေ့ရော။

'သူတို့ မေးရင် ညှိထားတဲ့ အတိုင်း ပြောကြနော်' ဒီမီထရီက တီးတိုး ပြောသည်။

'နောက်တစ်ယောက်' အသံ တစ်သံက ခေါ်သည်။

အလီနာ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ သစ်သား စားပွဲ နောက်တွင် ထိုင်နေသော လူကိုလည်း မျက်လုံးက မခွာ။ ထိုလူမှာ အပြာရင့်ရောင် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်

ဆင်ထားပြီး ရာထူး တံဆိပ် ကြယ်သုံးလုံးမှာ ရင်ဘတ်တွင် တပ်ထားသည်။ အလီနာက ယူနီဖောင်းကို မြင်လျှင် ကြောက်နေသည်။ ကြယ်တွေ များလေ ကြောက်လေ ဖြစ်၏။

သူမ စားပွဲနား တိုးကပ်သွားချိန်တွင် အလက်က သူမကို ကျော်ကာ တက်သွားပြီး အရာရှိကို ပြီးပြလိုက်သည်။ အရာရှိက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပြန်ကြည့်၏။ ဒီမီထရီက သူ့ကို ပြန်ဆွဲလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ တစ်မိသားစုတည်းလား’ အရာရှိက မေးသည်။

ဒီမီထရီက ‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အမေရိကန် နိုင်ငံသား ပါ’ သူက ပြောရင်း သူ့ ပတ်စပို့ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

အရာရှိက ပတ်စပို့ကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကာ နေ့စွဲများ၊ ပြည်ဝင် တံဆိပ် တုံး ထုထားသည်များကို ကြည့်ကာ ပြန်ပေးသည်။

ထို့နောက် အရာရှိက အံဆွဲကို ဖွင့်ပြီး ပုံစံစာရွက်များ ထုတ်ကာ စားပွဲ ပေါ် တင်လိုက်ပြီး ဖောင်တိန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့ရှိ တုန်လှုပ်နေဟန် ရှိသော အမျိုးသမီးအား ကြည့်လိုက်၏။

‘နာမည်ပြော’

‘အလက်ဇန်းဒါး ကွန်စတန်တင်နော့ဗစ် ကာပင်ကို’

‘မင်းကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး’ အရာရှိက အလီနာကို ဖောင်တိန်ဖြင့် ညွှန်ပြကာ ပြောသည်။

‘ကျွန်မက အလီနာ အိဗန်နိုဗာ ကာပင်ကိုပါ’

‘အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်လား’

‘နည်းနည်း ပြောတတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘ဘယ်က လာတာလဲ’

‘ဆိုဗီယက် ယူနီယံ နိုင်ငံ၊ လီနင်ဂရက် မြို့ကပါ’

အရာရှိက ပုံစံ စာရွက်တွင် အနည်းငယ် ရေးဖြည့်ပြီးနောက် ဒီမီထရီ ဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘ခင်ဗျားက ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ခင်ပွန်းလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မစ္စက် ကာပင်ကိုက ကျွန်တော့် ညီမ ဝမ်းကွဲပါ၊ ဒါက သူ့သား အလက်၊ ကျွန်တော့် တူပေါ့’

အလီနာက ဒီမီထရီ၏ စကားကို နားထောင်ကာ ဘာမျှ မပြောလိုက်။ သူမကလည်း မုသား မပြောချင်။

‘ဒါဆို ခင်ဗျား ခင်ပွန်းက ဘယ်မှာလဲ’ အရာရှိက မေးသည်။

‘သူက..’ ဒီမိထရီက ဖြေမည်ပြုစဉ် ‘မစွက် ကာပင်ကိုကို မေးနေတာ ပါ၊ ခင်ဗျားကို မေးတာ မဟုတ်ဘူး’ အရာရှိက ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက် သည်။

‘ကျွန်မယောက်ျား ကေဂျီဘီတွေ သတ်လို့ သေသွားပါတယ်’ အလီနာ က ပြောရင်း မျက်ရည် မဆည်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ၊ သူက ရာဇဝတ်ကောင်မို့လို့လား’

အလီနာက ထိုစကားကြောင့် မကျေမနပ် ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကွန်စတင်တန်ဟာ လူကောင်းပါ၊ သူက လီနင်ဂရက် ဆိပ် ကမ်းမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးပါ၊ သူ အလုပ်သမား သမဂ္ဂ ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားလို့ အသတ် ခံရတာပါ’

‘ဆိုဗီယက် ယူနီယံမှာ အဲဒါလောက်နှင့် သတ်တာပဲလား’ အရာရှိက မယုံနိုင်သလို မေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’ အလီနာက ပြောရင်း ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်က ဘယ်လို လွတ်လာတာလဲ’

‘သင်္ဘောဆိပ်မှာပဲ အလုပ် လုပ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ မောင်က အမေရိကန်ကို သွားမယ့် သင်္ဘော တစ်စီးပေါ် တင်ပေးလိုက်တာပါ’

‘ခင်ဗျား မောင်ဝမ်းကွဲ အကူအညီနှင့် ဆိုတော့ ဟုတ်မှာပေါ့’ အရာရှိက ဆိုသည်။

ဒီမိထရီက ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့မောင် ကိုလယာဟာ သတ္တိ ရှိတဲ့ လူပါ၊ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းရင် ကယ်ထုတ်နိုင်မှာပါ၊ သူလည်း ကျွန်တော်တို့လို ကွန်မြူနစ် မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ’

ကံကောင်းရင် ဆိုသော စကားနှင့် ကွန်မြူနစ် ဆိုသော စကားတို့ကြောင့် အရာရှိ ပြီးသွားသည်။ ထို့နောက် ပုံစံ စာရွက်များတွင် သူ ထပ်မံ ရေးသွင်းနေ ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားက မစွက် ကာပင်ကိုတို့ သားအမိအတွက် စပွန်ဆာ ယူမှာလား’ အရာရှိက ဒီမိထရီကို မေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ သူတို့ ဘရိုက်တန် ဘီချ်က ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေ ကြမှာပါ၊ အလီနာက အချက်အပြုတ် ကျွမ်းတယ် ဆိုတော့ အလုပ် ရှာဖို့ သိပ် ခက်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကောင်လေးကျတော့ရော’

m g y o e . c o m SAMPLE BOOK
‘သူ့ကိုတော့ ကျွန်မ ကျောင်းဆက်ထားပေးမှာပါ’ အလီနာက ဝင်ပြော
သည်။

‘ကောင်းပါတယ်’ အရာရှိက ပြောပြီး အလက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘မင်း
နာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ’

‘အလက်ဇန်းဒါး ကွန်စတန်တင်နော့ဗစ် ကာပင်ကိုပါ’ အလက်က ခပ်
ကြွားကြွား ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း အရင်ကရော ကျောင်းမှာ စာကြိုးစားရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ အတန်းထဲမှာ ကျွန်တော် အတော်ဆုံးပါ’

‘ဒါဆို မင်း အမေရိကန် သမ္မတရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြနိုင်မလား’

အလီနာနှင့် ဒီမီထရီတို့ စိတ်ပူသွားသည်။

‘လိုင်ဒန် ဘီ ဂျွန်ဆင်ပါ ခင်ဗျာ’ အလက် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

ဆိုဗီယက် နိုင်ငံ၏ မဟာ ရန်သူဟု ဗလာဒီမာ ပြောနေသည့် ထိုနာမည်
ကို အလက် မည်သို့ မေ့နိုင်မည်နည်း။ မဟာ ရန်သူ ဆိုသည့် အတွက် ထိုလူ
လူကောင်း ဖြစ်မည်ဟု အလက် တွက်လိုက်မိသည်။

အရာရှိက ခေါင်းညိတ်ကာ ပုံစံ စာရွက်ကို ဆက်လက် ရေးသွင်းနေသည်။
ပြီးတော့ ပုံစံ၏ အောက်ခြေတွင် လက်မှတ် ထိုးလိုက်၏။ ပြီးတော့ လူငယ်ကို
ပြန်မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပြပြီး ‘အမေရိကန်မှာ မင်း အောင်မြင်မယ်လို့ ငါ ထင်
တယ် အလက်’

အခန်း ၈

ဆာရှာ လန်ဒန်သို့

ဆောက်သမ်တန်မှ လန်ဒန်သို့ ၃:၃၅ နာရီတွင် ထွက်သော ရထားတွဲပေါ်တွင် ဆာရှာ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ကာ လိုက်ပါလာသည်။

သူက ပြတင်းပေါက်ကိုသာ အာရုံ စိုက်ကြည့်နေပြီး စကားတော့ မပြော။ သူ့အာရုံက မွေးရပ်မြေဆီသို့သာ ရောက်နေသည်။ မိမိတို့ ကုန်သေတ္တာ မှား တက်မိခဲ့လေသည်လား။

ရထားပေါ် စတက်ကတည်းက သူ စကား လုံးဝ မပြောခဲ့။ အလီနာက တော့ မော်ရက်တီနှင့် သူ စားသောက်ဆိုင် အကြောင်း ပြောလာခဲ့သည်မှာ မြို့ တော်သို့ သွားရာ ရထား ခရီး တစ်လျှောက်လုံး။

နောက်ဆုံး ရထား အရှိန် သတ်ကာ ဝါတာလူး ဆိုသော ဘူတာရုံတွင် ရပ်သည့် အချိန် အထိ မည်မျှ ကြာခဲ့သည်ဟု ဆာရှာ မသိ။ ဝယ်လင်တန် ဆိုသော မြို့ကို ဆာရှာ သတိရလိုက်မိသည်။ ထိုမြို့တွင် ထရာဖော်ဂါ ဆိုသည့် ဘူတာရုံ ရှိလေသည်လား။

ရထား ရပ်တော့ ဆာရှာက မစွတာ မော်ရက်တီ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို စင်ပေါ်မှ ချပေးပြီး မိခင် နောက်မှ ပလက်ဖောင်း အတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။

ယောက်ျားတွေ အတော် ဦးထုပ် ဆောင်းသည်ကို ဆာရှာ ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိသည်။ ဦးထုပ် ပြားပြားတွေလည်း တွေ့ရသည်။ မိမိ ကျောင်း တုန်းက ဆရာ တစ်ယောက် ဆောင်းသည့် အနားပြား ပါသည့် ဦးထုပ်တွေ လည်း တွေ့ရသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတွေ အဖော် မပါဘဲ သွားနေကြသည် ကို သူ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။ လီနင်ဂရက်တွင် အဖော် မပါဘဲ သွားသည့်

mgyoe.com

မိန်းမတွေမှာ မိန်းမကောင်းများ မဟုတ်ဟု အမေ တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။
မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟု အဖေ့ကိုလည်း မေးကြည့်
ဖူးသည်။

တားထားသည့် နေရာ ရောက်တော့ မော်ရက်တီက လက်မှတ် သုံးစောင်
ပေးသည်။ ဘူတာရုံထဲတွင် မော်ရက်တီ ဦးဆောင်ကာ အကြာကြီး တန်းစီပြီး
မှ ရခဲ့သော လက်မှတ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုသည်မှာလည်း ဗြိတိသျှတို့ နာမည်
ရသည့် စနစ် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အနီရောင် နှစ်ထပ် ဘတ်စကား တစ်စီးကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆာရှာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သူက မော်
ရက်တီ မတားလိုက်နိုင်မီမှာပင် ထိုဘတ်စကားပေါ်သို့ ကြောင်လိမ် လှေကားမှ
တက်သွားပြီး ရှေ့ဆုံး ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ကြည့်လျှင် မျက်စိ
တစ်ဆုံး မြင်ရသော မြင်ကွင်းကိုလည်း သူ သဘောကျနေမိ၏။ မီးပွိုင့် နီသွား
သည်နှင့် ပုံစံ မျိုးစုံ၊ အရွယ် မျိုးစုံ၊ အရောင် မျိုးစုံနှင့် ကားများ ရပ်သွားကြ
သည်။ လီနင်ဂရက်တွင် မီးပွိုင့် သိပ်မရှိ။ ကားကလည်း သည်လောက် မများ။

ဘတ်စကားက မကြာခဏ လူ အတင်အချ လုပ်ရန် ရပ်ပေးနေသည်။
ထိုကဲ့သို့ အခါ များစွာ ရပ်ပြီးမှ နောက်ဆုံးတွင် မော်ရက်တီက ထရပ်ကာ
ကြောင်လိမ် လှေကားဖြင့် ရှေ့က ဆင်းသွားသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်
ကြတော့ ဆာရှာမှာ ဆိုင်တွေ၏ မျက်နှာစာ အလှပြ မှန်ခန်းတွေကို မကြာ
ခဏ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဆေးလိပ် ဆိုင်တွင် စီးကရက် မျိုးစုံနှင့် ဆေးပြင်း
လိပ် မျိုးစုံတို့ ရောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ့ကို ပြန်သတိရမိသည်။ ဆိုင်
တစ်ဆိုင်တွင်ကျတော့ လူတစ်ယောက် သားရေဖုံး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ
ဆံပင် အညှပ်ခံနေသည်။ ဆာရှာ၏ ဆံပင်ကိုတော့ အမေက ညှပ်ပေးသည်။
သည်လူတွင် အမေ မရှိရောသလား။ ကိတ်မုန့်ဆိုင်ကို တွေ့တော့ သူ အနား
ကပ်ကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် မော်ရက်တီကို အမိ လိုက်နေရသဖြင့် မကြည့်
ခဲ့ရ။

နောက်တစ်ဆိုင်ကတော့ နာရီများ ပြသထားသည်။ သည်လောက် ဘုရား
ကျောင်း နာရီတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းနေလျက်နှင့် နာရီက သည်လောက် လိုမည်
လား။

အမျိုးသမီး ပစ္စည်းများ အရောင်းဆိုင်ကို ရောက်တော့ မိနီ စကတ်ကို
စတင် တွေ့ဖူးသဖြင့် ဆာရှာ မှင်တက်မိနေသည်။ အမေက သူ့လက်ကို အတင်း
ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ ရပ်ကြည့်ခွင့် မရတော့။

နောက်ဆုံး သူတို့ ရပ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် လေတွင် လွင့်နေသော မော်ရက်တီ ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

သည်တစ်ခါ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်သူက အလီနာ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းထားသည့် အနီနှင့် အဖြူကျား စားပွဲခင်းတွေ၊ ခေါက်ထားသည့် လက်သုတ် ပဝါလေးတွေ၊ တရုတ် ကြွေထည် ပန်းကန်လေးတွေကို ကြည့်ကာ အံ့သြနေ သည်။ အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့် စားပွဲထိုးများကလည်း လူးလာခေါက်ပြန် စားသုံး သူများကို ဝန်ဆောင်မှု ပေးနေကြသည်။ မော်ရက်တီက ဘေးတံခါးဆီသို့ ဆက် လျှောက်သွားပြီး သော့ဖွင့်သည်။

‘အဆောက်အအုံက အတော် ကျဉ်းတယ်’ သူက ပြောရင်း သူတို့ ဝင်နိုင် ရန် ဘေးကပ်ပေးကာ ‘ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျခါစက ကျွန်တော်တို့ လင် မယား ဒီမှာ နေတာ’

အိမ်ကလေးမှာ မိမိတို့ လီနင်ဂရက်တွင် နေခဲ့သည့် တိုက်ခန်းထက် အကျယ် အဝန်းရော၊ ပရိဘောဂရော သာကြောင်းကိုတော့ အလီနာ မပြောလိုက်တော့။ သူမက အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခန်းမှ အိမ်ရှေ့ လမ်းမကို မြင်နေ ရပြီး ကားတွေ ဥဒဟို သွားနေကြသည်။ သည်လို ယာဉ်ကြော ကျပ်သည်မျိုး၊ သည်မျှ ကားသံဆူသည်မျိုး သူမ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့။ သူမ မီးဖိုခန်းကလေး၊ ရေချိုးခန်းနှင့် အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းတို့ကို ဝင်ကြည့်သည်။ ဆာရှာမှာ ကျဉ်းသော အိပ်ခန်းထဲတွင် နေရာ ယူပြီးနေပြီ။

‘ခင်ဗျား စားဖိုမှုနှင့် တွေ့လိုက်ဦး’ မော်ရက်တီက တီးတိုး ပြောလိုက် သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ဆာရှာကို ထားခဲ့ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြ သည်။ မော်ရက်တီက အလီနာအား စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ဖြတ်ကာ မီးဖိုခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

မိမိ ရောက်နေသည်မှာ ကောင်းကင်ဘုံလေများလားဟု အလီနာ ထင်နေ မိသည်။ လီနင်ဂရက်တုန်းက မိမိ လိုချင်ခဲ့သည်များ ယခု တွေ့နေရလေပြီ။ ထိုထက်ပင် ပိုသေး၏။

မော်ရက်တီ စားဖိုမှုနှင့် သူမကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မိမိ အင်္ဂလန်သို့ အပြန် လမ်းတွင် အလီနာနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံကိုလည်း စားဖိုမှုအား ပြန်ပြောပြလိုက် သည်။ စားဖိုမှုက သူ သူဌေး ပြောသည်ကို နားထောင်နေသော်လည်း ယုံဟန် မရှိချေ။

ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ လုပ်နေတာတွေကို နှစ်ရက်လောက် လေ့လာလိုက် ပါဦး မစွက် ကာပင်ကို၊ ပြီးမှ ခင်ဗျား ဘယ်နေရာနှင့် သင့်တော်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မယ်' စားဖိုမှူးက ဆိုသည်။

အလီနာ နှစ်နာရီလောက်သာ လေ့လာလိုက်ရသည်။ စားဖိုမှူးကြီး ဧည့် သည်များကို နှုတ်မဆက်နိုင်မိမှာပင် သူမ လက်ထောက် စားဖိုမှူးကို ကူညီ ချက်ပြုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် အလီနာ သူမ အခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ ပင်ပန်းလိုက်သည်မှာလည်း မပြောနှင့်တော့။ ဆာရှာကို သွားကြည့်လိုက်တော့ သားမှာ အဝတ်ပင် မလဲနိုင်ဘဲ အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ က ဖိနပ်တွေ ချွတ်ပေးကာ စောင်ခြံပေးခဲ့သည်။ နံနက်ကျလျှင်တော့ သူ့အတွက် ကျောင်းကောင်းကောင်း စုံစမ်းဦးမှ။

ထိုအတွက် မစွတာ မော်ရက်တီ ပိုသိပါသည်လေ။

အလီနာမှာ စားသောက်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည်များက ဆာရှာ၏ အနာဂတ် အတွက် အရေးပါနေမှန်း သိလျက် ထိုသည်တို့ကိုပင် အာရုံစိုက်၍ မရ။ မစွတာ ကိုလ်တာ ကြိုက်တတ်သည့် ဟင်းလျာကို သူ ရောက်မလာမီ ပြင်ဆင်နေရ၍ ဖြစ်သည်။

မော်ရက်တီက ကိုလ်တာတို့ ဇနီးမောင်နှံအား အရေးကြီး ဧည့်သည်များ အတွက် ချန်ထားလေ့ ရှိသော ထောင့်ကျကျ စားပွဲဆီသို့ ခေါ်လာသည်။

မစွတာနှင့် မစွက် ကိုလ်တာတို့မှာ ပုံမှန် လာနေကျ ဧည့်သည်များ မဟုတ်ကြ။ အထူးပွဲတွေမှသာ လာကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် မော်ရက်တီက သူတို့ကို အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များ အဖြစ် ပြုစုရန် ဝန်ထမ်းများအား မှာထားသည်။ မော်ရက်တီက သူတို့ကို မိန်း ပေးလိုက်ပြီး 'ဘာသောက်ပါမလဲ ခင်ဗျာ' မစွတာ ကိုလ်တာကို မေးလိုက်သည်။

'လောလောဆယ် ရေတစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ။ ဘာစားမယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ် ပြီးမှ ဝိုင်ကို ရွေးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ' မော်ရက်တီက ပြောကာ သူတို့ မိန်း ကြည့်ရန် ထားခဲ့ပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ 'သူတို့ ရောက်ပြီ၊ သူတို့ကို စားပွဲ နံပါတ် ၁၁ မှာ ချခဲ့တယ်' မော်ရက်တီ ပြောလိုက်သည်။

စားဖိုမှုးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူက စကား သိပ်မပြော။ သူ့ လက်ထောက် စားဖိုမှုးများကို ငေါက်ငမ်းသည့် အခါလောက်သာ သူ စကား ပြောသည်။ သို့သော် စားဖိုမှုး အသစ် ရောက်ခါမှ သူတို့ အတော်လေး အဆင်ပြေသည်ဟုတော့ သူ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ မစ္စက် ကာပင်ကိုကလည်း ဟင်းလျာများကို သူ့မာနနှင့်သူ ပြင်ဆင်နေစဉ် စကား ပြောလေ့ မရှိ။ တစ်ပတ်ပင် မပြည့်မီ စားဖိုမှုးက သူမ၏ ရှားပါးသော အရည်အချင်းကို မော်ရက်တီအား ဝန်ခံခဲ့ရသည်။ နောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူမ ကိုယ်ပိုင် မီးဖိုခန်း တစ်ခု ထောင်လာဖွယ် ရှိသည်ဟုလည်း စားဖိုမှုးက သတိပေးခဲ့သေးသည်။

မော်ရက်တီ စားသောက်ခန်းသို့ ပြန်သွားကာ စားပွဲထိုး ခေါင်းဆောင်အား ‘စားပွဲ ၁၁ က အမှာကို ငါကိုယ်တိုင် သွားယူမယ် ဂျင်နီ’ ကွီလ်တာတို့ မိန်း စာအုပ် ပိတ်လိုက်သည်ကို သူ တွေ့သည်နှင့် ထိုစားပွဲဆီ အမြန် ပြေးသွားကာ ‘စားမယ့် ဟင်းလျာတွေ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီလား ခင်ဗျာ’ သူက မစ္စက် ကွီလ်တာအား မေးလိုက်ရင်း အိတ်ထဲမှ စာရွက်ထပ်ကလေးနှင့် ဖောင်တိန်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကတော့ ထောပတ်သီးသုတ်ကို စားမယ်၊ ပြီးတော့ ဒိုဗာဆိုးငါး စားမယ်’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ ဟင်းလျာတွေပါပဲ၊ ဆရာကရော ဘာသုံးဆောင်မှာပါလဲ’

‘ပါးမား ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ဖရဲသီး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒိုဗာဆိုး စားမယ်၊ ဝိုင်ကတော့ ငါးနှင့် လိုက်မယ့် ဝိုင် ဘာရှိလဲ’

‘ပူအိလီ ဖူအိစီဆို ကောင်းမယ်’ မော်ရက်တာက ပြောကာ မိန်းထဲမှ ဝိုင်စာရင်းတွင် တတိယတန်းကို ထိုးပြလိုက်သည်။

‘အင်း အဲဒါ ကောင်းမယ်’ ကွီလ်တာက ပြောပြီး ဈေးနှုန်းများကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။

မော်ရက်တီကတော့ ကပျာကယာ ပြန်ပြေးကာ ဝိုင်စားပွဲထိုးအား မှာသည့် ဝိုင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ‘အကောင်းစားနော်’ ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

မော်ရက်တီ ဆိုင်ထောင့်သို့ ပြန်သွားပြီး ဝိုင်စားပွဲထိုးက ဝိုင်မြည်းကြည့်ရန် ထည့်ပေးနေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ မစ္စတာ ကွီလ်တာက တစ်ငုံ သောက်ကြည့်ပြီး ‘တယ်ကောင်းပါလား’ ပြီးတော့ သူ့ဇနီးအား ‘မင်းကတော့ ကြိုက်မယ်ဟေ့’

mgyoe.com

ထိုစဉ် ဝိုင်စားပွဲထိုးက သူ့ဇနီး အတွက် ဝိုင်အမြည်း ထည့်ပေးနေသည်။

ထိုညတွင် ဆိုင်၌ လူများသော်လည်း မော်ရက်တီမှာ စားပွဲ ၁၁ မှ မျက်လုံးကို မခွာဘဲ ရှိသည်။ ပင်မ ဟင်းလျာများ သိမ်းပြီးသွားသည်နှင့် ထို စားပွဲသို့ သွားကာ အချို့ပွဲ သုံးဆောင်ပါဦးမည်လားဟု မေးသည်။

အလီနာ စီစဉ်သည့် အချို့ပွဲကို မြည်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် မစ္စတာ ကွီလ် တာ၏ မျက်နှာ ပြုံးသွားတော့သည်။ စားသောက်ပြီး ပန်းကန်များ သိမ်းပြီး နောက် ‘အတော် ကောင်းပါတယ်’ ကွီလ်တာက ပြောသော်လည်း မော်ရက် တီ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမည်လား ဟူသော အတွေးဖြင့် ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဧည့်သည်များက စားပွဲထိုး တစ်ယောက်ကို ငွေရှင်းပြေစာ ယူခဲ့ရန် တောင်းနေစဉ် မော်ရက်တီ စားပွဲ ၁၁ အနီးတွင်ပင် ရှိနေသည်။ ထိုသို့ တောင်း သည်ကို မြင်သည်နှင့် မော်ရက်တီ ထိုစားပွဲသို့ ပြေးသွားသည်။

မစ္စတာ ကွီလ်တာက ‘အတော် စားကောင်းတယ်ဗျာ’ သူက ပြောရင်း ဘီလ် စာရွက်ကို စစ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ချက်လက်မှတ် စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ ကျသင့်ငွေကို အပိုကြေး များများစားစားပါ ထည့်ပေးပေးလိုက် သည်။ သူက ချက်လက်မှတ်ကို မော်ရက်တီအား ပေးတော့ မော်ရက်တီက ထိုချက်လက်မှတ်ကို ဆုတ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

ကွီလ်တာတို့ လင်မယားလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ မစ္စတာ ကွီလ်တာ က ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်တော် အကူအညီ တစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ ဆရာ’ မော်ရက်တီက ပြောလိုက်သည်။

ဆာရှာ၏ လည်စည်းကို အလီနာ ဖြောင့်ပေးလိုက်ကာ နောက်ကို ဆုတ်၍ သားဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆာရှာမှာ တနင်္ဂနွေ အထူး ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ မကြာသေးခင်က ဘုရားကျောင်း သက်သာဆိုင်မှ ဝယ်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံမှာ ဆိုက်ကြီးထက် အနည်းငယ် ကြီးနေသည်။ သို့သော် ချုပ်ရိုး ထပ်သီရန် မလိုခဲ့။

မော်ရက်တီက အလီနာအား နံနက်ပိုင်း ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူမ ကိစ္စ အဆင်ပြေ မပြေကတော့ သူ မရေရာသေး။ အနီရောင် နှစ်ထပ် ဘတ်စကားက သူတို့ သားအမိကို နောက်မြို့နယ် တစ်ခုသို့ ပို့ပေးသည်။ သံတိုင်များ ကာရံထား

သည့် ဂိတ်ပေါက်ဝ တစ်ခု ရှေ့တွင် သူတို့ ဆင်းလိုက်ကြ၏။ သူတို့ အထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ကလေး တစ်ယောက်အား အလီနာက ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်း ကို မေးသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ မစ္စတာ ကွီလ်တာ၏ အတွင်းရေးမှူးက သူတို့ သားအမိကို ဆရာကြီး ရုံးခန်းထဲ ခေါ် သွားတော့ ဆရာကြီးက ဆီးပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘ကဲ အခုလောက်ဆို မစ္စတာ ဆတ်တန်ကတော့ မျှော်နေရောမယ်၊ သွားကြစို့’

သူတို့ သားအမိ မစ္စတာ ကွီလ်တာ နောက်သို့ လိုက်သွားရာ သူ့အခန်း ထဲမှ ထွက်သည်နှင့် စကြိုပေါ်တွင် ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျောင်းသား တွေနှင့် ပြည့်နေ၏။ ကျောင်းသားများက ဆရာကြီး လာသည်နှင့် လူရှဲပေး ကြသည်။

အလီနာမှာ ကျောင်းသားကလေးများ၏ ချပ်ရပ်သည့် အပြာရောင် မိမိ အမည်များ ရေးထိုးထားသည့် ကျောင်းဝတ်စုံကို အလွန် သဘောကျနေမိသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် မစ္စတာ ဆတ်တန်၊ အမ်အေ (အောက်ဇွန်) ဟု ဆိုင်းဘုတ် ရေးထားသည့် စာသင်ခန်း တစ်ခု ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

တံခါးကို ခေါက်လိုက်တော့ တံခါး ပွင့်လာပြီး သူတို့ အထဲသို့ ဝင်သွား ကြသည်။

‘မင်္ဂလာပါ မစ္စကံ ကာပင်ကို၊ ကျွန်တော့် နာမည်က အာနီး ဆတ်တန် ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ဒီနေ့ လာနိုင်ကြတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က စာမေးပွဲ စစ်နေတာ’ အထက်တန်းပြ သင်္ချာဆရာက ဆီးပြော သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာ ဆတ်တန်’ အလီနာက ပြောကာ နှစ်ယောက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

‘မင်းကတော့ ဆာရှာ ထင်ပါ’ ဆရာက ကောင်လေးကို ပြုံးကာ မေး သည်။ သူက ဆက်၍ ‘ကဲ ထိုင်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားတာကို ပြော ပြမလို့’

ဤတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ‘ကဲ သူတို့ စာစစ်နေတုန်း ကျွန်တော်လည်း ဖတ်စရာ ရှိတာလေးတွေ ပြန်ဖတ်လိုက်ပါဦးမယ် မစ္စကံ ကာပင်ကို’

ဆရာကြီးနှင့် အလီနာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ မစ္စတာ ဆတ်တန် လည်း ကျောင်းသားသစ်ကို အာရုံစိုက်လာနိုင်သည်။

ဆရာသည် ဖိုင်တစ်ခုထဲမှ စာရွက် သုံးရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ‘ဆာရှာ၊ ဒါကတော့ လက်တီမာ အပ်ပါးကျောင်း အဆင့် ၆ ကို တက်မယ့် ကျောင်းသားတွေ အတွက် စစ်တဲ့ စာမေးပွဲပဲ’ သူက စာရွက် သုံးရွက်ကို ဆာရှာ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ပြီး ‘ဖြေဆိုချိန်ကတော့ တစ်နာရီပဲ၊ မေးခွန်းတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ပြီးမှ ဖြေပါ၊ ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ’

‘မရှိပါဘူး ဆရာ’

‘ကောင်းပြီ’ ဆရာသည် နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ‘အချိန် စေ့ဖို့ ၁၅ မိနစ် လိုရင် ဆရာ သတိပေးမယ်’

မစ္စတာ ကွီလ်တာက စကြံပေါ်တွင် အတူ ပြန်လျှောက်လာရင်း အလီနာအား ‘ခင်ဗျား သိမှာပါ မစ္စက် ကာပင်ကို၊ အခု စစ်နေတဲ့ စာမေးပွဲက လက်တီမာ ကျောင်းမှာ အဆင့် ၆ အတွက်ပါ၊ တက္ကသိုလ် တက်မယ့် ကျောင်းသားတွေလည်း ဒါကိုပဲ ဖြေကြရတယ်’

‘ကျွန်မကလည်း သားအတွက် ဒါထက် မမျှော်လင့်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် မစ္စက် ကာပင်ကို၊ ဒါပေမဲ့ သူ ၆၅ ရာခိုင်နှုန်း ရမှ အောင်မှာနော်၊ သူ အဲဒီလို အောင်မှ လက်တီမာ အပ်ပါး ကျောင်းမှာ တက်ခွင့် ရမယ်’

‘ကျွန်မကလည်း ပြောရဦးမယ် မစ္စတာ ကွီလ်တာ၊ ကျောင်းဝတ်စုံဖိုး ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျောင်းလခ ဆိုတာတော့ ဝေးရော’

ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ ခဏ တွေဝေသွားပြီး ‘ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းသားတွေကိုလည်း လက်ခံပါတယ်၊ စာတော်တဲ့ ကလေးတွေကို ပညာ သင် ထောက်ပံ့ကြေးလည်း ပေးပါတယ်၊ ကဲ ကော်ဖီ သောက်မလား’

‘မသောက်တော့ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးလည်း အလုပ် များနေမှာ ပေါ့၊ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပါ၊ ကျွန်မ စောင့်ရင်း မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေပါ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါဗျာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကလေး နည်းနည်း ရှိတယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်’

ဆရာကြီး၏ စကား မဆုံးမိမှာပင် တံခါး ပွင့်လာကာ ဆရာ ဆတ်တန် ဝင်လာသည်။

သူက ဆရာကြီးထံ တိုက်ရိုက် သွားကာ တီးတိုး ပြောနေ၏။

ဆရာကြီးက 'ဒီမှာ ခဏ စောင့်နေပါလား မစ္စက် ကာပင်ကို၊ ကျွန်တော် အခု ပြန်လာမယ်'

'ပြဿနာ ရှိလို့လားရှင်' အလီနာ စိတ်ပူစွာ မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာ နှစ်ယောက်က ထွက်သွားလေပြီ။

'ဆရာ ပြောတာ သူ မိနစ် နှစ်ဆယ်တည်းနှင့် ဖြေသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး'

'ပိုပြီး ဆန်းတာက သူ့ ရမှတ်က ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ဖြစ်နေတာ' ဆရာ ဆတ်တန်က တံခါးကို ဖွင့်ကာ ဆရာကြီး နောက်မှ ဝင်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးက အဖြေ စာရွက်ပေါ်မှ တန်းစီနေသော အမှန်ခြစ်များကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် 'ကာပင်ကို၊ မင်း အရင်က ဒီမေးခွန်းမျိုး ဖြေဖူးလား'

'မဖြေဖူးပါဘူး ဆရာကြီး'

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် အဖြေ စာရွက်ကို ထပ်မံ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် 'နှုတ်ဖြေ မေးခွန်း နှစ်ခုလောက် မင်း ဖြေနိုင်မလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြေပါ့မယ် ဆရာကြီး'

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ဆရာ ဆတ်တန်ကို ခေါင်ဆတ်ပြလိုက်သည်။

ဆရာက 'တကယ်လို့ ငါ အံ့စာတုံး သုံးတုံးကို ပစ်ချမယ် ဆိုရင် ဆယ် ပွင့် ဖြစ်နိုင်ချေ ဘယ်လောက် ရှိမလဲ'

ကျောင်းသားသစ်သည် ဖောင်တိန်ကို ကောက်ယူကာ ဂဏန်း သုံးလုံး၏ ကွန်ဘိုင်နေးရှင်း (ပေါင်းစပ်မှု ဖြစ်နိုင်ချေ) ကို ချတွက်လိုက်သည်။ လေးမိနစ် ကြာသောအခါ သူ ဖောင်တိန်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး 'ရှစ်ပုံ တစ်ပုံ ဆရာ'

'တယ်တော်ပါလား' ဆတ်တန်က ပြောပြီး ဆရာကြီးကို ပြုံးကြည့်လိုက် သည်။ သူကတော့ သူ့ဘာသာရပ် မဟုတ်သဖြင့် နားမလည်လိုက်။

'နောက်မေးခွန်းက မင်းကို အံ့စာ သုံးတုံးနှင့် ဆယ်ပွင့် ရအောင် ပစ်ခိုင်း မယ်၊ မင်းကို ဆယ်လေးတစ်လေးလည်း ပေးမယ် ဆိုရင် အဲဒီ အလောင်းအစား ကို မင်း လက်ခံမလား' ဆရာက ထပ်မေးသည်။

ဆရာက မဆိုင်းမတွပင် 'လက်ခံမယ် ဆရာ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရှစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် နိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလောင်းအစား အကြိမ် တစ်ရာ လုပ်မှ ကျွန်တော် လောင်းမယ်'

ဆရာ ဆတ်တန်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ 'ဆရာကြီး၊ ဒီကလေးကို တခြား ကျောင်းမှာ မအပ်ပါစေနင့်'

အခန်း ၉

အလက် ဘရတ်ကလင်းသို့

လူတွေ တိုးနေသော မှောင်မည်းသည့် အပေါက် တစ်ပေါက်ကို အလက် ကြည့်
နေမိသည်။ ‘ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့’ ဒီမီထရီက ပြောပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော
လှေကားမှ ဦးဆောင် ဆင်းသွားသည်။ လက်မှတ် ယူသည့် နေရာ ရောက်
တော့ သူ လက်မှတ် သုံးစောင် ဝယ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူတို့ ညစ်ပတ်
ရှည်လျားသော ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အဝေးဆီမှ ပထမ တကျုတ်ကျုတ် အသံ ကြားရသည်။ ထို့နောက်
တဂျန်းဂျန်း အသံကို အလက် ကြားလိုက်ရ၏။ ခဏ ကြာတော့ ပလက်ဖောင်း
၏ အဆုံးဆီမှ သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော ပုံစံမျိုး ရထား တစ်စီး ဝင်လာသည်။
လီနင်ဂရက်တုန်းကတော့ ဘူတာရုံများမှာ အစိမ်းရောင် စကျင်ကျောက်ကို ထွင်း
ထားသည်များ ဖြစ်၏။ ရထားတွဲတွေက ရှင်းလင်းနေပြီး ခရီးသည်တွေက မီးခိုး
ရောင်များချည်း ဖြစ်သည်။

ဒီမီထရီက လျှောက်ခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ‘မင်း နောက်တော့ အမြင် ရိုးသွား
မှာပါ’ ပြီးတော့ သူက ဆက်၍ ‘ဆယ်ဘူတာမြောက် ဆိုရင် ငါတို့ ဘရတ်
ကလင်းကို ရောက်ပြီ’ သို့သော် သူတို့ အတွေး ကိုယ်စီနှင့်မို့ မကြားလိုက်။

တွဲထဲတွင် အလက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလည်း
မတူကြ။ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာ စကားများဖြင့် အစုလိုက် စကားပြောနေကြ
သည်။ လီနင်ဂရက်မှာတော့ လူတွေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား
မပြောကြ။ ပြောလျှင်လည်း ရုရှ ဘာသာဖြင့်သာ ပြောကြသည်။

အလက်က သဘောကျနေသည်။ အလီနာကမူ တောသား မြို့ရောက်
ဖြစ်နေ၏။

အလက်က တံခါးပေါက်ပေါ်ရှိ မြေပုံကလေးပေါ်မှ ဘူတာ နာမည်များကို လိုက်ဖတ်နေသည်။ ဘောင်းလင်း ဂရင်း၊ ဘိုရို ဟော၊ အတ္တလွန် အဲဗင်းနျူး၊ ပရောစပက် ပတ် စသည်များ ဖြစ်၏။ ခရီးသည်များ အတက် အဆင်းကိုလည်း သူ မပြတ် ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဘရိုက်တန် ဘိချ်တွင် ရထား ရပ်သော အခါ ဒီမီထရီက နောက်ပါ နှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းသည်။

အခြား စက်လှေကား တစ်ခုဖြင့် တက်ရပြန်သည်။ အပေါ်ရောက်တော့ ဒီမီထရီက တိုက်ပြားကလေး ထည့်ကာ သံဆုံလည်ပေါက်မှ ထွက်သည့် နည်းကို သင်ပြသည်။ နေရောက် အောက်သို့ ထွက်လာမိသည်တွင် လမ်းဘေး လူသွားလမ်းပေါ်၌ လူတွေ ထိုမျှ ဥဒဟို သွားနေသည်ကို အလက် အံ့ဩမိနေ ပြန်သည်။ လူတိုင်း အလျင်စလိုဟန်ဖြင့် သွားလာနေကြသည်။ ယာဉ်ကြော ကလည်း ရှုပ်သည်။ တင့်ကားမျှလောက် ရှိသော ကားကြီးများမှာ သူ ရှေ့၌ လူတွေလျှင် ကားဟွန်း အကျယ်ကြီးကို တီးသည်။

ဒီမီထရီကတော့ ထိုအသံများကို ကြားဟန် မရှိ။ နံရံနှင့် တံခါးပေါက် များပေါ်တွင် ရောင်စုံ ရေးခြယ်ထားသည်များကို တွေ့တော့ အလက် တအံ့ တဩ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ထိုသည်များကို ဒီမီထရီက ရှင်းပြသည်။ ထိုသည်မျိုး လီနင်ဂရက်တွင် မရှိ။ တဝီဝီ အသံ ကြားသဖြင့် အလက် မော့ကြည့်လိုက်တော့ လေယာဉ် တစ်စီး ကောင်းကင်မှ ပြုတ်ကျလာမည့်အလား မြင်လိုက်ရသည်။ သူက ကြောက်ပြီး ခပ်တွေတွေ ရပ်နေတော့ ဒီမီထရီက ရယ်သည်။

‘ဒါက လေယာဉ်ပါကွ၊ ဂျန် အက်ဖ် ကနေဒီ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဆင်းမှာ လေ၊ အဲဒီ လေယာဉ်ကွင်းက ဒီကနေ သိပ်မဝေးဘူး’ ထိုစဉ် နောက် လေယာဉ် တစ်စီး ပေါ်လာသည်။ ထိုလေယာဉ်က ရှေ့လေယာဉ်ကို အမီ လိုက်နေသည်ဟု အလက် ထင်လိုက်မိသည်။ ဒီမီထရီက ‘နှစ်မိနစ်ကို တစ်စီး မင်း မြင်ရမယ်’

အလီနာကတော့ လမ်းတစ်လျှောက် ကော်ဖီ ဆိုင်များနှင့် စားသောက် ဆိုင်များကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ နံနက်စာ စားသည့် လူတွေ သည်လောက် များသည်ကို သူမ အံ့ဩနေသည်။ သူတို့ပဲ တတ်နိုင်ကြပလေ။ ဟမ်ဘာဂါ ဆိုသည်နှင့် ကာနယ် ဆန်ဒါ (ကေအက်ဖ်စီ ကြက်ကင် စတင် ထုတ်သူ) ဆို သည်များမှာ မည်သို့ နေပါလိမ့်ဟု တွေးနေသည်။ သူ သိသော ကာနယ် (ဗိုလ်မှူးကြီး) ဆိုသည်မှာ သဘောဆိပ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသာ ဖြစ်သည်။ ထို ဗိုလ်မှူးကြီးတွင်တော့ စားသောက်ဆိုင် မရှိသည်မှာ သေချာသည်။

မဂ်ယော့ . com
SAMPLE BOOK
နောက်ပြီး ကုတ် ဆိုသည်က ဘာလဲ။ ညဘက် မီးလှုံသည့် အခါ မီးပုံ
ထဲကို ထည့်သည့် အရာမျိုးလေလား။

ဘလောက် အနည်းငယ် လျှောက်မိသော အခါ လမ်းပေါ်ဈေးကို တွေ့
ကြရသည်။

ထိုနေရာတွင် ဒီမီထရီက သူ့အသိဖြစ်ဟန် ရှိသော ဈေးသည် နှစ်ယောက်
နှင့် ရပ်စကား ပြောနေသည်။ ထိုနောက် အာလူး၊ မုန်လာဥနီနှင့် ဂေါ်ဖီထုပ်
များကို ရွေးကာ ငွေလက်ငင်း ရှင်းလိုက်သည်။

အလီနာက နောက်တစ်ဆိုင်တွင် သူမ မမြင်ဖူးသော သစ်သီးနှင့် ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်များကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို သူမ နမ်းကြည့်ပြီး နာမည်
များကိုလည်း မှတ်ထားလိုက်သည်။

‘အစ်မက ဘယ်လောက် များများ ယူမှာလဲ’ ဆိုင်ရှင်က မေးသည်။

အလီနာက ထောပတ်သီးကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဒီမီထရီက အခြား ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ကူးသည်။ ထိုဆိုင်တွင် အလီနာ
ရွေးသည့် ကြက်ကို ဝယ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်က ကြက်ကို အညှီရောင် စက္ကူ
အိတ်ဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဈေးထဲက ထွက်လာတော့ ဒီမီထရီက တစ်စုံတစ်ရာ အော်ပြောနေသော
ကောင်လေး တစ်ယောက် လက်ထဲသို့ အကြွေစေ့ တစ်စေ့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
သူ ဘာတွေ အော်ပြောနေသည်ကိုတော့ အလက် မသိ။

‘ဗီယက်နမ်မှာ ယန်းကီးတွေ ထပ်သေကုန်ပြီ’

သတင်းစာ ရောင်းနေသည့် ကောင်လေးမှာ မိမိထက်ပင် အသက် ငယ်
သေးသဖြင့် အလက် အံ့ဩရသည်။ ကောင်လေးသည် ကိုယ်တိုင် ငွေကို ကိုင်
ရရုံမက တစ်ယောက်တည်းလည်း ရောင်းနေနိုင်သည်။

လမ်းထိပ် ရောက်တော့ သူတို့ လမ်းကြား တစ်ခုသို့ ချိုးဝင်သည်။ ထို
လမ်းမှာ လူလည်း မများ၊ အသံလည်း မဆူ။ လမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
အိမ်ကြီးများ တန်းစီ ရှိနေကြသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အိမ်မျိုးတွင် ဒီမီထရီ နေ
သည်လား။

‘ငါ့ အိမ်နံပါတ်က ၄၇’ ဒီမီထရီ ပြောသဖြင့် အလက် အံ့ဩနေစဉ်
သူက ဆက်၍ ‘အောက်ထပ်ကို ငှားထားတယ်’ ဟု ဆိုသည်။

ကိုက် အနည်းငယ် သွားမိသော အခါ အဆင်း လှေကား တစ်ခုဖြင့် သူတို့
ဆင်းလာပြီး ဒီမီထရီက တံခါး သော့ဖွင့်ကာ သူတို့ ဝင်ကြသည်။

mgyoe.com

အလီနာမှာ သူ့နောက်မှ ပရိဘောဂ ခပ်ကျဲကျဲ ခင်းထားသော အိမ်ရှေ့ ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ လူပျိုကြီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

‘ကျွန်မတို့က ဘယ်မှာ နေရမှာလဲ’ ဒီမီထရီက အခန်းကို လှည့်ပတ် ပြပြီးနောက် သူမက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နေစရာ ရှာမရသေးခင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ နေပေါ့၊ မွေ့ရာ အပို ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က အပိုခန်းမှာနေ၊ အလက်ကတော့ ဆိုဖာ ပေါ်မှာ အိပ်ပေါ့၊ သူ့ကို ဖိနပ်တော့ ချွတ်အိပ်ခိုင်း’

‘ကျေးဇူးပါ’ ယခုလောက် နေရသည်မှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ကုန်းပတ်ပေါ် အိပ်ရသည်ထက် သာသေးသည်လေ။

နောက်ဆုံး၌ ဒီမီထရီက အလီနာအား မီးဖိုခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။

အလီနာက ဈေးမှ ဝယ်လာသော ကြက်သားနှင့် အသီးအရွက်များကို မီးဖိုခန်း စားပွဲပေါ် သွန်ချပြီး ချက်ပြုတ်ရန် စီစဉ်တော့သည်။ ဘေဇင်တွင် ဘုံပိုင်ခေါင်း နှစ်ခု ရှိသည်။ ပထမ တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်တော့ သူမ ရေနွေးပူ လောင်သွားသည်။ သေတ္တာကဲ့သို့ အခန်းကလေး တစ်ခုကို အလက် ဖွင့်ကာ အတွင်းကို ကြည့်နေသည်ကို မြင်တော့ သူမ ပိုအံ့ဩသွားရသည်။

‘အဲဒါ ရေခဲသေတ္တာလေ၊ အစားအသောက်တွေ အဲဒီထဲမှာ ထားရင် ကြာ ရှည် ခံတယ်’ ဒီမီထရီက ရှင်းပြသည်။

အလီနာက ‘ရေခဲသေတ္တာကို ကျွန်မ မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ထားတာတော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး’

အလီနာ အင်္ကျီလက်ကို လိပ်တင်ကာ ချက်ပြုတ်လိုက်ရာ တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် စားပွဲပေါ်သို့ စားစရာ အပြည့်နှင့် ပန်းကန် သုံးချပ် ရောက်လာ သည်။ အရာရှိ ရိပ်သာတွင် သူမ လုပ်ခဲ့သည့် အတိုင်း။ သူမ စားပွဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ရုရှတွင် နေထိုင်ခဲ့ရပုံတို့ကို မပြတ် ပြောတော့သည်။ မွေးရပ် မြေကို သူမ သတိရနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

‘ဒီလို စားလို့ မမြိန်တာ ကြာပြီ၊ ခင်ဗျား ဒီမြို့မှာ အလုပ် ရဖို့ သိပ်မခက် ဘူး’ ဒီမီထရီက ပြောနေ၏။

‘ကျွန်မ ဘယ်က စရမှာလဲ’ အလီနာက မေးလိုက်သည်။ အလက်မှာ ဘေဇင်တွင် ရေနွေး ဖွင့်ချပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးနေသည်။

ဒီမီထရီက သတင်းစာ ရောင်းသည့် ကောင်လေးထံမှ ဝယ်လာသည့် သတင်းစာကို ကောက်ယူကာ ‘ဘရိုက်တန် ဘိချ် သတင်းစာက စရမှာပေါ့၊

အဲဒီထဲမှာ နေ့တိုင်း အလုပ်ခေါ် ကြော်ငြာပါတယ်’ သူက သာရေး နာရေး စာမျက်နှာကို လှန်ကာ စာရင်းကိုင် အလုပ်၊ လုပ်ငန်း အခွင့်အလမ်း၊ ကား အရောင်းအဝယ် စသည်များကို ကျော်ကာ အချက်အပြုတ် ကဏ္ဍတွင် ရပ်လိုက် သည်။ သူက ထိုကဏ္ဍတွင် လက်ညှိုးဖြင့် လျှောက်ထောက်ကာ နောက်ဆုံး တွင် ‘စားဖိုမှု’ ကဏ္ဍကို တွေ့သည်။

‘တရုတ် စားသောက်ဆိုင်တွင် အချက်အပြုတ်သမား အလိုရှိသည်၊ မန် ဒရင် ဘာသာ ပြောတတ်ရမည်’ ဒီမီထရီက ဖတ်ပြနေရင်း ရယ်သည်။ ပြီး တော့ သူက ဆက်ဖတ်သည်။ ‘အိတလီ စားသောက်ဆိုင်တွင် မုန့်ဖုတ်သမား တဲ့’ သည်ဟာကတော့ နီးစပ်သည်။ ‘လက်ထောက် စားဖိုမှု အဆင့် ရှိရမည်၊ အိတလီ လူမျိုး ဦးစားပေးမည်တဲ့’ သူက ဆက်ဖတ်တော့ ‘ပီဇာ မုန့်ဖုတ် သမား’

‘ပီဇာ ဆိုတာ ဘာလဲ’ အလီနာက မေးသည်။ အလက်က ဘာလဲထဲမှ ရေများကို ဖွင့်ချလိုက်ပြီး သူတို့ထံ ပြန်လာသည်။

ဒီမီထရီက ‘ဒါက နောက်ဆုံး ပေါ်တဲ့ မုန့်၊ မုန့်နှစ်နှင့် လုပ်တာ၊ အပေါ် က အလှအပ ပုံစံမျိုးစုံ တင်ပြီး ဖုတ်ထားတဲ့ မုန့်မျိုးပါ’ သူက တည်နေရာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ‘ဒီကနေ နှစ် ဘလောက်လောက်ပဲ ဝေးတယ်၊ မနက်ဖြန် မနက် ဖုန်းဆက်ကြည့်တာပေါ့၊ တစ်နာရီကို တစ်ဒေါ်လာ ပေးမှာတဲ့၊ ခင်ဗျား တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာ လေးဆယ်လောက် ရမယ်၊ အဲဒါလုပ်ရင်း ဒါ့ထက် ကောင်း တဲ့ အလုပ် ရှာတာပေါ့၊ သူတို့ကတော့ ခင်ဗျားကို ရတာ ကံကောင်းတာပဲ’

အလီနာ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သူမ စားပွဲတွင် ခေါင်းစိုက်ကာ အိပ်ပျော်နေ လေပြီ။

‘ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး လုပ်ရမှာက ခင်ဗျား အတွက် အဝတ်အစား အသစ် ဝယ်ပေးဖို့၊ ခင်ဗျား ဒီအဝတ်အစားနှင့် ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ အလုပ် ခန့်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဒီမီထရီက ပြောသည်။

‘ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ’
‘အဲဒါက ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဆိုင်တွေက ခင်ဗျားကို အကြွေး ပေးချင်လွန်း လို့မှ နန့်နန့်တက်နေတာ’
‘အကြွေး၊ ဟုတ်လား’ အလီနာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ခုယူ နောက်ရှင်းပေါ့၊ အမေရိကမှာ လူတိုင်း ဒီလိုချည်း လုပ်နေတာ’
အလီနာက ‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မကတော့ ပိုက်ဆံ အရင် ရှာပြီး ဝယ်နိုင်မှ
ဝယ်ချင်တယ်’

‘ဒါဆိုလည်း ဟတ်ဆန်လမ်းက စေတနာ ဆိုင်မှာ ဝယ်ပေါ့၊ အဲဒီ ဆိုင်
ကတော့ အလကားလည်း ပေးတယ်’

‘ပရဟိတ ဒါန ဆိုတာက တကယ် မရှိတဲ့ လူတွေ အတွက်ပါ၊ အလုပ်
လုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေ အတွက် မဟုတ်ဘူး’ အလီနာက သူမ၏ မိခင် ဘာသာ
စကားဖြင့် ပြောင်းပြောလိုက်သည်။

‘အခုမှ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ရုရှ ဒုက္ခသည် ပုံစံနှင့် ဆိုရင်တော့
ခင်ဗျားကို ပီဇာဆိုင်ကတောင် အလုပ် ခန့်မှာ မဟုတ်ဘူး’

အလက်က ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံသည်။ အလီနာ နောက်ဆုံးတွင် ငြိမ်
ကျသွားတော့သည်။

ဒီမီထရီက အိတ်ကပ်ထဲမှ ငါးဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူ တစ်ရွက်ကို ထုတ်
၍ အလီနာအား ပေးလိုက်သည်။ အလီနာက မရဲတရဲ လှမ်းယူရင်း ‘ကျေးဇူးပါ
ရှင်၊ ကျွန်မ အလုပ် ရရချင်း ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်’

‘စေတနာဆိုင်က ကိုးနာရီ ဖွင့်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိနစ် ကြိုရောက်
ရမယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကြိုသွားရတာလဲ’ အလက်က မေးသည်။

သူကတော့ အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောတော့သည်။

‘လူတွေက သူတို့ အဝတ်အစားတွေကို တစ်ပတ် ကုန်ရင် ဒီမှာ လာလှူကြ
တယ်၊ ဒါကြောင့် တနင်္လာ မနက် ဆိုရင် အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းတွေ
ရတတ်တယ်’

‘ဒါဆိုလည်း သွားကြရအောင်’ အလက်က လမ်းထဲသို့ ပြန်သွားလိုသဖြင့်
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိုကောင်လေး လမ်းထောင့်တွင် သတင်းစာ ရောင်း
နေသေးသလားလည်း သိချင်သည်။ အမေက မိမိကိုလည်း အလုပ် လုပ်စေချင်
မည် ဖြစ်သည်။ အရောင်း ဈေးသည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

‘ကျွန်မတို့ အလက်ကို ကျောင်းထားဖို့ ကျောင်းကောင်းကောင်းလည်း
ရှာရဦးမယ်’ အလီနာက သား အရေးကို တွေးကာ ပြောလိုက်သည်။

‘သားကတော့ အလုပ် အရင် လုပ်ချင်တယ် အမေ၊ ဒါမှ သားတို့ သား
အမိ နှစ်ယောက် ပိုက်ဆံ ရှိမှာ’ အလက်က ဆိုသည်။

ကိုယ် လိုချင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်ပြီး ထိုက်ထိုက်တန်တန် လစာ ရဖို့ ဆိုရင် သား ကျောင်းပြန်နေပြီး တက္ကသိုလ် တက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့' အလီနာက ဆိုသည်။

အလက် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကိုတော့ အမေနှင့် ညှိ၍ ရမည် မဟုတ်။

'ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားတို့ မြို့တော်ခန်းမက ပညာရေးမှူးနှင့် တွေ့ရမှာ ပေါ့' ဒီမီထရီက ပြောသည်။ သူက ဆက်၍ 'အဝတ်အစား အသစ်တွေတော့ ဝတ်သွားကြဦး၊ အလီနာက ပီဇာ ဆိုင်မှာ အလုပ် လျှောက်ရဦးမှာ ဆိုတော့ သွားကြမှပဲ'

သူတို့ လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်ကြတော့ အလက်က အရာရာကို မှတ်မိနေ အောင် လိုက်ကြည့်ထားသည်။ မိမိ ဒီမီထရီလို နေသားကျအောင် မည်မျှ ကြာဦးမည် မသိသေး။

အလက် ပထမဆုံး သတိထားမိသည်က အပေါ်ဖုံး ကုတ်အင်္ကျီ လူတိုင်း မဝတ်ခြင်းနှင့် ဦးထုပ်ကို လူတိုင်း မဆောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းမ အများစုက တော့ အရောင်အသွေး စုံသည့် အဝတ်အစားများ ဝတ်ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဒူးပင် မဖုံး။ သတင်းစာ ရောင်းသည့် ကောင်လေးမှာ မူလ လမ်းထောင့်မှာပင် ရှိနေသည်။ သူ အော်နေသည်ကတော့ ပြောင်းသွားသည်။

'ဘော်ဘီ (ရောဘတ်) ကနေဒါ လုပ်ကြံခံရပြီ'

ဘော်ဘီ ကနေဒါ ဆိုသည်မှာ ယခင် လုပ်ကြံခံလိုက်ရသည်ဟု မိမိ ကြား ဖူးသော သမ္မတနှင့် အမျိုး တော်လေသည်လားဟု အလက် တွေးနေမိသည်။ မိမိတွင် သတင်းစာဖိုးသာ ရှိလျှင် ထိုသတင်းစာကို ဝယ်ဖတ်လိုက်ချင်သည်။

ဈေးကို ပြန်ရောက်တော့ အလီနာက ဖုတ်ပြီးခါစ ပေါင်မုန့်၊ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ကြည့်ချင်သေးသည်။ သူမ မမြင်ဖူးသော ပစ္စည်းများကိုလည်း မေးကြည့်ချင်သည်။ ထောပတ်သီး အရသာ ဘယ်လိုနေ မည်ပါလိမ့်။ အခွံရော စားလို့ ရသည်လား သိချင်သည်။

လက်ပတ် နာရီ၊ ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ဓာတ်စက် စသည့် ဆိုင်များ ရောက်တော့ အလက် ရပ်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ သူ ရပ်၍ ငေးနေသဖြင့် အမေနှင့် ဒီမီထရီတို့ကို မိအောင် ပြေးလိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ ဟတ်ဆန် လမ်းပေါ်ရှိ စေတနာ ဆိုင်သို့ ဆိုင်ဖွင့် လျှင် ဖွင့်ချင်း ရောက်သွားသည်။

mgjoe.com

ဒီမီထရီက ဆိုင်ထဲသို့ သူတို့ကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။

အလီနာက စင်များပေါ်ရှိ အဝတ်အစားများကို လှန်လှောကြည့်ကာ အလက် အတွက် အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီ၊ အပြာရင့်ရောင် လည်စည်းတို့ကို ရွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမက ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီများကို လိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဒီမီထရီကတော့ လက်ထောက် ဆိုင်ထိုင်နှင့် စကား ပြောနေသည်။ အလီနာက မီးခိုးရောင် ပြောင် ကုတ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ယူကာ အလက်နှင့် တော် မတော် အလက် ကိုယ်တွင် ကပ်ကြည့်နေသော အခါ အလက် စိတ်ပျက်နေမိသည်။ အင်္ကျီမှာ အလက်နှင့် အနည်းငယ် ကြီးနေသည်။ သို့သော် သူ မကြာမီ ထွားလာမည်နှင့် အတော်ပင်ဟု သူမ သိနေသည်။ သူမက သူ့ကို ဝတ်ကြည့်ခိုင်းသည်။

အဝတ်လဲခန်းမှ အဝတ်အစား အသစ်နှင့် အလက် ထွက်လာသော အခါ ကောင်တာ နောက်မှ အမျိုးသမီးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အလက်က ရှက်ပြီး တစ်ဖက် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုသည်ကို အလီနာက မသိယောင်ဆောင်ကာ သူမ အတွက် အဝတ်အစားများ ရွေးနေလိုက်သည်။ ရိုးရိုး အပြာရောင် အင်္ကျီလေးနှင့် အတွန့် ပါသော အနက်ရောင် စကတ်တို့ကို ရွေးလိုက်သည်။ အလက်နှင့် လိုက်မည့် ဖိနပ် အနက်ကလေး တစ်ရန် တွေ့တော့ မိမိတွင် ပိုက်ဆံမှ ကျန်ပါတော့မည်လားဟု အလီနာ စိတ်ပူနေမိသည်။

ကောင်တာမှ မိန်းကလေးက ‘စနေနေ့ ညနေက လူတစ်ယောက် လာပို့ထားတာ၊ သူက ပြောတယ်၊ ကြီးစည်း ဖိနပ် ဝတ်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူးတဲ့’

အလက် ဝတ်ကြည့်ပြီး နှစ်ပတ်ခန့် ပတ်လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အလီနာက ‘အတော်ပဲ’

‘ဘယ်လောက်လဲ’ ယူထားသည့် ပစ္စည်း အားလုံးကို စု၍ ကောင်တာပေါ် တင်လိုက်ပြီးနောက် အလီနာက မေးလိုက်သည်။

‘ငါဒေါ်လာပါ’ မိန်းကလေးက ဆိုသည်။

အလီနာ ငွေရှင်းလိုက်ပြီး သူမ သားကို နောက်ဆုတ် ကြည့်ကာ သဘောကျနေ၏။ သူ ကလေး မဟုတ်တော့ပြီ။

ဒီမီထရီ စာရေးမလေးအား ဆယ်ဒေါ်လာ ထပ်ပေးလိုက်သည်ကိုတော့ အလီနာ မတွေ့လိုက်။ သူက အလက်ကိုလည်း မျက်စိ မှိတ်ပြလိုက်ပြီး စာရေးမလေးအား ‘ကျေးဇူးပဲ မစ္စ မာရှယ်’ ကလေးမက အဝတ်ဟောင်းများကို အိတ်နှင့် ထည့်ကာ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက 'နောက်လည်း လာခဲ့ပါဦး၊ ပစ္စည်း အသစ်တွေ နေ့တိုင်း ရောက်တယ်'

'ကဲ အခု ကျုပ်တို့ ပီဇာ ဆိုင်ကို အမြန်ဆုံး ရှာရမယ်' ဒီမီထရီက ပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အဝတ်ဟောင်းများ ထည့်ထားသည့် အိတ်ကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်ရင်း သူက 'ကျုပ်တို့ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအလုပ်ကို သူများ ရသွားဦးမယ်'

အလီနာက အိတ်ကို ပြန်ကောက်ယူမည် လုပ်တော့ အလက်က 'မယူပါနှင့် အမေရာ' ဆိုသဖြင့် သူမ သား နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင် သူတို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေကြသည်။ သို့သော် အခြား လူများနှင့် ယှဉ်လျှင် သူတို့ လျှောက်နေသည်မှာ ပုံမှန်လောက်သာ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအရှိန် အတိုင်း သူတို့ ဆက်လျှောက်လာရာ လေတွင် လွင့်နေသည့် အဖြူနှင့် အနီရောင်တို့ဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့မှ သူတို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဒီမီထရီက ကားများကို ရှောင်ရှားကာ လမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားသည်။ အလက်တို့ သားအမိလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ကူးသွားရာ ကားများ သူတို့ဘေးမှ ဟွန်းအသံကုန် တီးကာ ဖြတ်မောင်းသွားတိုင်း သူတို့ ကြောက်နေကြသည်။

'ပြောစရာ ရှိတာ ကျုပ် ပြောမယ်နော်' ဒီမီထရီက ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသည့် လူထံ လျှောက်သွားကာ 'မန်နေဂျာနှင့် တွေ့ချင်လို့ပါ'

'ကျွန်တော်ပဲ' ထိုလူက စာရင်းစာအုပ်ကို ကြည့်နေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ပြောသည်။

'ပီဇာ ဖုတ်တဲ့လူ လိုတယ် ဆိုပြီး သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လို့ပါ၊ ကျွန်တော့် အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီ အမျိုးသမီး အတွက်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ရတာ ကံကောင်းတယ်'

ထိုလူက အလီနာဘက်သို့ လှည့်ကာ 'အရင်က ပီဇာမုန့် လုပ်ငန်းမှာ လုပ်ဖူးလား'

'မလုပ်ဖူးပါဘူးရှင်'

'ဒါဆိုရင်တော့ ဆေးကြောတဲ့ အလုပ်ပဲ ရှိမယ်'

'သူက ကျွမ်းကျင် စားဖိုမှု တစ်ယောက်ပါ' ဒီမီထရီက ဝင်ပြောသည်။

'နောက်ဆုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်က ဘာလဲ'

'ကျွန်မက လီနင်ဂရက်မှာ အရာရှိ ရိပ်သာ စားဖိုမှုကြီးပါ'

‘ကွင်း ပြည်နယ်ကလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုရှကပါ’

‘ကျွန်တော်တို့က ကွန်မြူနစ်တွေကို အလုပ် မခန့်ဘူး’ မန်နေဂျာ ဆိုသူက ပက်ခနဲ ပြောသည်။

‘ကျွန်မက ကွန်မြူနစ် မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူတို့ကို ကျွန်မလည်း မုန်းတာ ပါပဲ၊ မမုန်းရင် ကျွန်မ အဲဒီမှာပဲ ရှိနေမှာပေါ့၊ ကျွန်မ မလွဲမရှောင်သာလို့ပါ’

‘ကျုပ်ကတော့ လွဲရှောင်သာတယ်၊ ကွန်မြူနစ်တွေ အတွက် အလုပ်က တော့ အဆေးအကြောပဲ ရှိတယ်၊ လုပ်ခကတော့ တစ်နာရီကို ဆင့်ငါးဆယ်’

‘ဆင့်ခုနစ်ဆယ်တော့ ပေးပါ’ ဒီမီထရီက ဝင်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ဝင်ဈေးဆစ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင်နေ’

‘ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်’ ပြောပြောဆိုဆို ဒီမီထရီက အပေါက်ဝသို့ လျှောက်သွားသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အလီနာ သူ့နောက်ကို လိုက်မသွား။ ‘မီးဖိုခန်းက ဘယ်မှာလဲ’ သူမက ပြောပြီး အင်္ကျီ လက်မောင်း ကို လိပ်တင်နေတော့သည်။

ပီဇာဆိုင်တွင် နံနက် ဆယ်နာရီကျမှ အလုပ် ဝင်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် နောက်နေ့ နံနက်တွင် အလီနာ မြို့တော်ခန်းမသို့ တန်းသွားလိုက်သည်။ အဝင် ခန်းမတွင် ကပ်ထားသော လမ်းညွှန်ကို ကြည့်ကာ သူမ တတိယထပ်သို့ ဓာတ်လှေကား ဖြင့် တက်လိုက်သည်။ နောက် နှစ်နာရီခန့် အကြာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာသည် တွင် အလက် အတွက် သူမ ထားချင်သည့် ကျောင်းကို သူမ သိခဲ့ရသည်။

ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို တွေ့ခွင့် ကြိုတင်မယူ။ မွန်းလွဲပိုင်း အလုပ် နားချိန်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းရှေ့ စင်္ကြံပေါ်တွင် သူမကို ခေါ်တွေ့သည် အထိ သွားစောင့်နေလိုက်သည်။

တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် ဖရန်ကလင် အထက်တန်း ကျောင်း၌ အလက် ဂရိတ် ၁၂ မှ စတက်ခွင့် ရခဲ့သည်။ သူသည် သင်္ချာနှင့် ရုရှ ဘာသာတွင် ထူးချွန်ခဲ့ကြောင်း မစွက် ကာပင်ကို ပြောခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ကျောင်း အုပ်ကြီး မကြာမီ သိလာခဲ့ရတော့သည်။ သူသည် ထို နှစ်ဘာသာတွင်သာ တော်သည် မဟုတ်၊ ကျောင်းသင်ရိုးတွင် မပါသည့် အခြား အကျိုး ရှိသည့် လှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း သူ စိတ်ဝင်စားကြောင်း တွေ့ရသည်။

အခန်း ၁၀

ဆာရှာ
လန်ဒန်

ဆာရှာကို အခြား ကောင်လေးများ ရပ်ရပ်ကြည့်ကြသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် အထိ ပင်။ ဆဋ္ဌမ အောက်တန်း အဆင့်တွင် နိုင်ငံခြား ကျောင်းသားများ ရှိတတ်သော် လည်း ရှု ကျောင်းသားထဲတွင် သူ ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ မိမိ သူတို့နှင့် ဘာ များ ထူးနေ၍နည်းဟု ဆာရှာ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

အင်္ဂလိပ်စာသည် သူ့အတွက် သီးခြား ဘာသာ တစ်ခု ဖြစ်နေ၍ အတန်း ထဲတွင် သူများတွေကို မိရန် အားထုတ်ရပေမည်။ သို့သော် တစ်လ အတွင်းမှာ ပင် အခြား ကျောင်းသားများ ထို ‘ရပ်စကီ’ ကလေးကို မိအောင် မလိုက်နိုင် ကြတော့။ သင်္ချာ ဘာသာကျတော့ ဆရာ ဆတ်တန်က ကျောင်းအုပ်ကြီးအား ‘သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော် သူ့ကို သင်စရာ မလိုတော့လောက်အောင် ဖြစ် သွားတော့မယ်’ ဟု ဝန်ခံခဲ့ရသည်။

ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကို အခြား ကျောင်းသားများ အားကျခဲ့ကြ ရသော်လည်း သူ ထင်ရှားလာရသည့် အကြောင်း တစ်ခုမှာ ဘောလုံးတွင် ထူးချွန်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေက ‘အိပ်ရာခင်း သန့်တယ် ဟုတ်လား သား၊ သားက အိမ်မှာ အိပ်တာကို မင်းရဲ့ အိပ်ရာခင်း သန့်တာကို လူတွေ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ’

‘မဟုတ်ဘူး အမေ၊ အိပ်ရာခင်း သန့်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်က ကျောင်း မှာ အတော်ဆုံး ဂိုးသမားလို့ ပြောတာ၊ သားတို့ သုံးပွဲ ကစားပြီးပြီ၊ တစ်ဂိုးမှ မပေးခဲ့ဘူး’ မိမိ မရောက်ခင်က ဖမ်းသော ဂိုးသမား မောရစ် ထရမ်းလက်မှာ မိမိကို သူ နေရာ ဖယ်ပေးလိုက်ရသည့် အတွက် အတော် မကျေနပ် ဖြစ်နေ သည်ကိုတော့ အမေအား ထည့်မပြောလိုက်။

mgyoe.com

မောရစ်မှာ အရန် အသင်းတွင် ရောက်သွားသဖြင့် အသင်း ခေါင်းဆောင် အဖြစ်မှလည်း ပြုတ်သွားခဲ့ရသည်။

ပထမ နှစ်ဝက်မှာပင် ဆာရှာမှာ အခြား ကျောင်းသား အားလုံး နီးပါး ၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရတော့သည်။ သို့သော် ထိုသည့်နောက် မတော် တဆ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျောင်းတွင် သူ ပို၍ လူသိ များလာပြီး တစ်သက်လုံး ခင်မင်သွားရသည့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လည်း ရခဲ့သည်။

မနက်ပိုင်း ကျောင်းအားလပ်ချိန်တွင် ဘောလုံးကွင်းထဲ၌ အပျော်ကြေး ဘောလုံး ကန်နေကြစဉ် အရန် အသင်းတွင် ရှေ့တန်း အလယ်လူ အဖြစ် ကစား သော ဘင် ကိုဟင်သည် ဂိုးသွင်းရန် ဘောလုံး ဆွဲအပြေး ထရမ်းလက်က ဂိုး ပေါက်ဝသို့ ပြေးထွက်လာသည်။ ကိုဟင်က ဘောလုံးကို အခြား တစ်ယောက် အား ထိုးပေးလိုက်ရာ ထိုကလေးက ဂိုးပေါက်ထဲ ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ကိုဟင်က လက်မြောက်ကာ အောင်ပွဲခံနေစဉ် ထရမ်းလက်သည် ပြေး လာသည့် အရှိန်ကို မသတ်ဘဲ ကိုဟင်ကို ပြေးတိုက်လိုက်သည်။ ပါးစပ်က လည်း 'နောက်တစ်ခါ လုပ်ဦး၊ မင်း လည်ပင်းကို ချိုးပစ်မယ်' ဟု ပြောလိုက် သေးသည်။

နောက် ဆက်ကန်သော အခါ ကိုဟင်မှာ စောစောကလို ဂိုးသွင်းရန် ဆွဲ လာစဉ် ထရမ်းလက် သူ့ထံ ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဘေးသို့ ရှောင်ပေးလိုက်ရာ ဘောလုံးမှာ ထရမ်းလက်၏ ခြေထောက်နား သို့ လိမ့်သွားသည်။ ထိုအခါ ထရမ်းလက်သည် ဆာရှာ ရှိရာ တစ်ဖက်ဂိုးသို့ ဆွဲပြေးသည်။ ကျန်လူများလည်း ဘေးသို့ ရှဲပေးကြသည်။ ဆာရှာလည်း ပိတ် ဆို့ရန် ရှေ့သို့ ပြေးတက်လာသည်။ ထရမ်းလက် ပင်နယ်တီ ဧရိယာ အတွင်း အရောက်တွင် ဆာရှာက ဒိုက်ထိုးကာ ဘောလုံးကို ပိုက်ဖမ်းလိုက်သည်။ ထရမ်း လက်သည် အရှိန်ကို မလျှော့ဘဲ ပြေးလာပြီး ဆာရှာ၏ ကျောကို ဘောလုံးပမာ တအား ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ဆာရှာလည်း မြေပေါ်တွင် လဲကာ မလှုပ်နိုင်ဘဲ ရှိစဉ် ဘောလုံးက လက် ထဲမှ လိမ့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ထရမ်းလက်သည် ဆာရှာကို ခုန်ကျော် ကာ ဘောလုံးကို ဂိုးထဲ ကန်သွင်းလိုက်သည်။ သူက အောင်မြင်သည့် အထိမ်း အမှတ်ဖြင့် လက် ထောင်သည်။ သို့သော် မည်သူကမျှ သူ အောင်မြင်မှုကို အားမပေးကြ။

ကိုဟင်က ဆာရှာကို ပြေးထူသည်။ ဤတွင် ထရမ်းလက်က ဘေးမှ မိုးရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘မင်းကိုယ်မင်း ထင်သလောက်လည်း မကောင်းလှပါဘူးကွ ရပ်စကီရဲ့’ ထရမ်းလက်က ပြောနေသည်။

ဆာရှာက ‘ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်အပတ် အသင်းရဲ့ လူစာရင်းကို ကြည့်လိုက်၊ မင်းနာမည် အရန် အသင်းမှာပဲ ပါနေစေရမယ်’ ထရမ်းလက်က တအား လွှဲထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ဆာရှာက အသာ ရှောင်ပေးလိုက်ရာ ပခုံးကိုသာ ပွတ်သွားသည်။ ‘မင်း လက်ဝှေ့မှာလည်း သိပ်တော်မယ်တော့ ငါ မထင်ဘူး’ ဆာရှာက ပြောလိုက်၏။

ထရမ်းလက်မှာ မျက်နှာတွေ နီရဲသွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးရန် ပြင်သည်။ သို့သော် ဆာရှာက သူ့ထက် မြန်သဖြင့် ထိုးထည့်လိုက်ရာ သူ့နှာခေါင်းကို ထိုးမိပြီး ထရမ်းလက် နောက်ပြန် လန်လဲကျသွားတော့သည်။ ဆာရှာက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထိုးမည်ပြုရာ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်း ခေါက်သဖြင့် ထရမ်းလက် သက်သာရာ ရသွားသည်။

‘ကျေးဇူးပဲကွာ’ ကိုဟင်က ဘောလုံးကွင်းထဲမှ ပြန်လာရင်း ပြောသည်။ သူကပင် ဆက်၍ ‘သတိတော့ထားကွာ၊ ထရမ်းလက်က ပြဿနာကောင်’

‘ဒီကောင်လောက် ပြဿနာက ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကေဂျီဘီ အရာရှိက သေနတ်နှင့် ခေါင်းကို ချိန်တာလောက် ပြဿနာ မရှိသေးပါဘူး’

ထိုညနေ ဆာရှာ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထိုအကြောင်း အမေ့ကို မပြောပြ။ ပြောပြလောက်အောင်လည်း အရေးမကြီးဟု သူ ထင်သည်။ သူ ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်းကန်ကို အားရပါးရ စားနေစဉ် တံခါး ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

အလီနာ ကိုင်ထားသည့် ခက်ရင်းကို ချလိုက်သည်။ သို့သော် မလှုပ်သေး။ တံခါး ခေါက်သည် ဆိုတော့ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အမေ တားလိုက်ချိန်ပင် မရလိုက်၊ ဆာရှာ စားပွဲမှ ထခုန် ပြေးထွက်သွားသည်။

သူ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အရပ် သွယ်သွယ် မြင့်မြင့်နှင့် အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်၊ အနားပြား သေးသည့် ဦးထုပ်နှင့် သားသားနားနား လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ‘မင်္ဂလာပါ ဆာရှာ’ ထိုလူက ပြောရင်း ကတ်ပြား တစ်ပြား လှမ်းပေးသည်။

‘မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ’ ပြောရင်း ဆာရှာက မိမိ နာမည်ကို ထိုလူစိမ်း မည်သို့ သိနေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ ကတ်ပြားထဲမှ နာမည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ထိုအမည်ကို သူ သိနေသလိုပင်။ ထိုလိပ်စာကိုလည်း သိနေသည်။

‘မင်းအမေနှင့် စကား ပြောစရာ ရှိလို့ပါ’ မစ္စတာ အိန်ဂျယ်နလီက သူမိခင် ဘာသာ စကား လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အထဲဝင်ပါ’ ဆာရှာက ပြောပြီး သူ့ကို မီးဖိုခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။

‘မင်္ဂလာပါ မစ္စက် ကာပင်ကို၊ ကျွန်တော့် နာမည်က မက်တီယို အိန်ဂျယ်နလီပါ၊ ကျွန်တော်က ...’

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို သိပါတယ် မစ္စတာ အိန်ဂျယ်နလီ’

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး ‘ခင်ဗျားတို့ ညနေစာ စားနေတုန်း အနှောင့်အယှက် ပေးမိတာ အားနာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုရင်းပဲ ပြောပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော့် စားဖိုမှုးက အီတလီ နိုင်ငံ၊ နေပယ် မြို့က သူမိသားစုဆီ ပြန်ဖို့ ဆိုပြီး နုတ်ထွက်စာ တင်ထားပါတယ်၊ သူ့နေရာကို အစားထိုးဖို့လည်း လူမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ နေရာမှာ ခင်ဗျား လာလုပ်ပေးနိုင်မလား’

အလီနာ အတော် အံ့ဩသွားမိသည်။ သူမ မော်ရက်တီထံတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ လ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ မော်ရက်တီ၏ အဓိက ပြိုင်ဘက် ဆိုင်က သူမကိုပင် သိနေပေသည်။ သူမ ပြန်မပြောနိုင်မိမှာပင် အိန်ဂျယ်နလီက ထိုပဟောဠိကို ရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်တော့် ဆိုင်မှာ ပုံမှန် စားနေတဲ့ ဖောက်သည်က ပြောတယ်၊ သူ ဟိုတလောက မော်ရက်တီ ဆိုင်မှာ သွားစားဖြစ်တော့ လက်ရာက တအား ကောင်းတယ်တဲ့၊ ဒါနှင့် ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ သိချင်တာနှင့် ကျွန်တော်ရဲ့ စားပွဲထိုး ခေါင်းဆောင်ကို သွားစားခိုင်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော်တို့မှာ အဓိက ပြိုင်ဘက် ရှိနေပြီလို့ သတိပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အော်စတာရီးယား ရိုးမား စားသောက်ဆိုင်မှာ စားဖိုမှုးကြီး အဖြစ် ခန့်ချင်ပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ...’

သူမ ပြောမည် လုပ်စဉ် အိန်ဂျယ်နလီက ‘ခင်ဗျားကို နေစရာ အခန်းတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လစာကို နှစ်ဆ ပေးပါမယ်၊ အဲဒါနှင့် ဆိုရင် ခင်ဗျား အိမ်ငှားနေလို့ ရလောက်ပါတယ်’ ဆာရှာကတော့ စိတ်ဝင်တစား

mgvooe.com SAMPLE BOOK
နားထောင်နေသည်။ သူက ဆက်၍ ‘ကျွန်တော်တို့က မော်ရက်တီ ပေးတာ ထက် နှစ်ဆ ပေးထားတာတောင် အခက်အခဲတော့ ရှိဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မှာ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ချင်တဲ့ သဘောထား ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သိ ထားပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မော်ရက်တီကို ကျွန်မတို့ ဆပ်စရာလေး တွေ ရှိ ...’

‘အဲဒီ ပေးစရာ ရှိတာကို ကျွန်တော်က စိုက်ပေးမယ် ဆိုရင်ရောဗျာ’

‘ဆပ်စရာက ငွေမဟုတ်ပါဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဆိုင်ရာ အကြွေးပါ။ ကျွန်မ တို့ သားအမိ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်လာနိုင်တာ မော်ရက်တီရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ အဲဒီ ကျေးဇူးကိုတော့ ကျွန်မ ဆပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ အဲဒီ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာ တာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်လိုက်စမ်းချင်တယ်ဗျာ’ အိန်ဂျယ်နလီက သူ့လိပ်စာကတ် ကို သူမအား ကမ်းပေးရင်း ‘ကဲ ခင်ဗျား စိတ်ကူး ပြောင်းသွားမယ် ဆိုရင်ပေါ့’

‘မစ္စတာ မော်ရက်တီ အသက် ရှင်နေသမျှ ပြောင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး ရှင်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား သဘောပါလေ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’ အလီနာက ပြော ရင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ မစ္စတာ အိန်ဂျယ်နလီအား အိမ်ပေါက်ဝ အထိ လိုက်ပို့သည်။

‘မော်ရက်တီကို ဒီအကြောင်း ပြောပြဦးမလား အမေ’ သူတို့ မီးဖိုခန်း ထဲ ပြန်လာကြရင်း ဆာရှာကမေးသည်။

‘မပြောတော့ပါဘူး။ သူ့မှာလည်း လောလောဆယ် သူ့ပြဿနာနှင့်သူ’

‘ဒီအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရင်တော့ အမေ့ကို ပိုက်ဆံ တိုးပေးချင် ပေးမှာပေါ့။ အမြတ် ရာခိုင်နှုန်းတောင် ခွဲပေးချင် ပေးဦးမှာ’

‘အမြတ်က မရှိပါဘူး။ စားသောက်ဆိုင်က အရင်းလောက်ပဲ ရနေတာ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိန်ဂျယ်နလီရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို စဉ်းစားလိုက်ပါ အမေ ရယ်။ အမေမှာ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်မျိုး နောက်ထပ် မရနိုင် တော့ဘူး’

‘သား ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာ တရား ဆိုတာ ငွေနှင့် တန်ဖိုး ဖြတ်လို့ မရဘူး။ တကယ်တော့ မော်ရက်တီရဲ့ ကျေးဇူးက ဒါ

mgvooe.com

ထက်မက တန်ပါတယ်’ ဆာရှာ လက်မခံချင်သေး။ ‘သား အဲဒီလို ရွေးချယ် ရမယ့် အခြေအနေမျိုး ကြိုလာရင် သားအဖေ ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲလို့ တွေး၊ အဲဒါ ဆိုရင် သား အမှား နည်းလိမ့်မယ်’

‘ကျောင်းအုပ်ကြီးက သူ့ကို လာတွေ့ပါတဲ့ ကာပင်ကို’ နောက်နေ့ နံနက် အတန်းထဲသို့ ဆရာ ဆတ်တန် ဝင်လာရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘သူ စာဖတ်ခန်းထဲကို အခု လာခဲ့ပါတဲ့’

ဆရာ၏ လေသံတွင် အမိန့်သံ ပါနေသည်။ ဆာရှာ ထကာ စာသင်ခန်း ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခြား ကျောင်းသားများ ဝိုင်းကြည့်နေသဖြင့်လည်း ရှက်သွားမိသည်။ စင်္ကြံပေါ်တွင် လျှောက်လာရင်း မိမိကို ဘာပြောမလို့ပါလိမ့် ဟုလည်း တွေးကာ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

‘ဝင်ခဲ့ပါ’

ဆာရှာ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ဆရာကြီး ကိုလံတာမှာ စားပွဲတွင် မျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် လူတစ်ယောက် ဆာရှာကို ကျောပေးလျက် ထိုင်နေသည်။

‘ကာပင်ကို၊ ဒါက မစ္စတာ ထရမ်းလက်’ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပြော သည်။ အနီရောင် ဆံပင် ခပ်ကျဲကျဲနှင့် ထိုလူကြီးမှာ မိုက်ပူလွန်းသဖြင့် အပေါ် အင်္ကျီ ကြယ်သီးပင် အကုန် တပ်၍ မရ။ ထိုလူကြီးက ဆာရှာအား အောင်နိုင် သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ‘မနေ့က ဘောလုံးပွဲမှာ မင်းက သူ့သား နှာခေါင်းကို လက်သီးနှင့် ထိုးတယ်လို့ မစ္စတာ ထရမ်းလက်က လာတိုင်နေ တယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မစ္စတာ ထရမ်းလက်က သူ့သားက မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဂိုးသွင်းဖို့ပဲ လုပ်တာဆို၊ ဟုတ်လား’

‘အတို့အထောင် လုပ်သည်’ ဆိုသည့် စကားရပ်ကို ဆာရှာ ယခု ကျောင်း ကို ရောက်၍ တစ်ပတ် အတွင်းမှာပင် သင်ခဲ့ရသည်။

‘ဆိုဗီယက် ယူနီယံမှာတော့ ဒါကို အလိုတော်ရီ လုပ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်’ ဆာရှာက သူ့သူငယ်ချင်း ဘင် ကိုဟင်ကို ပြောပြခဲ့သေးသည်။ ‘အဲဒါ ဆိုရင် တစ်ဖက်လူ ခံရပြီသာ မှတ်’

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဖြေရှင်းချက်ကို စောင့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု မျှော်လင့်ထားသည့် အမူအရာမျိုးလည်း မတွေ့ရ။ ဆာရှာကတော့ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန် မကြိုးစား။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ‘ဒါဆိုရင်တော့ ငါ့အနေနှင့် ထိုက်သင့် တဲ့ အပြစ် ပေးရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

ဆာရှာကတော့ ပေးမည့် အပြစ် ခံယူဖို့ အသင့် ပြင်ထားသည်။ သို့သော် ဆရာကြီး ပြောလိုက်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကြောင့် ဆာရှာ အံ့ဩသွားရသည်။ ထရမ်း လက် သားအဖကတော့ ကျေနပ်နေမည် ထင်၏။

‘ကာပင်ကို မင်း နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး ဖြစ်တယ်လို့ ကြားရင် မင်းရဲ့ ပညာသင်ဆုကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရလိမ့်မယ်’ ထိုသည်မှာလည်း မိမိ ဤကျောင်းမှ ထွက်ရမည့် သဘော ဖြစ်သည်။ အမေက ကျောင်းစရိတ်မှ မပေးနိုင်ဘဲ။ ‘ကဲ အဲဒါပါပဲ’ ဆရာကြီး၏ နောက်ဆုံး စကား ဖြစ်သည်။

မိမိ ဘောလုံးပွဲတွင် ဂိုးမဖမ်းတော့သည့် အကြောင်း ဆာရှာ အမေကို ပြောမပြ တော့။ သို့သော် မိမိတို့ အသင်း ဂိုးမလုံသည်မှာ မည်သူ့ကြောင့်ဟု သိနေကြ သည်။ ဒုတိယ အသင်းကတော့ လာမည့် ရာသီ အတွက် ပျော်နေကြသည်။

ပထမ စာသင်နှစ်ဝက် အကုန်တွင် ဆရာကြီးက တွေ့ရန် ခေါ်သော အခါ သည်တစ်ခါ ဘာပြဿနာပါလိမ့်ဟု ဆာရှာ တွေးနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာကို သိရပေတော့မည်။

တံခါး ခေါက်လိုက်ပြီး စောင့်နေစဉ် ‘ဝင်ခဲ’ ဟူသော အသံ ကြားရသဖြင့် ဝင်သွားရာ ဆရာကြီးမှာ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

‘ထိုင်လေကွာ’ ဆာရှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဆက်၍ ရပ်ခိုင်း ထားမည် ဆိုလျှင် ပြဿနာ ရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုင်ခိုင်းသည်မှာ အဆင်ပြေ၍ ဖြစ်သည်။ ‘ငါ မင်းနှင့် ပုဂ္ဂလိက ကိစ္စ ပြောစရာ ရှိလို့၊ ငါ မင်းရဲ့ အေ အဆင့် အဖြေ စာရွက်တွေ စစ်ကြည့်တော့ မင်းဟာ ကင်းဘရစ် တက္ကသိုလ်က ဘာရီး သင်္ချာဆုကို ဝင်ဖြေသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်’

ဆာရှာ ဘာမျှ မပြောသေး။ ဆရာကြီး ပြောသည်ကိုလည်း နားမလည် သေး။ ‘အိုက်ဆက် ဘာရီး ဆုဟာ ကင်းဘရစ် တက္ကသိုလ်မှာ ဂုဏ်အရှိဆုံး ဆုပဲ၊ အဲဒါ အောင်ရင် ပညာသင် စရိတ်နှင့် ထရီနီတီ ကောလိပ်မှာ တက်ခွင့်

ရမယ်’ ဆရာကြီးက ဆက်ပြောနေသည်။ နှင်းမှုများ ပါးသွားသည်။ သို့သော် လုံးဝ မရှင်းသေး။ ‘ထရီနီတီက ငါ့ရဲ့ မိခင်ကျောင်း ဆိုတော့ မင်း အဲဒါကို အောင်လိုက်ရင် ငါ သိပ်ဝမ်းသာရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ကျောင်းသားတွေနှင့် ယှဉ်ရမှာ ဆိုတော့ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ အဲဒီလို အောင် ဖို့ ဆိုရင် မင်း အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရမယ်’

‘နောက်ရာသီမှာ ပထမ အသင်းကနေ ကစားဖို့ကိုပါ စွန့်လွှတ်ရမှာလား ဆရာကြီး’

‘မင်း အဲဒီလို မေးမယ် ဆိုတာ ငါ အထင်သားပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ ဆရာ ဆတ်တန်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်တော့ တို့နှစ်ယောက်စလုံးက အဲဒီထဲမှာ မင်းကို တစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုသင့်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ ခရစ်ကက်က မင်း သိပ်ပြီး စိတ်မသန်ဘူး၊ ကျောင်းစစ်တုရင်ပွဲတွေကလည်း သိပ်အရေးမကြီးဘူး’

‘ကျွန်တော့် အေ အဆင့် အမှတ်တွေကို ကြည့်ပြီး လန်ဒန် စီးပွားရေး ကျောင်းက ဝင်ခွင့် ပေးထားတာလည်း ဆရာကြီး သိသားပဲ’

‘အဲဒါက အိုက်ဆက် ဘာရီး ပညာသင်ဆု မရရင် လက်ခံလို့ ရသေး တာပဲ၊ ဒါကို မင်းအမေနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ပါလား၊ သူ့သဘောထားကို တို့ သိ ချင်တယ်’

‘သူ့သဘောထားကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပါ့မယ် ဆရာကြီး’ ဆရာကြီး မျက်ခုံးများ ပင့်တက်သွားသည်။ ‘အမေကတော့ ဆုကိုပဲ ရွေးစေချင်မှာပဲ၊ အမေကတော့ သူ့အတွက်ထက် ကျွန်တော့် အရေးကိုပဲ အလေးထားနေတာပါ’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒုတိယ နှစ်ဝက် ကျောင်းပြန်မဖွင့်ခင် အထိ မင်း စဉ်းစား လို့ ရတယ်၊ မဆုံးဖြတ်ခင်တော့ မင်း အလေးအနက် စဉ်းစားစေချင်တယ်၊ ဒီ ကျောင်းရဲ့ ဆောင်ပုဒ် ဖြည်းဖြည်းနှင့် သေချာရမယ် ဆိုတာကို မမေ့နှင့်’

‘မမေ့အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာကြီး’ ဆရာကြီးကိုပင် နောက်တောက် တောက် ပြောရဲလာသည်။

‘အဲဒါ ပြောရင်း မင်းအမေကို ပြောလိုက်၊ စနေ ညနေကျရင် ငါတို့ လင်မယား အိမ်ထောင်သက် နှစ်ပတ်လည် လုပ်ဖို့ မော်ရက်တီ ဆိုင်ကို လာ စားကြမယ်လို့၊ သူ့ အားရက် မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်’

ဆာရှာက ကုလားထိုင်မှ ထရင်း ‘အမေ့ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဆရာကြီး’ ကျောင်းကို ပတ်၍ လမ်းလျှောက်ပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်ကာ မိမိကို ဆရာ ကြီးက တွေ့သည့် အကြောင်း ပြောပြမည်ဟု ဆာရှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကွင်းထဲတွင် ခရစ်ကက် ကစားနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို အားကစားတွင် ဆာရှာ သိပ်မတော်။ ထိုအားကစားကို အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေ က တီထွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သည့် အသင်းက နိုင်မည်ကို ခန့်မှန်းရန် ခက်သည်။

ကစားနေသူများ မိမိထံ အာရုံ မရောက်စေရန် ခရစ်ကက် အားကစား ရုံ၏ နောက်ဖေးမှ ပတ်ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာရာ ကိုက် အနည်းငယ် အရောက်တွင် မလှမ်းမကမ်း ချုံပုတ် တစ်ခုဆီမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက ရပ်ကာ နားစွင့်ထောင် လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ပေါ်လာသည့် အသံမှာမူ သူ သိနေသည့် အသံ ဖြစ် သည်။

‘နင်လည်း ဒါကို လိုချင်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင် နေရတာလဲ’

‘ငါ ဒီအဆင့် အထိတော့ မရောက်ချင်ဘူး’ မိန်းကလေးက ငြင်းဆန် နေသည်။ ငိုသံလည်း ပါနေ၏။

‘အခုမှ ပြောနေလို့ မရတော့ဘူး’
‘ငါ့အပေါ်က ဖယ်ဟယ်၊ ငါ အော်လိုက်မယ်’
‘အော်လိုက်လေ၊ ဘယ်သူမှ ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး’

နောက်ထပ် ကြားလိုက်ရသည်က ကျယ်လောင်သော ငိုသံ ဖြစ်သည်။ ခရစ်ကက်ရုံတွင် နားနေသည့် ဆက်ရက် ငှက်ကလေးပင် လန့်ပြီး ပျံပြေးသွား သည်။

ဆာရှာ ချုံပုတ်ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ ထရမ်းလက်မှာ ရုန်းကန်နေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အပေါ်မှ တက်ခွထားသည့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေး၏ စကတ်မှာလည်း လန်တက်ကာ ခါးတွင် ပတ်နေသည်။ သူမ ၏ အင်္ကျီနှင့် အသားကပ် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီမှာလည်း သူမ ဘေး မြေပေါ် တွင် ပုံနေသည်။

‘မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ရပ်စကီ၊ ဒီကောင်မလေးက အရပ်ပျက်မလေး’ ထရမ်းလက်က မော့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ဆာရှာက ထရမ်းလက် ပခုံး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ ကောင်မလေး ကိုယ် ပေါ်မှ ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကောင်မလေး ငိုသံမှာ ပိုကျယ်လာသည်။

ထရမ်းလက်မှာ မိမိ ကျိုးသွားသော နှာခေါင်းကို သတိရကာ ဖိနပ်ကို ယူ၍ ချုံထဲမှ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဆာရှာက ကောင်မလေး ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ကာ သူမ အင်္ကျီကို ကောက်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခရစ်ကက် နည်းပြဆရာနှင့် ကောင်လေး သုံးယောက် ခရစ်ကက် ရုံနောက်ဖေးမှ ပြေးလာကြသည်။

‘ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူးနော်’ ဆာရှာက ဖြေရှင်းနေသည်။

ကောင်မလေး၏ ထောက်ခံမှုကို ရရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ကောင်မလေးမှာ ဖိနပ်ပင် မစီးတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်တော့။

‘ကျွန်တော် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး’ ခရစ်ကက် နည်းပြဆရာက ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးထံ သွားတိုင်တော့ ဆာရှာက ထိုသို့ ငြင်းနေသည်။

‘ဒါဆို ဘယ်သူ လုပ်တာလဲ၊ ဆရာ မစ္စတာ လေးက ကောင်မလေး အော်ပြေးတဲ့ အချိန်မှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ အဲဒီ နေရာမှာ ရှိတယ်လို့ ပြော တယ်’ ကျောင်းအုပ်ကြီးက မေးနေသည်။

‘တစ်ယောက်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တော့ မမှတ်မိဘူး’

‘ဒီပြဿနာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တယ် ဆိုတာ မင်း မသိဘူး ကာပင်ကို၊ ခုအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မင်းကိုပဲ ရဲလက် အပ်ရမှာပဲ’

ဆာရှာက ဆရာကြီးကို မကြောက်မရွံ့ ပြန်ကြည့်ကာ ‘အဲဒီကောင် ထွက် ပြေးသွားတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို မမှတ်မိဘူး’

‘ဒါဆို မင်း အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်၊ မင်းအမေကို အကျိုးအကြောင်း ပြော ပြ၊ သူကတော့ မင်းကို ဖျောင်းဖျပြီး အမှန် အတိုင်း ပြောအောင် မေးမှာပဲ’

ဆာရှာ ဆရာကြီး ရုံးခန်းမှ ထွက်လာကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထရီ နီတီ တက္ကသိုလ်တို့၊ ပညာသင်ဆုတို့လည်း စိတ်ထဲတွင် မရှိတော့။

‘သားကို ကြည့်ရတာ သရဲနှင့် တွေ့လာတာ ကျနေတာပဲ’ မီးဖိုခန်းထဲ သူ ဝင်သွားတော့ အမေက ဆီးပြောသည်။

ဆာရှာက စားပွဲတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မိမိ စောစော ပြန်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ‘သားက အဲဒီ ကောင်မလေး ဘေးမှာ ဒူးထောက် ထိုင်နေတုန်း ...’ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ တံခါးကို တခုနီးတခုနီး ထုသံ ကြားလိုက်ရသည်။

အယ်လီနာ တံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သော အခါ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲ့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့က ‘အစ်မကြီးက မစွက် ကာပင်ကိုလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အစ်မသား ဆာရှာရော ရှိပါသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်’

‘သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကို ခေါ်သွားရပါလိမ့်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်၊ သူ ဘာမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး’ အလီနာက တံခါးပေါက်ကို ပိတ်ရပ်ကာ ပြောနေသည်။

‘သူ ဘာမှ မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ အစ်မကြီးလည်း သူနှင့် လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်’ ဒုတိယ ရဲက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ သားအမိ ရဲကား နောက်ခန်းမှ ငြိမ်ကုပ်ကာ ရဲစခန်းသို့ ပါသွားတော့သည်။ ဆာရှာအား တာဝန်ကျ ရဲက ရောက်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပြီးသော အခါ သူတို့ကို မြေအောက် လူတွေ့ စစ်ဆေးခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ခဏ စောင့်ခိုင်းသည်။

အလီနာက သားကို ‘ဘာမှ မပြောနှင့်နော်၊ ကျောင်းကနေ ယာယီလည်း အထုတ် ခံရမယ်၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံကိုတောင် ပြန်ပို့ခံရနိုင်တယ်’

‘ဒါ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ဒါက အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၊ အထောက်အထား မပြနိုင်သေးသမျှ အပြစ် မရှိဘူး’

ထိုစဉ် တံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်သွားပြီး မီးခိုးရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်စုံနှင့် သက်လတ်ပိုင်း အရွယ် လူတစ်ယောက် ဝင်လာကာ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘မင်္ဂလာပါ မစွက် ကာပင်ကို၊ ကျွန်တော်က ရဲအင်စပက်တော် မက်ဒေါက်ပါ၊ ဒီအမှုကို ကျွန်တော် ကိုင်ရတာပါ’

‘ကျွန်မ သားမှာ ဘာမှ အပြစ် မရှိပါဘူးရှင်၊ ပြီးတော့..’

‘ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကို သက်သေ အထောက်အထား ပြခိုင်းမှာပါ၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတဲ့ လူတွေကို တန်းစီ ပြတဲ့ အထဲမှာ အစ်မကြီး သားကိုလည်း

ထည့်ပြမယ်၊ ဒါကလည်း အစ်မကြီး သားက မိဘ အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ အတွက် အစ်မကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ် ရယူရဦးမှာပါ’

‘ကျွန်မက ခွင့်ပြုချက် မပေးဘူး ဆိုရင်ရော’

‘အဲဒါ ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ည ဖမ်းထားပြီး စုံစမ်း စစ်ဆေးမှု လုပ်ရပါမယ်၊ သူ ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မရှိဘူး ဆိုရင်တော့’

‘ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မရှိပါဘူး၊ အမေ လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်ပါ’ ဆာရှာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

အင်စပက်တော်က နှစ်မျက်နှာပါ ပုံစံ စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် အလီနာ ရှေ့သို့ ချပေးကာ ဖောင်တိန်ပါ ပေးလိုက်သည်။ အလီနာက ပုံစံ စာရွက်ကို တစ်ခုချင်း အသေးစိတ် ဖတ်ကာ လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ လိုက်ခဲ့ပါ မောင်ရင်’ အင်စပက်တော်ကို ပြောပြီး ထကာ သူ့ကို ခေါ်၍ အခန်းထဲမှ စင်္ကြံ အတိုင်း ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရှည်မျောမျော အခန်း တစ်ခုထဲသို့ ဆာရှာ ဝင်ရန် သူက ဘေးကပ်ပေးသည်။ ထိုအခန်းထဲ တွင် စင်အမြင့်လေး တစ်ခုလည်း ရှိ၏။ ထိုစင်မြင့်လေးပေါ်တွင် ဆာရှာနှင့် မတိမ်းမယိမ်း လူငယ် ရှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်။ ထိုလူငယ်များမှာ မိမိကို စောင့်နေကြဟန် တူသည်။

‘မင်း ရပ်ချင်တဲ့ နေရာမှာ ဝင်ရပ်’ အင်စပက်တော်က ဆာရှာကို ပြော သည်။

ဆာရှာ စင်မြင့်ပေါ် တက်သွားပြီး သူ မသိသော လူငယ် နှစ်ယောက် ကြား ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ လက်ဝဲဘက် ဒုတိယ နေရာ ဖြစ်၏။

‘ကဲ အားလုံး မင်းတို့ ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ကြေးမုံဘက်ကို မျက်နှာပြုကြပါ’

အင်စပက်တော်မှာ ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ကာ တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ကြောက်ရွံ့နေသည့် မိန်းကလေးနှင့် အတူ သူမ၏ အမေနှင့် အမျိုးသမီး ရဲတစ်ယောက်လည်း စောင့်နေကြသည်။

အင်စပက်တော်က တစ်ဖက် နံရံပေါ်ရှိ လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ‘ကဲ မစွ အာလန်၊ မင်းက သူတို့ကို မြင်နေပေမဲ့ သူတို့က မင်းကို မမြင်ရဘူး ဆိုတာ သိထားပါ’ မိန်းကလေးမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေဆဲပင်။ သို့သော် သူမ အမေက ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သော အခါ သူမက လူငယ် ကိုးယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏမျှသာ ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် လက်ယာဘက် အစွန်မှ ဒုတိယမြောက် လူငယ်ကို သူမ လက်ညှိုး ထိုးပြနိုင်ခဲ့သည်။

‘အဲဒီ လူငယ်ဟာ မင်းကို တိုက်ခိုက်တဲ့ လူငယ် ဆိုတာ သေချာလား မစ္စ အာလန်’ အင်စပက်တော်က မေးသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူပေါ့ ကျွန်မကို လာကယ်တာ’ မိန်းကလေးက လေသံ မျှဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

တံခါး လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို သူမ နှစ်ချက် နှိပ်လိုက်သည်။ အိမ်တွင် သူ ရှိနေမည်မှန်း သူမ သိနေ၏။ သူ ပြန်အလာကို မိမိ ကားထဲမှ နှစ်နာရီ ကြာ အောင် သူမ စောင့်နေခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ တံခါး လာဖွင့်ပေးတော့ သူမကို ကြည့်ကာ သူက ‘ဘာကိစ္စလဲ’ ‘ရှင့်သား ကိစ္စ ကျွန်မ လာတွေ့တာပါ’

‘ကျွန်တော့်သား ဘာကိစ္စလဲ’ သူက နည်းနည်းမျှ မလှုပ်သေး။

‘အဲဒါက ကျွန်မတို့ အထဲမှာ ဝင်ဆွေးနွေးရင် ကောင်းမယ် ကောင်စီ ဝင်မင်း’ သူမက ပြောရင်း တစ်ဖက်ခန်းက မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ကြိုးတပ် လိုက်ကာ ကြားမှ ချောင်းကြည့်နေသည်ကိုလည်း သူမ တစ်ချက် ကြည့်လိုက် သေးသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု ပြောကာ သူ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ သူမကို ခေါ်လာ ခဲ့ရတော့သည်။ တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် သူက ‘ကဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရှင့်သားက ကျွန်မ သမီးကို အဓမ္မ ကြံသွားတယ်’

‘အဲဒါတွေ ကျုပ် အားလုံး သိပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ လူမှား စွပ်စွဲတာပါ၊ အခု ရဲက တရားခံကို မိပြီ မဟုတ်လား’

‘သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလေ’

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော့်သား ပါတယ်လို့ ပြောချင်တာလား’ မစ္စ အာလန်က လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ မီးခိုးရောင် ခြေအိတ် တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပြီး ကောင်စီဝင်မင်းအား ပေးလိုက်သည်။

‘ဒါက လူတိုင်း ပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ’ သူက ပြောပြီး ခြေအိတ်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

‘လူတိုင်း ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး၊ သိတတ်တဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ဟာ ခြေ အိတ်ရဲ့ အတွင်းဘက်မှာ နာမည် အသားတံဆိပ် ကပ်ပေးထားတတ်ပါတယ်၊ ကြည့်လိုက်ပါဦး’

သူလည်း မကြည့်ချင် ကြည့်ချင်ဖြင့် ခြေအိတ်ကို ပြန်ယူကာ အတွင်းကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖြူရောင် တိပ်သားပေါ်တွင် အနီရောင် စာလုံး ရက်လုပ် ရေးထိုးထားသော ထရမ်းလက် ဟူသည့် စာလုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ခင်ဗျားမှာ နောက်ထပ် တစ်ဖက် ရှိဦးမယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်၊ ဒါကို ကျွန်မ ရဲလက် အပ် မအပ် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး’

‘ခြေအိတ် တစ်ဖက်နှင့် သက်သေ မလုံလောက်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်သားသာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် တန်းစီပြီး လူရွေးခိုင်းတဲ့ အခါ ကျွန်မ သမီးက ရှင့်သားကို ဆွဲထုတ်မပြဘူးပေါ့လေ’

‘ကဲ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ’ ထရမ်းလက်က မေးလိုက်သည်။

အခန်း ၁၁

အလက်
ဘရတ်ကလင်း

သည်လို ညကြီးမင်းကြီး အိမ်ကို တံခါး လာခေါက်သည် ဆိုတော့ အလီနာ အတွက် စဉ်းစားစရာ။

‘ဘယ်သူလဲ’ ဒီမီထရီက မေးရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အလက်က ရုပ် မြင်သံကြားမှ မျက်လုံး မခွာ။ ဒီမီထရီကလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်မို့ အလီနာ တုန်ယင်နေသည်ကို သူတို့ သတိ မထားမိလိုက်ကြ။

ဒီမီထရီ အိမ်ရှေ့ တံခါး ချောင်းကြည့် မှန်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်တူ သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီ၊ အပြာရောင် လည်စည်းများနှင့် ဖြစ်၏။ ဦးထုပ်တွေ လည်း ပါသည်။ သူက တံခါးကို ဂျက်ဖြုတ်၍ ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ‘မင်္ဂလာပါ၊ ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲ’

ထိုအခါ အသက်ကြီးကြီး တစ်ယောက်က ‘မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် နာမည် ဟန်မွန်ပါ။ နယ်စပ် လုံခြုံရေး အဖွဲ့ကပါ။ ဒါက ကျွန်တော်နှင့် လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက် ရော့စ် ထရားဗစ်ပါ’ ပြောရင်း သူက အလုပ် မှတ်ပုံတင် ကတ် ပြား ထုတ်ကာ ဒီမီထရီအား ပြလိုက်သည်။ သူက ဆက်၍ ‘မစ္စက် ကာပင်ကို ဒီမှာ နေတယ်လို့ သိရပါတယ်’

‘သူက တရားဝင် မှတ်ပုံတင်ထားပြီးသားပဲ’ ဒီမီထရီက ပြန်ပြောလိုက် သည်။

‘အဲဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်’ ထရားဗစ်က ဝင်ပြောခြင်းဖြစ် သည်။ ‘သူမှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အသုံးကျမယ့် သတင်း အချက်အလက် များ ရှိမလားလို့ပါ’

‘ဒါဆိုလည်း အထဲ ဝင်ကြပါဦး’ ဒီမိထရီက ပြောပြီး သူတို့ကို အိမ် ရှေ့ခန်းထဲ ဖြတ်ခေါ်လာသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကိုလည်း သွားပိတ်လိုက် ၏။

ထို့ကြောင့် အလက်က ဝင်လာသူများကို မကျေနပ်။ ရုပ်သံ ဇာတ်လမ်း ထဲမှ မင်းသား သူမိခင် အကူအညီဖြင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်တို့ လက်မှ လွတ်သွား မသွား သူ သိချင်နေသည်။ မိမိတွင် ထိုသို့သော မိခင် အဘယ်ကြောင့် မရှိရ သနည်း။

‘ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက နယ်စပ် လုံခြုံရေးကတဲ့၊ ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်လို မပြော ချင် မပြောလို့ ရတယ်’ ဒီမိထရီက အလီနာကို ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မမှာ ဘာမှ ကွယ်ဝှက်ထားတာ မရှိပါဘူး’ သူမက ပြောပြီး လူစိမ်း နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘ဘာသိချင်ကြလဲ’ သူမက အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘အစ်မက မစ္စက် ကာပင်ကို ဟုတ်ပါတယ်နော်’ ဟန်မွန်က မေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’ သူမ အသံက အနည်းငယ် တုန်နေသည်။

သူတို့က တစ်ခါ ထပ်မိတ်ဆက်ပြန်သည်။ အလက်ကတော့ သူတို့ထံမှ မျက်လုံး မခွာ။ သူတို့သည် ရုပ်မြင်သံကြားထဲမှ ထွက်လာကာ မိမိတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာသည်များလား။

‘ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး မစ္စက် ကာပင်ကို’ ဟန်မွန်က ခပ်ပြုံးပြုံး နှင့် ပြောသည်။ အလီနာကတော့ မယုံသေး။ ‘ကျွန်တော်တို့ အစ်မကို နည်း နည်းလောက် မေးချင်လို့ပါ’

‘ထိုင်ကြပါ’ လောကွတ်ကြောင့် မဟုတ်။ သူတို့ မိမိ အပေါ်မှ မိုးရပ် နေသည်ကို မကြိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘အစ်မတို့ သားအမိ လီနင်ဂရက်က ထွက်ပြေးလာတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံဟာ ဒီလောက် တင်းကျပ်ထားတဲ့ ကြားက ဘယ်လိုကြောင့် အခုလို ထွက်ပြေးလာနိုင်သလဲ ဆိုတာ သိချင်တာပါ’

‘သူက ခင်ဗျားကို သူလျှို့လို့ ထင်နေတာ’ ဒီမိထရီက ရုရှ ဘာသာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့ အလီနာက ရယ်လိုက်ရာ ထိုလူ နှစ်ယောက် ကြောင်တောင် တောင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ‘ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်း ကေဂျီဘီတွေ သတ်လို့ သေ သွားပါတယ်’ သူမက စပြောတော့ ထရားဗစ်က မှတ်စု စာအုပ် ထုတ်ကာ

အသေးစိတ် လိုက်မှတ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က သူမအား မေးခွန်းတွေ ဆက် တိုက် မေးသည်။ မေးခွန်းများမှာ ကြိုတင် စီစဉ်ထားလာခဲ့ဟန်လည်း ရှိသည်။

‘အစ်မ စီစဉ် ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးရတဲ့ ကေဂျီဘီတွေရဲ့ နာမည်နှင့် သူတို့ရဲ့ တာဝန်ကို ပြောပြပါလား’ ဟန်မွန်က မေးသည်။

‘သူတို့ကို ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲရှင်၊ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်မှူး ပိုလျာကော့ကို ပေါ့၊ သူက သင်္ဘောဆိပ် လုံခြုံရေး တပ်မှူး၊ သူက သင်္ဘောဆိပ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လက်အောက်လိုတော့ ကျွန်မ ယောက်ျားက ပြောတာပဲ’

‘နောက်ထပ် နှစ်ခုလောက်ပဲ မေးချင်ပါတယ်’ ဟန်မွန်က ပြောကာ သူ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ သင်္ဘောဆိပ်၏ ပုံစံ မြေပုံကို သူမရှေ့ စားပွဲပေါ် တင်ပေး လိုက်ပြီး ‘အစ်မ အလုပ် လုပ်တဲ့ နေရာက ဘယ်နေရာလဲ’

အလီနာက အရာရှိ ရိပ်သာ နေရာကို ထိုးပြလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုတော့ အစ်မ ရေငုပ်သင်္ဘော စခန်းနှင့် မနီးဘူးပေါ့’ ဟန်မွန်က သင်္ဘောဆိပ် အဆုံး နေရာကို ထောက်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း၊ အဲဒီဘက်မှာ လုပ်ရင် အထူး လုံခြုံရေး လက်မှတ် ရှိရတယ်’

‘ကျေးဇူးပါ အစ်မ၊ အစ်မ အများကြီး ကူညီ ဖြေကြားပေးခဲ့ပါတယ်’ ဟန်မွန်က ပြောသည်တွင် ထရားဗစ်က သူ့ မှတ်စု စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါက အစ်မ သားလား’ အလက်ကို ကြည့်၍ ဟန်မွန်က မေးသည်။ အလီနာက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူက ဆက်၍ ‘သူ ကျောင်းမှာ တော်တယ် လို့ ကြားတယ်၊ သူ မော်စကိုက နိုင်ငံခြားဘာသာ သိပ္ပံကျောင်းကို တက်မလို့ လုပ်ခဲ့တယ်လို့လည်း ကြားတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ အလက်က ရုရှ ဘာသာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းကို လန်ဂလေ (စီအိုင်အေ ဌာနချုပ်) က အထူး အရာရှိ တစ်ယောက် နှင့် အင်တာဗျူးရင် ရမလား မသိဘူး’ ဟန်မွန်က ရုရှ ဘာသာနှင့်ပင် ပြော လိုက်သည်။

‘ရတာပေါ့’ အမေ မပြောချင်၍ ချန်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံတွေ မိမိတွင် အပြည့် ရှိနေသည်လေ။ ‘အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့် အဖေကို သတ်တဲ့ လူတွေ မိမယ် ဆိုရင်ပေါ့’

‘ဒီလောက် လွယ်မှဖြင့်ကွာ၊ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာတော့ ကမ္ဘာ့ ပြဿနာတွေကို နေ့စဉ် တစ် နာရီ အတွင်း ဖြေရှင်းနိုင်ကြတာ’ ဟန်မွန်က ဆိုသည်။

အလီနာက ပြုံးလျက် ‘ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်’
 ‘အစ်မတို့ဘက်ကရော မေးစရာ ရှိသေးလား’ ဟန်မွန်က မေးသည်။
 အလက်က ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အစိုးရ ဝန်ထမ်း ဖြစ်အောင် ဘယ်လို
 လုပ်ရမလဲ’

‘အက်ဖ်ဘီအိုင်မှာ လုပ်နေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်ပေါ့၊ ဦးတို့လို
 နယ်စပ် လုံခြုံရေးထဲ ဝင်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ စာ ကြိုးစားပြီး စာမေးပွဲတိုင်း
 အောင်ဖို့ လိုတယ်’ ထရားဗစ်က ဝင်ပြောသည်။

ဟန်မွန်က ထရပ်ကာ အလီနာနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ‘အခုလို
 ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောပါရစေ
 မစ္စက ကာပင်ကို၊ လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ အစ်မ သားကို ကျွန်တော်တို့ ဆက်
 သွယ်လိုက်ပါ့မယ်’

အလက်က ရုပ်မြင်သံကြားကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒီမီထရီက ဧည့်သည်
 များကို အိမ်ရှေ့ တံခါး အထိ လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။ ဧည့်
 သည်များကို ဒီမီထရီ ဘာမျှ ပြန်မမေးသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု အလက်
 ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူက ရုပ်မြင်သံကြားထဲမှ ရုပ်ရှင်ကိုသာ ပို၍ စိတ်
 ဝင်စားနေ၏။

အိမ် အပြင်သို့ ရောက်တော့ ထရားဗစ်က ‘ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်
 ဒီမီထရီ၊ ဒီမိန်းမ အဖိုးတန်တယ်၊ ကောင်လေးကလည်း ငယ်သေးပေမဲ့ အလား
 အလာ ရှိတယ်’

ဟန်မွန်ကလည်း ‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကစားသမား ရင်ပြင် အကြောင်း
 ပြောပြဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်’

‘ပြောပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် စနေနေ့ မနက်ကျရင် ခင်ဗျားတို့ လူ တစ်
 ယောက် အဲဒီကို လွှတ်ထားလိုက်’ ဒီမီထရီက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘လွှတ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ချင်း တွေ့ဖို့ လိုသေးတယ်’ ဟန်မွန်က
 ဆိုသည်။

‘စိတ်ချပါ၊ မတွေ့ဘဲ မနေပါဘူး၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က သံနှင့် သံလိုက်
 လိုပဲ’

ဟန်မွန်က ပြုံးလျက် ‘ခင်ဗျား လီနင်ဂရက် ဘယ်တော့ ပြန်သွားမလဲ’

‘တတိယ အဆင့် သင်္ဘော အရာရှိ လိုတဲ့ သင်္ဘော ရရချင်း သွားမှာ၊
 ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို မပြတ် သတင်း ပို့နေမယ်၊ ကဲ သူတို့ ကျုပ်ကို မသင်္ကာ’

မဖြစ်ခင် အမြန် ပြန်မှ' ဒီမီထရီက အခြား နှစ်ယောက်နှင့် လက်ဆွဲ နှုတ် ဆက်ကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး အပြင်ခန်းထဲ ဝင်လာရာ အလီနာ အိပ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အလက် ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက် ရသည်။

သူက ကောင်လေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး ဒီကလေး အန္တရာယ် များ ဖြစ်နေမည်လားဟုတွေးနေမိသည်။

အလီနာနှင့် ဒီမီထရီတို့ ခြောက်နာရီခန့်တွင် နိုးကြပြီး ညက လာသွားသည့် ဧည့်သည်များ အကြောင်း ပြောနေကြသည်။

'သူတို့ကို ယုံရပါ့မလား' အလီနာက မေးသည်။ သူမက သုံးမိနစ် ပြတ် ထားသည့် ကြက်ဥ နှစ်လုံးကို ရေနွေးထဲမှ ဆယ်ယူနေသည်။

'ကေဂျီဘီထက်စာရင် အများကြီး စိတ်ချရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အမေရိကန် နိုင်ငံသား ဖြစ်ခွင့်ကို သူတို့ အချိန်မရွေး ဖျက်ဆီးနိုင်တယ် ဆိုတာ တော့ သိထားရမယ်'

ဒီမီထရီ ထိုသို့ ပြောနေစဉ် အလက် အခန်းထဲ ဝင်လာကာ 'ကဲ ကိုယ့် လူတို့ ကျုပ်ကတော့ အေးဂျင့် (ထောက်လှမ်းရေး) ကာပင်ကိုပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းတယ်'

'ဘာအမှုနှင့်လဲ' ဒီမီထရီက မေးသည်။

'ဒီအဆောက်အအုံရဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ တရားမဝင် အရက် ချက်မှုနှင့်' သူတို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြသည်။

'သား ကျောင်းမသွားခင် နို့သောက်သွားဦး၊ အမေလည်း အလုပ် သွား လိုက်ဦးမယ်၊ မဟုတ်ရင် အလုပ် ပြုတ်နေဦးမယ်'

'ဒီအလုပ်က ဒါလောက်လည်း မကောင်းပါဘူး အမေရာ၊ အမေက ပီဇာ ဆိုင်လေးမှာ လုပ်သင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် မှာ လုပ်သင့်တာ'

'လောလောဆယ် ဒီလောက်ပဲပေါ့ကွယ်၊ ဆိုင်ကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်ခကလည်း မဆိုးပါဘူး၊ မနေ့က အမေ့ကို ပီဇာ စဖုတ်ခိုင်းတယ်'

'တကယ့် စားဖိုမှု ဆိုတာ ပီဇာ ဖုတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး'

'ဒီအလုပ်မျိုးပဲ ရှိတဲ့ မြို့မှာ ဒါပဲ လုပ်ရမှာပေါ့'

စီအိုင်အေမှ အထူး အေးဂျင့်၏ အင်တာဗျူး အလုပ်ခံရန် အလက် စိတ်စောနေသည်။ နောက်နေ့ နံနက်တွင် စာကြည့်တိုက်မှ ‘ခေတ်သစ် ကမ္ဘာတွင် စီအိုင်အေ၏ အခန်းကဏ္ဍ’ အမည်ရှိ စာအုပ် တစ်အုပ် ငှားလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို အစ အဆုံး နှစ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်သည်။ ထိုအခါ တကယ့် အေးဂျင့်ကို သူ မေးချင်စရာတွေ ရှိလာသည်။

နောက်စနေနေ့တွင် သူ ဈေးသို့ အသွား သူတို့ကို ပထမဆုံး စတင်တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျား မိန်းမ အရွယ်စုံ၊ လူမျိုးစုံ အုပ်စုလိုက် စစ်တုရင် တစ်မျိုးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကစားသမား ရင်ပြင် အကြောင်း ဒီဗီထင်ရီ ပြောပြသည်ကို သူ သတိရလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိလည်း ဝင်ခွဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လူတွေ အားလုံး စစ်တုရင်ခုံကို ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။ လူက ၁၂ ယောက်ခန့် သို့မဟုတ် ထို့ထက် ပိုမည်။ သူတို့က တစ်ဖက်လူ အရွေ့ကို စောင့်နေကြသည်။

အလက် အမေရိကသို့ ရောက်ကတည်းက စစ်တုရင် မကစားဖြစ်ခဲ့။ မူးယစ်ဆေး စွဲနေသူပမာ မြင်သည်နှင့် မနေနိုင်တော့။ သူ တစ်ဝိုင်းပြီး တစ်ဝိုင်း လိုက်ကြည့်သည်။

တစ်ဝိုင်းကျတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် သက်လတ်ပိုင်း အရွယ် ခပ်ဝဝ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။ သူက သူ့ခုံတွင် ထိုင်ကာ နေ၏။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ ကစားလိုသူ သိပ်မရှိဟန် တူသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကို အလက် သိချင်နေ၏။

‘ဟိုင်း ကျွန်တော့် နာမည် အလက်ပါ’

‘ငါ့နာမည် အိုင်ဗန်ပါ၊ မင်း ဝင်ကစားမယ် ဆိုရင် ရုံးစရာ တစ်ဒေါ်လာ ပါရဲ့လား’

အလက်တွင် တစ်ဒေါ်လာပါသည်။ တကယ်တော့ နှစ်ဒေါ်လာ ပါသည်။ အမေ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည့် ပစ္စည်းများ အတွက် ပေးလိုက်သည့် ငွေ ဖြစ်သည်။

အလက်က ထိုင်လိုက်ရင်း အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူကို ထုတ်ကာ ထိုလူအား ပြလိုက်ရင်း ‘ခင်ဗျားရဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ပြလေ’

ထိုလူက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ‘မင်း ငါ့ကို နိုင်မှ ပြမှာပေါ့’ သူက ဘုရင်ဘက်မှ ဘစ်ရှော့ ရှေ့ရှိ နယ်ရပ်ကို နှစ်ကွက် တက်လိုက်သည်။

ထိုအဖွင့်ပုံမှာ ဘောရစ် စပါစကီ သုံးတတ်သည့် ပုံစံမှန်း အလက် ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူက ဘုရင်မ ရှေ့ရှိ နယ်ရုပ်ကို တစ်ကွက် တက်လိုက်သည်။

ဘရိုက်တန် ဘိချ်မြို့၏ ချန်ပီယံက သူ့ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘုရင် ဘေးမှ မြင်းကို သူ့ နယ်ရုပ် ရှေ့သို့ ခုန်လိုက်သည်။ အကွက် အနည်းငယ် ရွှေ့ပြီးသွားသည်နှင့် အိုင်ဗန်မှာ မိမိအား စိန်ခေါ်သူ ကောင်လေးကို မိမိ နိုင်ဖို့ ဆိုလျှင် ဂရုစိုက် ရွှေ့မှ ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်တော့သည်။

မိမိတို့ပွဲကို လာကြည့်သူ များသည်ထက် များလာကြောင်း သူတို့ နှစ်ဦး သတိမထားလိုက်မိကြ။ ချန်ပီယံကြီး ပထမဆုံး အကြိမ် ရှုံးရန် ဖြစ်နိုင်ပါ မည်လားဟု သိလိုကြ၍ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် မိနစ် လေးဆယ်ခန့် အကြာတွင် အလက်က ‘ချက်’ ဟု အော်လိုက်သည်နှင့် လက်ခုပ်သံများ ညံ့သွားတော့သည်။

‘သုံးပွဲ ကစားမယ်’ တစ်ဖက် လူက တစ်ဒေါ်လာ ပေးရင်း ပြောသည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အမေက ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့’

သူ အမေဟု ခေါ်လိုက်သည့် လေသံကို ကြည့်ကာ ထိုလူက ရုရှ ဘာသာ ဖြင့် ‘မနက်ဖြန် နေ့လယ်လောက် လာခဲ့ပါလား၊ ငါ ရှုံးသွားတဲ့ တစ်ဒေါ်လာ ပြန်လိုချင်လို့’ ဟု ပြောသည်။

‘လာခဲ့ပါ့မယ်’ အလက်က ပြောကာ ထိုလူကြီးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

ဘယ်အချိန် ရှိပြီကို အလက် မသိ။ သို့သော် သည်အချိန်လောက် ဆိုလျှင် အမေ ပြန်ရောက်လောက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမှ အမြန် ထွက်ကာ ဈေးသို့ ပြေးပြီး အမေ မှာသည့် အသီးအရွက်နှင့် ဝက်သားများ ဝယ်သည်။ အသား ကောင်းသည့် ဆိုင်နှင့် လတ်ဆတ်သည့် အသီးအရွက် ရောင်းသည့် ဆိုင်များကို သူ သိထားသည်။ သို့သော် သူက ဈေးဆစ်ပြီးမှ ဝယ်တတ်သည်။ ယင်းမှာ အမေက လွဲလျှင် ရုရှ လူမျိုးတို့၏ စရိုက် ဖြစ်သည်။

အမေ ဝယ်ခိုင်းသည်များ အကုန် ဝယ်ပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်သည်။ အမေ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်နေလျှင်တော့ သူ ရပ်နေ၍ မရ။ သည် တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ ခဏ ရပ်ကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်သည်။

‘ခါးပတ် တစ်ချောင်းလောက် လိုချင်လို့’ အလက်က ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လာသည့် ပစ္စည်းကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘နင်လိုတာ ဒါ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး’ မိန်းကလေးက အသစ်
နီးပါး သားရေခါးပတ် တစ်ချောင်းကို ရွေးကာ သူ့ကို ပေးရင်း ပြောသည်။
အလက်က သူ နိုင်လာသည့် ငွေကို ပေးလိုက်တော့ သူမက ‘မပေးပါနှင့်၊
မနက်ဖြန် ညကျမှပဲ ငါ့ကို ရုပ်ရှင် လိုက်ပြ’

အလက် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အပြင် ထွက်လည်ရန် တစ်ခါမျှ သူ မခေါ်
ဖူးခဲ့။ ယခုမူ မိန်းကလေးက စခေါ်နေလေပြီ။

‘ဟင်နရီ ဖွန်ဒါရဲ့ တစ်ခါတုန်းက အနောက်ဘက်မှာ ဇာတ်ကားလေ’
သူမက ပြောနေသည်။ ဟင်နရီ ဖွန်ဒါကို သူ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသေး။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒီကား ကြည့်ချင်တော့’

‘အခု ကြည့်ရတော့မယ်လေ၊ ရောက်စီရုံမှာ ငါ ခြောက်နာရီခွဲ စောင့်နေ
မယ်၊ နောက်မကျစေနှင့်’

‘မကျပါဘူး’ ပြောသာ ပြောရသော်လည်း ရောက်စီရုံ ဘယ်နားနေမှန်း
မသိ။

ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်မည်ပြုစဉ် မိန်းကလေးက ‘ဟဲ့ ခါးပတ် မေ့ကျန်နေ
ဦးမယ်’

ခါးပတ်ကို ပါလာသည့် ဈေးဝယ် အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်ကာ အလက်
ဆိုင်ထဲမှ ဟန်မပျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းထောင့်ရောက်တော့ အိမ်သို့ တစ်
ခါတည်း သုတ်ခြေတင်တော့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲ သူ ဝင်သွားတော့ အမေက ‘သား ဘယ်သွားနေတာလဲ၊
အခု ခြောက်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ’

အိုင်ဗန်နှင့် စစ်တုရင် ထိုးသည့် အကြောင်း ပြောပြရလျှင် ကောင်းမည်
လား (ယင်းကိုတော့ အမေ လက်ခံမည်)။ တစ်ဒေါ်လာ နိုင်ခဲ့သည်ကို ပြော
ပြရကောင်းမည်လား (အမေ လက်ခံမည် မဟုတ်)။ ကောင်မလေးနှင့် တွေ့
သည် ဆိုလျှင် အမေ လက်ခံ၊ လက်မခံ မပြောနိုင်။

အလီနာ အညှီရောင် ဈေးဝယ် အိတ်ကို ဖွင့်ကာ ခါးပတ်ကို ထုတ်လိုက်
ပြီး ‘ဒါ ဘယ်က ရလဲ’

အလက် ကောင်မလေး နာမည် မမှတ်မိတော့။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် ကစားသူများ ရင်ပြင်သို့ အလက် တစ်ခါ ပြန်သွားသည်။ သို့သော် အမေ အလုပ် သွားမှ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုင်ဗန်မှာ စစ်တုရင်ခုံ တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည်။ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် စားပွဲကိုလည်း လက်နှင့် ခေါက်နေ၏။ အလက် ထိုင်ပင် မထိုင်ရသေးမီ သူက လက်သီး နှစ်လုံး ဆုပ်ပြသည်။ အလက်က သူ့ညာလက်ကို ပုတ်ပြလိုက်တော့ ထိုလက်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အဖြူရောင် စစ်တုရင်ရုပ် ဖြစ်နေသည်။ အိုင်ဗန်က အရုပ် စီပြီးသား စစ်တုရင်ခုံကို ဟိုဘက် သည်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီးနောက် အလက် စတင် အတက်ကို စောင့်နေသည်။

တစ်နာရီခန့် ကြာသော အခါ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူများထဲမှ အတန် အသင့် ကျွမ်းကျင်သူများ မည်သည့်ဘက်က နိုင်မည်ကို ခန့်မှန်းလာနိုင်ကြသည်။ ပထမ ပွဲတွင် အိုင်ဗန် နိုင်သည်။ အရုပ်များကို ပြန်မစီမီ အလက်က သူ နိုင် ထားသည့် ငွေကို ပြန်ပေးလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံး ပွဲမှာ အတော်လေး ကြာ သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အိုင်ဗန်နှင့် အလက်တို့ ပွဲကို သည်အတိုင်း နားရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တော့ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည့် ဝါသနာရှင်များ၏ ဩဘာသံက ဆူညံသွားတော့သည်။

‘မင်း ဒီလိုမျိုး ငွေရှာချင်လား ကောင်လေး’ လူတွေ စဲသွားသော အခါ အိုင်ဗန်က မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

‘တရားဝင် ဖြစ်မှ လုပ်ရဲမယ်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ အမေရိကန် နိုင်ငံသား ဖြစ်မှု က အတည် မပြုရသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း သိသွားရင် ကျွန်တော့်ကို ဆိုဗီယက် ပြန်ပို့နိုင်တယ်’

‘ငါတို့လည်း ဒီလို ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ ကော်ဖီ သွား သောက်ရင်း ငါ့အကြံကို ပြောပြမယ်’

အိုင်ဗန်က သူ့တပည့်ကို ခေါ်ကာ ရင်ပြင်၏ တစ်ဖက်ဘေးရှိ ကားလမ်း ကို ကျော်ကာ လမ်းဘေး စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။ သူက ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားရင်း ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက် အား ‘ဟေ့ လျူ’ ဟု နှုတ်ဆက်ကာ သူထိုင်နေကျ ဖြစ်ဟန် တူသော စားပွဲ ဆီသို့ တန်းသွားသည်။ အလက်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

mgyoe.com

‘မင်း ဘယ်လို သောက်မလဲ’ အိုင်ဗန်က မေးသည်။

‘ခင်ဗျား သောက်သလိုပဲ သောက်မယ်’ သူက သည်လို ဆိုင်ထဲ ဝင်မထိုင်
ဖူးမှန်း မသိစေလို။

‘ကော်ဖီ နှစ်ခွက်’ အိုင်ဗန်က စားပွဲထိုးကို ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်
သူက နောက်သီတင်းပတ်တွင် မိမိတို့ မည်သို့ အပို ဝင်ငွေ ရှာနိုင်မည်ကို
ရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်တော်က ဘယ်နေရာက ပါရမှာလဲ’

အလက်က မေးတော့ သူက ‘မင်းက မျက်စိ ပိတ်ထားရမယ်၊ တစ်ဖက်လူ
ဘယ်အကွက် ရွှေတယ် ဆိုတာကို ငါက ပြောပြမယ်’

‘အစ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်လို ကျွမ်းတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ထက်တောင် သာ
ဦးမယ်’

‘တကယ် ကစားရင် ငါ မင်းကို မနိုင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး မင်းက ၁၇
နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘၁၈ နှစ်ထဲ ရောက်တော့မှာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်ပဲ ထင်ရတယ်၊ ဒီတော့ လူတွေက သူတို့
မင်းကို နိုင်မယ်ပဲ ထင်ကြမှာ’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ စမလဲ’ အလက်က မေးလိုက်သည်။

‘နောက်စနေနေ့ မနက်ပိုင်း၊ ၁၁ နာရီတိတိ’

‘တစ်ခု တောင်းဆိုလို့ ရမလား အစ်ကို’

‘ရတာပေါ့၊ ငါတို့က လုပ်ငန်း ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်နေကြပြီပဲ’

‘ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံ ပြန်လိုချင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီည ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင် သွားပြရမှာ၊ ကျွန်တော်
လက်မှတ် ဝယ်ရမှာမို့ပါ’

ရုပ်ရှင်ရုံ ရှေ့တွင် ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် ၁၅ မိနစ်စောကာ အလက်
ရောက်နေသည်။

စိတ် ဂနာမငြိမ်သဖြင့် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လုပ်လိုက်၊ ရုပ်ရှင်
ပိုစတာကို ရုပ်ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

mgyoe.com

သည်ရုပ်ရှင်ထဲမှ မင်းသမီး ကလော်ဒီယာ ကာဒီနေလို မိန်းမလှကလေး မျိုး ဘယ်တော့များမှ တွေ့ရပါမည်နည်းဟု တွေးနေစဉ် ပခုံး လာပုတ်ခံလိုက် ရသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အက်ဒီက သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူမက သူ့လက်ကို ဆွဲကာ လက်မှတ်ပေါက်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

‘လက်မှတ် နှစ်စောင် ပေးပါ’ သူမက ပြောလိုက်ပြီး အလက် ငွေပေးရန် ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းမှာ မိန်းမပိုးနည်း သင်ခန်းစာ တစ် ဖြစ် တော့သည်။ ထို့နောက် သူမက သူ့လက်ကို ဆွဲကာ မှန်ပျံပျံသာ လင်းနေသည့် ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

ရုပ်ရှင်ထဲတွင် အက်ဒီ စွဲလမ်းသွားသည်မှာ ကလော်ဒီယာ ကာဒီနေ မဟုတ်၊ ဟင်နရီ ဖွန်ဒါ ဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသားကို အလက် မျက်စိထဲမှ မထွက်။ သူ ထိုကားကို နောက်ထပ် ကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်။

အလက်က မိမိ သည်တစ်ကြိမ် ရုပ်ရှင်ကို ပထမဆုံး ကြည့်ဖူးခြင်း ဖြစ် သည်ကို အက်ဒီ မသိစေချင်။ သူ့ ရှေ့မှ အမျိုးသားက သူ့ရည်းစားအား ပခုံး ဖက်သည်ကို မြင်တော့ သူကလည်း ထိုအတိုင်း လိုက်လုပ်သည်။ အက်ဒီက လည်း သူ့ဘက် တိုးကပ်ပေးသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် စိတ်ရောက်နေစဉ် လက် တစ်ချောင်းက သူ့ကို ဖက်ကာ ဆွဲလိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် သူ ပထမဆုံး အကြိမ် နမ်းဖူးလိုက်ဖြစ်သည်။

ခဏ အကြာတွင် ပြီးပါပြီ ဟူသော စာတန်း ပေါ်လာပြီး မီးများ ပြန် လင်းလာသည်မို့ ဒုတိယအကြိမ် နမ်းခွင့် မရလိုက်။

‘ကုတ် သောက်ကြရအောင်၊ ဒီနားမှာ လမ်းဘေး ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်၊ သိပ်မဝေးဘူး’ အလက်က ပြောလိုက်သည်။

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’ အက်ဒီက ဆိုသည်။

သည်တစ်ခါတော့ အလက်က အက်ဒီ လက်ကို ဆွဲကာ သည်နံနက်ပိုင်း က အိုင်ဗန်နှင့် သောက်ခဲ့သည့် ဆိုင်လေးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူက ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကာ ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသူအား ‘ဟေ့ လျူ’ ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး အိုင်ဗန်နှင့် သူ ထိုင်ခဲ့သည့် စားပွဲသို့ တန်းသွားလိုက်သည်။ ထိုင်နေကျဟန်မျိုး။

‘ကုတ် နှစ်ဘူး ပေးပါ’ စားပွဲထိုး လာသည်နှင့် အလက်က မှာလိုက် သည်။ နောက်မှာရိုဝက် အတွင်း အက်ဒီက အလက် အကြောင်း သိသွားသည် ထက် အလက်က အက်ဒီ အကြောင်းကို ပိုသိခဲ့လေသည်။

စားပွဲထိုးက နောက်ထပ် ကုတ် ထပ်ယူဦးမလားဟု လာမေးသည့် အချိန်တွင် အက်ဒီ၏ ဘဝ သမိုင်းကြောင်းကို အလက် သိခဲ့ရလေပြီ။

အလက်က ကုတ် ထပ်ယူလိုသော်လည်း သူ့တွင် ငွေမရှိတော့။

အလက်က အိမ်ကို လမ်းလျှောက် လိုက်ပို့သည်တွင် အက်ဒီမှာ စကား မပြတ်တော့။ သူမ အိမ်တံခါးပေါက် ရောက်တော့ အက်ဒီက ခြေဖျား ထောက် ကာ သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ပြီး သူ့ကို နမ်းသည်။ ထူးခြားသော အနမ်းပါပေ။

သူ ရီဝေစွာ အိမ်သို့ ခြေကျင် ပြန်လာသည်။ ရောက်တော့ အိမ်ထဲ ဝင် ကာ အမေ့ကို မနှိုးချင်သည်နှင့် အိပ်ရာဆီသို့ တန်းသွားလိုက်သည်။

နောက်နေ့ မနက် နံနက်စာ စားရန် သွားတော့ အမေက ‘အမေ လုပ်ခ တိုးရ တယ်၊ အခုဆို တစ်နာရီကို တစ်ဒေါ်လာခွဲ ရပြီ၊ အမေတို့ အိမ်လခ ပေးတော့ မယ်လို့ ဒီမီထရီကို ပြောမယ်’

‘အမေ သိတဲ့ အတိုင်း သားကတော့ မပေးနိုင်ဘူးနော်၊ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ သားကို အပို ဝင်ငွေ ရှာခွင့် ပေးရင်တော့ သားလည်း ထည့်နိုင်မှာပါ’

‘သားက ဘာအလုပ် လုပ်မလို့လဲ’

‘ဈေးထဲမှာ ဗဟီရ အလုပ်ကလေးတွေ အမြဲ ရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့် စနေ တနင်္ဂနွေမှာ’

‘စနေ တနင်္ဂနွေမှာ လုပ်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ လုပ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်း စာကိုတော့ မထိခိုက်စေရဘူးနော်၊ သားသာ တက္ကသိုလ် မရောက်ရင်တော့ အမေ့ကိုယ် အမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဖေ ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ နေမှာ’

‘မင်းအဖေကလည်း အမေ့လိုပဲ မင်းကို ကောလိပ် သိပ်တက်စေချင်တာ၊ သား ဘွဲ့ရပြီ ဆိုရင် ဘယ်အထိ ဖြစ်လာမယ် ဆိုတာ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ အထူးသဖြင့် အခုလို အမေရိကန် နိုင်ငံမျိုးမှာ’

အလက်ကတော့ သူ ကျောင်းပြီးလျှင် သူ မှန်းထားသည့် ရည်ရွယ်ချက် ကို မပြောသေးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ကျောင်းတက်နေရသည့် ရက်များ အတွင်း ကျောင်းတွင် စာကြိုးစားနေသော်လည်း အလက် စနေနေ့ကို မြန်မြန် ရောက်စေချင်နေသည်။ ငွေလည်း ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ရချင်နေသည်။

‘အိမ်မှာ ရှင်းထားလိုက် သားရယ်၊ အမေ အလုပ် နောက်ကျမှာ စိုးလို့ အလီနာက ခိုင်းခဲ့သည်။’

ပန်းကန်များကို ခြောက်အောင် သုတ်ပြီးသည်နှင့် ကပျာကယာ အိမ်မှ ထွက်ကာ လမ်းအတိုင်း ပြေးတော့သည်။ ထိုစနေ မနက်က ကစားသမား ရင်ပြင်နားသို့ ရောက်လာတော့ ဘတ်စကက်ဘော ကွင်းဆီမှ နောက်ပြောင်သံများ၊ အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက ခဏ ရပ်ကြည့်ကာ သူတို့၏ ကျွမ်းကျင်ပုံများကို သဘောကျမိသည်။ သူက အမေရိကန်တွေကို ဘောလုံးကစားစေချင်သည်။ အမေရိကန်တွေ ကစားသည့် ဘောလုံး ကစားနည်းတွင် ဂိုးသမားပင် မပါ။ ထိုသည်များကို သူ စိတ်ထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး စစ်တုရင်သမားတွေ အတွက် သီးခြား စီစဉ်ထားသော မြက်ခင်းပြင်သို့ လာခဲ့သည်။

သူ ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည်က အိုင်ဗန်သည် ခြေနှစ်ချောင်း ကား၍ ရပ်ကာ ခါးထောက်နေသည့် မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ဆွယ်တာက ကပိုကရို၊ ဂျင်းဘောင်းဘီက အရောင် ခပ်မှိန်မှိန်၊ အနက်ရောင် ပဝါကို လည်ပင်းတွင် ပတ်ထားသေးသည်။

‘မင်း နောက်ကျတယ်’ သူက ခပ်ထန်ထန် ကြည့်ကာ ရုရှ ဘာသာဖြင့် ဆီးပြောသည်။

‘လောင်းကစား လုပ်တာပဲဗျာ၊ သူတို့ စောင့်ရမှာပေါ့’ အလက်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါ လောင်းကစား မဟုတ်ဘူးကွ စီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျစေနှင့်၊ တစ်ဖက်လူက အခွင့် သာသွားလိမ့်မယ်’

အိုင်ဗန်က နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ ဘေးချင်းယှဉ် တန်းစီထားသော စစ်တုရင်ခုံ ခြောက်ခုံ ရှိရာသို့ တန်းသွားတော့သည်။ ထိုခုံများ၏ ကုလားထိုင်များတွင် လူ မရှိကြသေး။

အိုင်ဗန်က လက်ခုပ် တီးလိုက်ရာ လူတွေ သူ့ကို အာရုံပြုမိလာတော့မှ သူက ရှင်းလင်း ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ‘ဒီလူငယ်က ခင်ဗျားတို့ထဲက

လူ့ခြောက်ယောက်ကို စိန်ခေါ်နေတယ်’ လူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်က စိတ်
ဝင်စားလာသည်။ ‘သူက မျက်လုံးကို အဝတ် စည်းထားဦးမယ်၊ သူ ပြိုင်ဘက်
ဘယ်အကွက် ရွှေတယ် ဆိုတာ ကျုပ်က သူ့ကို ပြောပြရမယ်၊ ပြီးရင် သူ ရွှေ
ခိုင်းတဲ့ အကွက်ကို ကျုပ်က ရွှေပေးရမယ်’

‘အလောင်းအစားကရော ဘယ်လိုလဲ’ လူအုပ်ထဲမှ အသံတစ်သံက မေး
သည်။

‘သုံးဆ ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က တစ်ဒေါ်လာ လောင်းလို့ သူ့ကို
နိုင်ရင် ကျုပ်တို့က သုံးဒေါ်လာ ပြန်လျော်မယ်’

ထိုးမည့်သူ အတော် များများ ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။ အိုင်ဗန်က သူတို့
ထံမှ လောင်းကြေးများကို ကောက်၊ သူတို့ အမည်များကို မှတ်စု စာအုပ်ကလေး
ဖြင့် မှတ်ကာ သူတို့ကို ခုံခြောက်ခုံတွင် နေရာ ချပေးလိုက်သည်။ ဝင်ထိုးခွင့်
မရလိုက်သူများကလည်း မကျေမနပ်နှင့်။

တစ်ယောက်က ‘ဘေးက လောင်းလို့ ရလား’

‘ရတယ်၊ ခုန အလေး အတိုင်း သုံးလေး တစ်လေးပဲ၊ ဘယ်ဘက်က
လောင်းမယ်သာ ပြော’ သူ၏ မှတ်စု စာအုပ်ထဲသို့ နာမည် အတော် များများ
ဝင်သွားသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက် စာရင်း ပေးပြီးသွားသည်နှင့် အိုင်ဗန်
က ‘စာအုပ် ပိတ်ပြီ’ ဟု ပြောပြီး စစ်တုရင်ခုံ ခြောက်ခုံကို ငုံ့ကြည့်နေသော
အလက်ထံ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အိုင်ဗန်က သူ့ လည်ပင်းမှ ပဝါကို
ဖြုတ်ကာ အလက်၏ မျက်လုံးကို ပိတ်စည်းကာ ချည်ပေးလိုက်သည်။

‘သူ့ကို ခုံတွေ ကျောပေး ရပ်ခိုင်းပါ’ မယုံသူ တစ်ယောက်က တောင်း
ဆိုသည်။

အိုင်ဗန်က လှည့်မပေးနိုင်မီ အလက်က သူ့ဘာသာသူ ခုံတွေကို ကျော
ခိုင်း ရပ်လိုက်သည်။

‘မင်း အရင် ရွှေပါ’ အိုင်ဗန်က ခုံအမှတ် တစ်တွင် ထိုင်နေသော စိတ်
လှုပ်ရှားနေဟန် ရှိသည့် လူငယ် တစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။ အိုင်ဗန်က
အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ထိုလူငယ် ရွှေသည့် အကွက်ကို အလက်အား လှမ်း
ပြောလိုက်သည်။ ‘ဘုရင်မဘက်က ဘစ်ရှော့ရှဲ့ ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ နယ်ရပ် တစ်ကွက်
တက်တယ်’ သူက ပြောပြီး အလက် ရွှေမည့် အကွက် အပြောကို စောင့်နေ
သည်။

‘ဘုရင်မ ရှေ့က နယ်ရပ် တစ်ကွက် တက်’ အလက်က ခိုင်းလိုက်သည်။

အိုင်ဗန်က ခုံအမှတ် နှစ်တွင် စစ်တုရင်ကွက်များအား ငုံ့ကြည့်နေသော အသက် နည်းနည်း ပိုကြီးသော လူအား ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုင်း ထူထူ မျက်မှန်ကြီးနှင့် ထိုလူ ရွှေသည့် အကွက်ကို 'ဘုရင် ရှေ့က နယ်ရပ် တစ်ကွက် တက်တယ်' ဟု ပြောပြီး အလက်က ရွှေခိုင်းပြီးနောက် တတိယ ခုံသို့ အိဗန် ဆက်သွားသည်။

လူတွေ ဝိုင်းအုံကာ သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေကြသည်။ အချင်းချင်းလည်း တီးတိုး ပြောနေကြ၏။ ခုံအမှတ် လေးမှာ နာရီ ဝက်အတွင်း အရှုံးပေးသွား သည်။ နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသော အခါ နောက်ဆုံး တစ်ခုသာ ကျန်တော့ သည်။

ခုံအမှတ် သုံး ဘုရင် ကျသွားသောအခါ ဩဘာသံများ ဆူညံသွားတော့ သည်။ အိုင်ဗန်က အလက်၏ မျက်နှာကို စည်းထားသော ပဝါအား ဖြေပေး လိုက်သည်တွင် အလက်က ပရိတ်သတ်ဘက် လှည့်ကာ ဦးညွတ် အရိုအသေ ပေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ ပိုက်ဆံ ပြန်ရအောင် ကစားလို့ ရဦးမလား' ရှုံးသွားသည့် ကစားသမားများက မေးသည်။

အိုင်ဗန်က 'ရပါတယ်၊ နောက်နှစ်နာရီ ဆိုရင် ပြန်လာခဲ့ကြ၊ ဒီတစ်ခါ ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းအောင် ကျုပ် ချာတိတ်က လူဆယ်ယောက်နှင့် ပြိုင် ကစားမှာ' အလက်က စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖုံးဖိထားလိုက်သည်။ လူတွေ စဲသွားသော အခါ အိုင်ဗန်က 'သွားစို့ ချာတိတ်၊ မင်းအမေ ဆိုင်မှာ ပီဇာမုန့် သွားစားကြ မယ်'

ဒီမာရီယို ပီဇာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသော အခါ အလီနာကို ပန်းကန်များ ဆေးနေသည်ကို မတွေ့ရတော့။ သူမမှာ စားပွဲ အကြီးကြီး တစ်လုံးတွင် ရပ်ကာ မုန့်များ နှဲနေသည်။ ကျွမ်းကျင်လာမှုကြောင့် စက္ကန့် ကိုးဆယ်လျှင် မုန့်တစ်နှဲ ရနေသည်။

ထို့ကြောင့် အခြား စားဖိုမူးက စားသုံးသူများ မှာသည့် ထည့်ရမည့် အဆာ စာရင်းကို ကြည့်လိုက်၊ မှာသည့် အတိုင်း ထိုပစ္စည်းများကို နှဲထားသည့် မုန့်ထဲကို ထည့်လိုက်သာ လုပ်နေရတော့သည်။ နောက်စားဖိုမူး တစ်ယောက် ကတော့ လုံးပြီးသား မုန့်များကို ထင်းဖြင့် အပူ ပေးသည့် မီးဖိုထဲ ထည့်လိုက်၊ သုံးမိနစ် တစ်ခါ ပြန်ထုတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ သူက ဖုတ်ပြီး မုန့်များကို အသင့် ချထားသည့် ပန်းကန်ပြားများထဲသို့ ထည့်ရပြန်သည်။

အလက် တွက်ကြည့်တော့ သူတို့ ခြောက်မိနစ်လျှင် အပေါ်တွင် သကြား ပန်းပုံ တင်ထားသည့် ပီဇာမုန့် ပူပူ တစ်လုံးကျ ထုတ်လုပ်နေသည်။ အမေရိကန် တွေက စောင့်ရသည်ကို မကြိုက်။

အလီနာ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် သားကို တွေ့တော့ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘အမေ သူက အိုင်ဗန်တဲ့၊ ဈေးမှာ သားတို့ အတူတူ အလုပ် လုပ်ကြတာ’

အလီနာက လူလွတ်သော စားပွဲ အချို့ဆီသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

နှစ်ယောက်သား စားပွဲတွင် ထိုင်မိကြသော အခါ အလက်က ‘ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ဘယ်လောက် ရလိုက်လဲ’

အိုင်ဗန်က သူ့မှတ်စု စာအုပ် ကြည့်ကာ ‘၁၉ ဒေါ်လာ’ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ကိုးဒေါ်လာနှင့် ဆင့်ငါးဆယ် ပေးရမှာပေါ့’ အလက်က ပြောရင်း လက်ဝါး ဖြန့်ခံသည်။

‘အရင် မလိုစမ်းပါနှင့် ကောင်လေးရာ၊ ဒီညနေလည်း ငါတို့ ထောဦး မှာကွ၊ ညနေကျမှ ရှင်းကြတာပေါ့’

‘ခုံအမှတ် သုံးက လူလို လူမျိုး ပါလာရင် ကျွန်တော်တို့ ပေးတဲ့ အဆနှင့် ရှုံးတောင် ရှုံးသွားနိုင်တယ်နော့’

စားပွဲထိုးက ပီဇာမုန့်နှင့် ကုတ်အချိုရည်များ လာချစဉ် အိုင်ဗန်က ‘အဲဒါ ဆိုရင် ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်း တစ်ခါလောက် ရှုံးလိုက်တာနှင့် သူတို့ ပိုပြီး လောဘ တက်လာ မယ်၊ ဒါ လောင်းကစားသမားတွေရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က နိုင်သွားတာ မြင်လိုက်ရင်လည်း နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်ပဲလို့ ထင်တတ် ကြတယ်’ ပြောရင်း အိုင်ဗန် ပီဇာတွေကို အားရပါးရ စားနေသည်။ ‘မင်း အမေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ဦး’ သူက နာရီကို ကြည့်ကာ ပြော လိုက်သည်။

အလက် အမေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမေမှာ သူတို့ ရောက်ကတည်း က မုန့်နယ်နေသည်မှာ မနားရသေး။ အမေ ပါးစပ်က ခိုင်းနေရသည့် အဆင့် ရောက်အောင် မည်မျှ ကြာဦးမည် မသိ။

‘ကဲ အလုပ် ပြန်သွားကြရအောင်’ အိုင်ဗန်က ပြောသည်။

အလက် ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒီမီထရီကို သူ့ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်တွင် မတွေ့သဖြင့် ထူးဆန်းနေသည်။

‘သူ လီနင်ဂရက် သွားမယ့် ကုန်တင် သင်္ဘောမှာ အလုပ် ရလို့၊ သူ ပထမ ရေတက်နှင့် ထွက်ရမယ်လေ’ အလီနာက ရှင်းပြနေသည်။

‘အမေ၊ ဒီမီထရီဟာ သဘော ကောင်းလွန်းနေတယ်လို့ တစ်ခါ တစ်ခါ မထင်မိဘူးလား’

‘အမေက လူတွေကို သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်ပေါ်မှာ အကဲဖြတ်တယ်၊ သူ အမေတို့ အပေါ် ဒီထက် ပိုမကောင်းနိုင်တော့ဘူး’

‘ဒါကို သား လက်ခံပါတယ်၊ ရာဇဝတ်ကောင်တောင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ သူစိမ်း ရုရှ နှစ်ယောက်ကို သူ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ’

‘အမေတို့က ရာဇဝတ်ကောင်တွေမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါကို သူ သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ သိနေတာလား၊ သားတို့ သင်္ဘောပေါ် ရောက်တဲ့ ပထမ ညမှာပဲ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ သားတို့ကို သူ လာတွေ့တာ’

‘သူကလည်း အမေတို့လို ရုရှပဲလေ’

‘သားတို့နှင့် မတူဘူး အမေ၊ သူက ရုရှမှာ မွေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နယူးယောက်မှာ မွေးတာ၊ သား တစ်ခု အမေ့ကို ပြောပြမယ်၊ သူ့မိဘတွေက အခုထိ ရှိနေသေးတယ်’

အလီနာ အလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘သား ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ’

‘အမေ့ကို သူ ကူညီပြီး ဆေးကြောတာတွေ လုပ်ပေးတော့ သူ နာရီကို ချွတ်ထားတတ်တယ်၊ နာရီရဲ့ ကျောဘက်မှာ ထွင်းစာလုံးနှင့် ပျော်ရွှင်သော နှစ်သုံးဆယ်မြောက် အမေနှင့် အဖေ လို့ ရေးထားတယ်၊ အောက်က နေ့စွဲက ၂-၁၄-၆၈ တဲ့၊ မနှစ်ကမှ ပေးတာ၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်တာက..’

‘ဖြစ်နိုင်တာက လုပ်မနေနှင့်၊ သူ့အကူအညီသာ မရခဲ့ရင် အမေတို့ ဒီလို အမိုးအကာ အောက်မှာ နေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလည်း တက္ကသိုလ် တက်နိုင်မယ့် အခြေအနေ မရှိဘူး’ သူမ၏ အသံက ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာသည်။ ‘ဒါ

ကြောင့် အမေ ဒီတစ်ခါပဲ ပြောမယ်၊ ဒီမိထရီ အပေါ် စူးစမ်းနေတာကို ရပ်ပါ၊ မရပ်ရင် မင်းလည်း မင်းသူငယ်ချင်း ဗလာဒီမာလို အဖက် လုပ်မယ့်လူ မရှိ၊ အထီးကျန် ဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျ၊ အပေါင်းအသင်း မရှိ ဖြစ်သွားမယ်’

အမေ့ စကားများကြောင့် အလက် တုန်လှုပ်သွားကာ အတန်ကြာအောင် စကား ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့။ ခေါင်းကြီး အောက်စိုက်ကာ သူ နောက်သည်လိုမျိုး မပြောတော့ပါဘူးဟုလည်း တောင်းပန်သည်။ အမေ အလုပ်ကို သွားတော့ အမေ၏ ပေါက်ကွဲမှုကို စဉ်းစားကြည့်မိပြန်သည်။ အမေ မှန်ပါသည်။ ဒီမိထရီ မိမိတို့ အပေါ် သည့်ထက် ပိုမကောင်းနိုင်တော့။ သို့သော် အမေအား သူ မပြောလိုက်သည့် အချက် တစ်ချက်က သူ ကေဂျီဘီ အတွက် လုပ်ပေးနေမည် ကို စိုးရိမ်မိသည် ဆိုသော အချက် ဖြစ်သည်။

အခန်း ၁၂

ဆာရှာ လန်ဒန်

ဆာရှာ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းပြန်တက်တော့ နောက်ဆုံး ဘောလုံးပွဲတွေ ကစား ပြီးသွားသည်နှင့် သူ့ ဂိုးဖမ်း လက်အိတ်ကို ကြိုးတန်းတွင် လှန်းထားလိုက်ကာ စည်းကမ်းတကျ နေလာခဲ့ရာ အမေပင် လေးစားလာရပေသည်။

နံနက် ခြောက်နာရီ ထကာ အလုပ်တွေကို နှစ်နာရီ လုပ်ပြီး နံနက်စာ စားသည်။ အိမ်နှင့် ကျောင်းသို့ လေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်အောင် အပြေး သွားသည်။

အခြား ကျောင်းသားများ ကစားကွင်းထဲတွင် ခရစ်ကက် ကစားနေစဉ် သူက အတန်းထဲတွင်ပင် ထိုင်ကာ စာအုပ် တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်နေ တော့သည်။

ကျောင်းလွတ် ခေါင်းလောင်း ထိုးသည်နှင့် အခြား ကျောင်းသားများ အိမ်ကို တန်းပြန်ကြသည်။ သူကတော့ မပြန်ဘဲ အိုက်ဆက် ဘာရီး ပညာသင်ဆု အတွက် ဆရာ ဆတ်တန်၏ အစမ်း စစ်ဆေးမှုများကို ခံယူနေသည်။ နောက် ဆုံးတွင် အိမ်ပြန်၍ ညနေစာကို ခပ်နည်းနည်း စားပြီး မိမိ အခန်းထဲ ဝင်ကာ စာလုပ်ရင်း စားပွဲပေါ်တွင်ပင် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။

စာမေးပွဲ နီးလာသည်နှင့်အမျှ သူက ဖိ၍ ကြိုးစားသည်။ အမေ မသိလိုက် သည့် အချိန်များ၌ပင် သူက စာကို ကုန်းလုပ်နေတတ်သည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ‘စာမေးပွဲက ထရီနိုတီ တက္ကသိုလ် မဟာ ခန်းမမှာ လုပ်မှာ၊ မင်း ကင်းဘရစ် တက္ကသိုလ်ကို တစ်ည ကြိုရောက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ မင်း ကသုတ်ကရက်လည်း မဖြစ်တော့ဘူး၊ စိတ်ဖိစီးမှုလည်း မရှိတော့မှာ’

‘ကျွန်တော်က ဘယ်မှာ နေမှာလဲ၊ ကင်းဘရစ်မှာ ကျွန်တော့် အသိ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

‘ငါ နေခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်ပဲ၊ မင်း တစ်ည တည်းဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးလို့ ရပါတယ်’

‘အမေ ခွင့်တစ်ရက် ယူပြီး သားနှင့် ကင်းဘရစ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်’ အလီနာက ဆိုသည်။

ထိုအကြံကို ဆာရှာ တားနိုင်ခဲ့သော်လည်း မိမိတို့ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု သူ သိနေသော ဝတ်စုံ တစ်စုံ ဝယ်ပေးမည် ဆိုသည်ကိုတော့ သူ မတားနိုင်ခဲ့ချေ။

‘အမေက သားရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေနှင့် တန်းတူ ဝတ်စေချင်တာ’

‘သားကတော့ ပြိုင်ဘက်တွေထက် အရည်အချင်း သာတာကိုပဲ လိုချင်တယ်’

ဘင် ကိုဟင်မှာ ကားမောင်း လိုင်စင် စစ်ဆေးမှု အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်သည်။ သူက ဆာရှာအား ကင်းခရော့ ဘူတာရုံသို့ ကားနှင့် လိုက်ပို့သည်။ လမ်းတွင် သူ၏ နောက်ဆုံး ရည်းစား အကြောင်း ပြောသွားသည်။ နောက်ဆုံးဟု ဆိုသဖြင့် ပြီးခဲ့သည့် နှစ် အတွင်းက မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့သူ ဘယ်နှယောက် ရှိခဲ့သည် မသိ။

‘အဖေကတော့ ငါ ကင်းဘရစ်ကို တက်ခွင့် ရရင် တီအာရ်-၆ တစ်စီး ဝယ်ပေးမယ် ပြောတာပဲ’

‘မင်း ကံကောင်းတာပေါ့’

‘ငါ ဒီလို ရဖို့ မင်းနှင့် ဦးနှောက်ချင်း လဲမှ ရမယ်’ ဘင်က ကားကို ယူစတန် လမ်းထဲ ချိုးကွေ့ကာ မျဉ်းဝါပေါ်တွင် ရပ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

‘ကံကောင်းပါစေကွာ’ ဆာရှာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားစဉ် သူက ဆက်၍ ‘မင်း စာရွက် အလွတ်တွေနှင့်တော့ ပြန်မလာခဲ့နှင့်’

ဆာရှာ လူကျပ်သော ရထားတွဲ ထောင့်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည်။ ကျေးလက် မြင်ကွင်းတွေက တရိပ်ရိပ်။ အမေ့ကို မိမိနှင့် လိုက်လာစေချင်သည်ကို တော့ ထုတ်မပြောချင်။ ဤသည်မှာ လန်ဒန် အပြင်ဘက်သို့ သူ ပထမဆုံး ထွက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေက ငွေစက္ကူ တစ်ပေါင်တန် တစ်ရွက် လိုလိုမည်မည် ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ကင်းဘရစ် ဘူတာရုံသို့ ရောက်တော့ ရာသီဥတုက သာယာနေသဖြင့် ထရီနိုတီ ကောလိပ်သို့ သူ ခြေကျင်ပဲ လာခဲ့သည်။ ဂါဝန် ဝတ်သူတွေကို မေး

လိုက်ရုံဖြင့် ကောလိပ် ရှိသည့် နေရာကို သူတို့က ညွှန်ပြသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သည့် အဆောက်အအုံတွေကို သူ ရပ်၍လည်း ငေးခဲ့သည်။ အဋ္ဌမမြောက် ဟင်နရီဘုရင်ဟု စာတန်း ပါသည့် ဂိတ်တံခါးမကြီးကို တွေ့တော့ သူ နေချင် သည့် အခြား ကမ္ဘာ တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည့်နှယ်တည်း။ သူ အထူး ကြိုးစား ချင်လာသည်။

အထမ်းသမား တစ်ယောက်က ဂိတ်ပေါက်ကို ဖြတ်ကာ ရာစုနှစ် များစွာ ကြာပြီ ဖြစ်သော ကျောက်လှေကားပေါ် တက်သည် အထိ လိုက်ပို့သည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် ရောက်တော့ သူက 'ဒါ မစ္စတာ ကွီလ်တာရဲ့ အခန်းပဲ မစ္စတာ ကာပင်ကို၊ ဒီအခန်းမှာ နေရတဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ခင်ဗျား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်' မစ္စတာ တပ်အခေါ်ခံရသည့် အတွက် ဆာရှာ တစ်ယောက်တည်း ပြီးမိသည်။ 'ခုနစ်နာရီ ကျရင် ကျောင်းဝင်း တစ်ဖက်ခြမ်းက စားသောက်ခန်းမှာ ညစာ စားရမယ်' အထမ်းသမားက ပြောပြီး သူ့ကို အခန်းလေး တစ်ခန်းတွင် ထားခဲ့ ကာ ထွက်သွားသည်။ အခန်းမှာ စားသောက်ဆိုင် အပေါ်ထပ်က မိမိ နေသည့် အခန်းထက်ပင် ကျဉ်းသေးသည်။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်တွေက အများကြီး။ ဆာရှာမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း လေးရာ နီးပါးသို့ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ လီနင်ဂရက် နောက်ဖေးလမ်း ကြားမှ ကောင်လေး တစ် ယောက် သည်လို နေရာမျိုးကို ရောက်လာနိုင်ပါမည်လား။

သူသည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာမေးပွဲတွင် ပါလာနိုင်သည်ဟု ထင်ကာ ဆရာ ဆတ်တန် ပေးလိုက်သော မေးခွန်းကို ပြန်လေ့လာနေသည်။ နောက် မေးခွန်း တစ်ခုကို ဖတ်မည် ပြုစဉ် ကျောင်းဝင်းထဲရှိ နာရီကြီးထံမှ ခုနစ်ချက် ထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ စာအုပ်ကို ချကာ ကျောက် လှေကား အတိုင်း ဆင်းသွားပြီး ကျောင်းဝင်းထဲကို ထွက်လိုက်တော့ လူငယ် များ ပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်နှင့် ကျောင်းမြက်ခင်းပြင်ကို ကွေ့ပတ်ကာ သွားနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မြက်ခင်းပြင်ကို မည်သူမျှ မနင်းကြ။

စားသောက်ခန်း အဝသို့ ရောက်၍ အတွင်းကို ချောင်းကြည့်လိုက်သော အခါ သစ်သား စားပွဲရှည်များ တန်းစီကာ ရှိနေပြီး ယင်းတို့ အပေါ်တွင်လည်း စားသောက်ဖွယ်များ ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခုံတန်းရှည်များပေါ်တွင် ဘွဲ့ကြို ကျောင်းသားများ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့မှာ မိမိတို့ အိမ်လို ရဲရဲတင်း တင်းပင်။ ယခုကဲ့သို့ ကျောင်းသားကြီးတွေနှင့် ဝင်ရောရမည်ကို ရွံလာသဖြင့် ဆာရှာ ပြန်လှည့်ကာ ကျောင်းဂိတ်ကို ဖြတ်ပြီး ဘုရင့် စစ်ရေးပြ ကွင်းဘက်သို့

လာခဲ့သည်။ သူ ဆက်လျှောက်လာရာ ငါးနှင့် အာလူးကြော် ဆိုင်ရှေ့တွင် လူတွေ တန်းစီနေသော နေရာ ရောက်မှ ရပ်လိုက်သည်။

ညနေစာကို သူ သတင်းစာ စက္ကူနှင့် ထုပ်ကာ စားခဲ့သည်။ သည်လို စားသည်ကို အမေ တွေ့လျှင် ကြိုက်မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိကာ ပြီးလိုက်မိသေး သည်။ လမ်းမီးတွေ လင်းတော့ သူ့အခန်းကို ပြန်ကာ နောက်ထပ် ဖြစ်နိုင်ခြေ မေးခွန်း သုံးခု အနက် နှစ်ခုကို ဖတ်နေသည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်မှပင် သူ အိပ်တော့သည်။ နိုးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်ဖြင့် အိပ်လိုက်ရာ ကျောင်းဝင်းထဲမှ နာရီကြီး၏ ရှစ်ချက် မြည်သံ ကြားမှ သူ နိုးတော့သည်။ ကိုးချက် မဟုတ်၍ တော်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၊ ကိုယ်လက် သန့်စင်၊ အဝတ် အစား လဲကာ စားသောက်ခန်းသို့ ပြေးတော့သည်။

နောက်မိနစ် နှစ်ဆယ် အကြာတွင် သူ့အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။ နောက် တစ်နာရီ အတွင်း စင်္ကြံ အဆုံးရှိ အိမ်သာသို့ သူ လေးခါ သွားသည်။ သို့သော် စာမေးပွဲခန်း ရှေ့သို့ နာရီဝက် စော၍ ရောက်သွားသည်။ အချိန် နီးလာသည်နှင့် အမျှ စာမေးပွဲ ဖြေမည့်သူများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကာ တန်းစီနေကြသည်။ အချို့ကလည်း စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေကြပြီး အချို့ကတော့ လုံးဝ မပြော။ သူတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေကို ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုး နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် အနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများကို ဝတ်ထား သည့် ဆရာ နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဆာရှာ နောက်မှ သိရသည်မှာ သူတို့သည် သာမန် ဆရာများ မဟုတ်ဘဲ ဌာနမှူးများ ဖြစ်သည် ဆို၏။

ဌာနမှူး တစ်ယောက်က အခန်းကို သော့ဖွင့်လိုက်ရာ စည်းကမ်း သေဝပ် သည့် စာဖြေသူများ ဆရာ နောက်က ဝင်လိုက်သွားကြသည်။ ‘နာမည်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ရှာကြည့်ကြ၊ အကွရာစဉ် အတိုင်း ကပ်ထားတယ်’ ထိုဌာနမှူးက ပြောနေသည်။

ဆာရှာလည်း မိမိ၏ ခုံဖြစ်သော အခန်း၏ အဆုံး၊ စာဟောစင်ပေါ်ရှိ စားပွဲနောက်မှ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်း စောင့်မည့် ဆရာက ‘အခု ဆရာတို့ နှစ်ယောက်က မေးခွန်းတွေကို ဝေမယ်၊ မေးခွန်းက ၁၂ ပုဒ် ပါတယ်၊ မင်းတို့ သုံးပုဒ် ဖြေရ မယ်၊ အချိန် မိနစ် ကိုးဆယ် ပေးထားတယ်၊ မေးခွန်းတိုင်းကို အချိန် ဘယ် လောက်နှင့် ဖြေရမယ် ဆိုတာ မသိရင် မင်းတို့ ဒီကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’ စိတ်လှုပ်ရှားသံ နှောသည့် ရယ်သံများ ပေါ်လာသည်။ ‘ဆရာ ခရာ မှတ်မှု

mgyoe.com

စဖြေပါ' ဆရာ ဆတ်တန် ပြောသည့် စာမေးပွဲ ဥပဒေသကို ဆာရှာ သွားသတိရ လိုက်မိသည်။ အောင်နိုင်သူ ဖြစ်ဖို့ စောစော ဖြေပြီးစရာ မလိုဘူး ဟူ၏။

မေးခွန်း စာရွက်များကို စာဖြေသူ အားလုံး၏ ခုံပေါ်တွင် မှောက်ချထား ပေးပြီးနောက် ဆာရှာမှာ ခရာ မှုတ်သံကို စိတ်စောစွာ စောင့်နေသည်။ စူးရှသော ခရာသံမှာ ကျောထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်နှင့် မေးခွန်း စာရွက်ကို သူ လှန်လိုက် သည်။ မေးခွန်း ၁၂ ပုဒ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖတ်လိုက်သည်။ ထိုအထဲမှ ငါး ပုဒ်ကို အမှန်ခြစ် ခြစ်ကာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအထဲမှ စဉ်းစားကာ သုံးပုဒ် ကို ထပ်ရွေးလိုက်သည်။ တစ်ပုဒ်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်က သူ ဖြေခဲ့ဖူးသည့် မေးခွန်းနှင့် တူနေသည်။ နောက်တစ်ပုဒ်က သူ အကြိုက်ဆုံး ခေါင်းစဉ် ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံး မေးခွန်းကတော့ မေးခွန်းအမှတ် ၁၁ ဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းကို အမှန်ခြစ် နှစ်ခါပင် ခြစ်မိထားသည်။ ယင်းမှာ ယမန် ညကမှ သူ လေ့ကျင့်ထား သည့် မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ ဆတ်တန်၏ ဒုတိယ ဥပဒေသကို ကျင့်သုံး ရတော့မည်။ အာရုံကို စူးစိုက်ထား။

ဆာရှာ စဖြေသည်။ ၂၄ မိနစ် အကြာတွင် သူ ဖောင်တိန်ကို ချလိုက် ၏။ ပြီးတော့ အဖြေ စာရွက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖတ်သည်။ ဆရာကြီး ကိုလ်တာ၏ အသံကို သူ ပြန်ကြားယောင်နေ၏။ ပြန်စစ်ဖို့ အချိန် လုံလောက် အောင် ထား။ ဒါမှ မှားတာ တွေ့ရင် ပြန်ပြင်လို့ ရမှာ ဟူ၏။ ပြင်စရာ အမှား လေး နှစ်ခု တွေ့သည်။ ထို့နောက် မေးခွန်း နံပါတ် ၆ ကို စကိုင်သည်။ သည် တစ်ခါ ၂၅ မိနစ် ကြာသည်။ ထိုမေးခွန်း ဖြေပြီးတော့ ပြန်ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ အမှန်ခြစ် နှစ်ချက် ခြစ်ထားသည့် မေးခွန်း ၁၁ ကို စဖြေသည်။

ထိုမေးခွန်း၏ နောက်ဆုံး စာပိုဒ်ကို ရေးနေစဉ် ခရာ မှုတ်သံ ပေါ်လာ သည်။ အဖြေ စာရွက်များ လာမသိမ်းမီ ထိုစာပိုဒ်ကို အပြီး ရေးလိုက်ရသည်။ ထိုအဖြေကို ပြန်မစစ်လိုက်နိုင်သည့် အတွက် သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ကျိန်ဆဲမိ၏။

စာဖြေသူများကို ပြန်လွှတ်လိုက်သော အခါ ဆာရှာ မိမိ အခန်းကို ပြန်ကာ သူ၏ ခရီးဆောင် အိတ်ကလေးသို့ ပစ္စည်းများ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ အောက် ထပ်သို့ ဆင်းကာ ဘူတာရုံသို့ တန်းသွားတော့သည်။ နောက်ထပ် သည် ကော လိပ်ကို လာရတော့မည် မဟုတ် ဟူသော စိတ်ဖြင့် သူ နောက်ပြန် လှည့်မကြည့် တော့။ လန်ဒန်သို့ အပြန် ခရီးတွင် မိမိ အကောင်းဆုံး မဖြေနိုင်ခဲ့ဟု သဘော ပိုက်မိသည်။

သို့သော် ကင်းခရော့ ဘူတာရုံသို့ ရထားဆိုက်သည်တွင် မိမိ အဆိုးဆုံး တော့လည်း မဟုတ်ဟု ဖြေသာခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးကို ပြန်တောင် မပိတ်ရသေးမီ အမေက ‘အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိမလဲ’

‘သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူး အမေ’ ထိုသို့လျှင် အမေကို ကြိုပြောထား လိုက်သည်။ အသုံးစရိတ် ကျန်ငွေ ၁၁ ရှိလင်နှင့် ခြောက်ပဲနီကိုလည်း အမေ ကို ပေးလိုက်၏။ အမေက သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

နောက်နေ့ ကျောင်းပြန်တက်တော့ ဆရာ ဆတ်တန်မှာ သူ့တပည့် ဖြေ လာသည့် အခြေအနေထက် မေးခွန်းကို ကြည့်ရန် ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ သို့သော် မေးခွန်းပေါ်မှ အမှန်ခြစ်များကို တွေ့တော့ သူ ဝမ်းသာနေပြန်သည်။

‘အောင်စာရင်း ဘယ်တော့ သိရမလဲ ဆရာ’ ဆာရှာက မေးသည်။

‘နှစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အေ အဆင့်မှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်၊ အဲဒီ အဆင့်မှာ မင်းရဲ့ ကြိုးစားမှုက အရေးကြီးတယ်’ ဆရာ က ပြောနေသည်။

ဆာရှာ ပုံမှန် လုပ်စရာ ရှိသည်များကို ပြန်လုပ်သည်။ အေ အဆင့်က မာရသွန် အပြေးသမားအား ခြောက်မိုင် အနေး ပြေးခိုင်းသလို သိပ်လွယ်နေ သည်။ ဤသည်ကို ဘင်ကိုတော့ မပြောတော့။ တီအာရ် ၆ အမျိုးအစား ကား ကို လိုချင်နေသော ဘင် အတွက်မူ ထိုအဆင့်မှာ အတော် ခက်နေသည်။

‘မင်း ကားမောင်းချင်လည်း ဘတ်စကား မောင်းနေလို့ ရသားပဲ၊ လစာ လည်း ကောင်းတယ်၊ အားလပ်ရက်တွေလည်း ရှိတယ်’ ဆာရှာက ပြောပြသည်။

‘မင်းက ကင်းဘရစ်ကို ရောက်ရင် ဒါ့ထက်တောင် အားလပ်ရက် များဦး မယ်၊ ဪ ဒါထက် စနေ ညကျရင် စာမေးပွဲ အပြီး ပါတီပွဲ ငါ့အိမ်မှာ လုပ် မလို့၊ အဖေနှင့် အမေက စနေ တနင်္ဂနွေမှာ ခရီး သွားမယ်၊ အဲဒါကြောင့် လာဖို့ မမေ့နှင့်ဦး’

ဆာရှာသည် ဒိုဘီကျ ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူ၊ ကျောင်းလည်စည်းနှင့် သူ၏ အပေါ်ဖုံး ဝတ်စုံသစ်တို့ကို ဝတ်လိုက်သည်။ ဘင်၏ အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မိမိ အမှား ကြီး မှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ပါတီတွင် မိမိတို့ အတန်းဖော် လူနည်းနည်းနှင့် ဘီယာကို လဲ ကွဲ၊ အိပ်ပျော်သွားသည် အထိ သောက်ကြမည်ဟူ

ထင်ထားခဲ့သည်။ သူတို့၏ တိုက်ခန်းထက်ပင် ကျယ်သော ဝင်ပေါက် ခန်းမကို ဖြတ်လျှောက်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ နောက်အမှား တစ်ခုကို သိလိုက်ရသည်။ ပါတီတွင် မိန်းကလေးများလည်း ပါနေပြီး အားလုံးမှာ ကျောင်းဝတ်စုံများ ဝတ်မလာကြ။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းသို့ မရောက်မီမှာပင် လည်စည်းကို ဖြတ်၊ ရုပ်အင်္ကျီကိုလည်း ကြယ်သီးများ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ ပြီး၍ လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်တော့ လူတိုင်းက သူ့ကို သိနေသည့်နှယ်။ သို့သော် တစ်နာရီကျော် ကြာမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောဖြစ်သည်။ သူမမှာ ထင်ရသည်ထက် ပိုရွံ့နေသည်။

‘သူက တခြား ဂြိုဟ်က လာတာ ထင်တယ်’ သူမက ဘင်အား ပြောလိုက်သည်ကို ဆာရှာ ကြားလိုက်သည်။

‘ငါ သွားနေခိုင်းလို့ သူ သွားနေတာပါ’ ဘင်က ပြန်ပြောသည်။

ဘင်ကဲ့သို့ မိန်းကလေးတွေနှင့် ညက်အောင် စကား ပြောတတ်ချင်သည်။ ဆာရှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသော ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ မိမိနှင့် စိမ်းသော အားကစားပွဲ တစ်ခုကို ကြည့်နေသည့်အလား ကြည့်နေသည်။ အတော်ပင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် သူ ရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေသဖြင့် သူ မှင်တက်မိသွားရသည်။ သူမလည်း ပြင်ဆင်လာသည့် အလှအပများ မရှိတော့ပြီ။

‘ဟိုင်း၊ ငါ့နာမည် ချားလော့ ဒိန်းဂျာဖီး၊ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ချာလီလို့ ခေါ်ကြတယ်’ သူမက စမိတ်ဆက်သည်။ သို့သော် ဆာရှာမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ဆဲ။ သူမက ထပ်၍ စလာပြန်သည်။ ‘ငါက စက်တင်ဘာလကျရင် ကင်းဘရစ်ကို သွားရမှာ’

‘သင်္ချာ ဘာသာ သွားတက်မလို့လား’ ဆာရှာက ပြန်မေးလိုက်၏။

သူမက ရယ်သည်။ နှစ်လိုဖွယ် ရယ်သံ နောက်က ချစ်စဖွယ် အပြုံးနှင့် ‘မဟုတ်ဘူး၊ တို့က ပန်းချီ သမိုင်း ဘာသာ ယူတာ၊ အဲဒီ ပညာရှင်မျိုး ဖြစ်ချင်တာ’

မိမိကရော ဘာဖြစ်ချင်ပါလိမ့်ဟု ဆာရှာ တွေးနေမိသည်။

သူမ၏ ခြေထောက်များကို မသိမသာ ကြည့်နေစဉ် သူမက သူ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်တွင် လာထိုင်လျက် ‘ယူက အိုက်ဆက် ဘာရီး ပညာသင်ဆုကို ရတော့မယ်လို့ လူတွေ ပြောနေကြပါလား၊ တို့ကတော့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ပေမဲ့ အကောင်းဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်နေတာ’

ဆာရှာက စကားကို အဆက် မပြတ်စေချင်။ သို့သော် ပန်းချီ ပြခန်းကို မရောက်ဖူးသည်မို့ ပြောတတ်သလောက် 'ဘယ်ပန်းချီဆရာ အကြိုက်ဆုံးလဲ' ဟု မေးလိုက်သည်။

'ရှုဘင်၊ အထူးသဖြင့် အစောပိုင်း သူ ဆွဲတဲ့ ကားတွေပေါ့၊ ကင်းဗတ်ကို သူက စတာပေါ့' သူမက ဖြေသည်။

'ဒါဆို သူ့ နောက်ပိုင်း ကားတွေကို လိုက်ဆွဲတဲ့လူ ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာ လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုတ် ရဟန်းမင်းကြီးကတောင် ဆွဲခိုင်းရတဲ့ အထိ သူ နာမည် ရလာတော့ တော်တဲ့ သူ့တပည့်တွေကို ကူဆွဲခိုင်းလာတယ်၊ ယူကရော ဘယ်ပန်းချီဆရာကို အကြိုက်ဆုံးလဲ'

'တို့လား'

'ဟုတ်တယ်'

'လီယိုနာဒို ဒါဗင်စီ' သူက ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသော နာမည်ကို ပြောချ လိုက်သည်။

'ယူလို လူမျိုးက သူ့ကို ကြိုက်တယ် ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ သူကလည်း သင်္ချာ ပညာရှင်ကိုး၊ သူ့ကားထဲမှာ ဘယ်ကား ကြိုက်လဲ'

'မိုနာလီဇာ' သူက သည်တစ်ကားသာ သိသဖြင့် ထိုအတိုင်း ပြောလိုက် သည်။

'အခု နွေကျရင် တို့မိဘတွေနှင့် ပဲရစ်ကို သွားမလို့၊ အဲဒီမှာ မူရင်း ကားကို ကြည့်ချင်နေတာ'

'မူရင်း ဟုတ်လား'

'လူဗာ ပြတိုက်မှာလေ'

ဆာရှာ နောက်ဘာဆက်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ သူမက သူ့ ဘေးမှ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ဘက် ကိုင်းလျက် ဖွဖွ နမ်းသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း နှစ်ယောက်သား သိပ် စကား မပြောဖြစ်ကြ။ ဆာရှာမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိသဖြင့် သူမက သင်ကြားပေးနေရသည့် အဖြစ်။

သန်းခေါင်ကျော်တွင် သူငယ်ချင်း အချို့ ပြန်သွားကြသည်၌ ဆာရှာက အရဲစွန့်ကာ 'အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ပို့ရမလား' မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို သဘောကျပြီ ဆိုလျှင် မည်သို့ ပြုမူသင့်သည်ကို အမေက သင်ထားသည်။ လမ်းလျှောက်ရင် ကောင်မလေးကို လက်တွဲ၊ သူ့ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်ရင် သူ့

ပါးကိုပဲ နမ်းပြီး ‘တို့ တွေကြဦးမယ်လို့ ဆုတောင်းပါတယ်’ လို့ပြော၊ ဒါမှ မင်း သူ့ ဂရုစိုက်မှန်း သူ သိမှာ၊ အဆင်ပြေရင် သူ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်း။
‘ကျေးဇူးပဲ’ ကောင်မလေးက ပြောသည်။

ချာလီ သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သော့ကို နှိုက်နေစဉ် ဆာရှာက သူမ အပေါ် ငုံ့၍ အမေ မှာသည့်အတိုင်း လုပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်း များ ပွင့်နေသည်။ မိမိ ပေါက်ကွဲတော့မည်လားဟု သူ ထင်လိုက်မိသည်။

‘နောက်စနေနေ့ မနက် ကိုးနာရီလောက် တို့ကို လာခေါ်ပါလား’ ချာလီ က သော့တံကို သော့ခလောက်ထဲ ထည့်ကာ လှည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
‘ယူကို တို့ အမျိုးသား ပန်းချီ ပြခန်း ခေါ်သွားပြီး ရှောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး မယ်’ သူမက အိမ်ထဲ မဝင်သေးဘဲ ပြောနေသည်။

ဆာရှာ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်လာစဉ် မိမိ အခြား ကမ္ဘာ တစ်ခုသို့ ခေတ္တ ရောက်သွားသည့်နှယ်တည်း။ ထိုအရပ်တွင် နယူတန်တော့ မရှိသေး။

ဖူလမ် ဘရော့ဝေးမှ ထရာဖော်ဂါ ရင်ပြင် အထိ ခရီး တစ်လျှောက် ချာလီက သာ စကားတွေ ပြောလာခဲ့သည်။ အမျိုးသား ပန်းချီ ပြခန်းသို့ လှေကားဖြင့် တက်သော အခါမှသာ ဆာရှာ တစ်ခါသာ ပြောသည်။

မူလကတော့ ချာလီနှင့် အချိန် ဖြန့်ရုံလောက်သာ ဆာရှာ ရည်ရွယ်ခဲ့ သော်လည်း ယခုတော့ ချစ်ဇာတ်လမ်းကလေး တစ်ခု အထိ ဖြစ်လာသည်။

‘လန်ဒန်မှာ တခြား ပန်းချီပြခန်းတွေ ရှိသေးလား’ ဆာရှာက မေးလိုက် သည်။ ချာလီက မရယ်မိ။ မိမိ မဖြေနိုင်သော မေးခွန်း ဆာရှာ မေးလာတော့ မည်ကို သူမ သိနေသည်။

ဖူလမ်ကို သူတို့ ပြန်ရောက်တော့ ချာလီကို မော်ရက်တီ ဆိုင်တွင် နေ လယ်စာ ကျွေးချင်နေသည်။

သူ ဝယ်မကျွေးနိုင်သည်ထက် အခြား အကြောင်း ရှိနေသောကြောင့် ကော်ဖီဆိုင်တွင်သာ စခန်းသွားလိုက်ရသည်။

သူမကို အမေနှင့် မိတ်ဆက်ရန်မှာ စောနေသေးသည်လေ။

တနင်္လာနေ့ နံနက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သူ့ကို လာတွေ့ရန် ဖုန်းဆက် တော့ ဆာရှာ၏ စိတ်ထဲတွင် ချာလီ ရှိနေဆဲ။ ‘လှည့်ဝင်ခဲ့ပါ’ ဟူသော ဆရာ ကြီး စကားကြောင့် ဆာရှာ ရယ်မိသေး၏။

ကျောင်းဂိတ်ပေါက်ဝမှ ဝင်ကာ စကြံ အတိုင်း ဆရာကြီး ရုံးခန်း ရှိရာသို့ လာနေစဉ် သူ့ခြေထောက်တွေ မခိုင်ချင်သလိုလို။ အထိနာထားသော လက်ဝှေ့ သမား နောက်ဆုံး အချို့ ထိုးနေရသည့်နှယ်တည်း။

သူ တံခါး ခေါက်လိုက်တော့ ဆရာကြီးက ထုံးစံ အတိုင်း ‘ဝင်ခဲ့ပါ’ လှမ်းပြောသည်။ ဆာရှာ တံခါး ဖွင့်ဝင်သွားသည်တွင် ဆရာကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မည်သည့် ကိစ္စ ဆိုသည်ကို အကဲခတ်၍ မရ။ အထိုင်ခိုင်းသည်ကိုပင် မထိုင်သေးဘဲ စီရင်ချက်ကို ကြားရသည် အထိ ရပ်နေလိုက်သည်။

ဆရာကြီးက ‘အရမ်း ဂုဏ်ယူပါတယ်’ ဆာရှာ ရင်တွေ ထိတ်သွားသည်။ နောက် ဆက်ပြောသည့် စကားကိုမူ မိမိအား ချီးမွမ်းသည်ဟု သူ မထင်။ ‘မန်ချက်စတာ သဒ္ဒါ ကျောင်းက ကောင်လေးက မင်းထက် သာသွားတယ်၊ သူက အမှတ်တစ်ရာ ရတယ်၊ မင်းက ၉၈ မှတ်ပဲ ရတယ်’ ဆရာကြီးက ဆက်ပြောသည်။ ‘မင်း စိတ်ပျက်မယ် ဆိုလည်း စိတ်ပျက်စရာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သတင်းကောင်း တစ်ချက်က အေ အဆင့်က မင်းအမှတ်တွေကို ကြည့်ပြီး ထရီနိုတီက မင်းကို ပညာသင် စရိတ် ပေးဖို့ စိတ်ဝင်စားနေဆဲပဲတဲ့’

‘ခုန ဆရာကြီး ပြောတော့ ကျွန်တော်က ဒုတိယပဲ ရတယ်ဆို’
‘သင်္ချာမှာ ပြောတာ၊ ရုရှ ဘာသာမှာတော့ မင်းကို မိတဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး’

သူ ပထမဆုံး စဉ်းစားမိလိုက်သည်က ကိုယ်မျှော်လင့်ချက်ရှိပြီ ချာလီ..။

အခန်း ၁၃

အလက်
ဘရတ်ကလင်း

အိုင်ဗန်က အလက်ကို ၂၃ ဒေါ်လာ ပေးရင်း ‘ဒီနေ့လည်း ထောပြန်ပြီ၊ ဒီ နွားမကို ငါတို့ ကြာကြာ နို့ညှစ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကဲ လာမယ့် စနေ ၁၁ နာရီမှာ တွေ့ကြမယ်’

‘ဘာလို့ အဲဒီနေ့ အထိ စောင့်နေမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နေ့တိုင်း ဒီလို အဆင်ပြေနေတာပဲဟာ’

‘အဲဒါ ဆိုရင် နို့ ခန်းသွားမှာပေါ့ကွ၊ နောက်ပြီး မင်း လုပ်နေတာတွေကို မင်းအမေ သိသွားရင်လည်း အဆူခံ ထိဦးမယ်’

အလက်က တွန့်ကြေနေသော ပိုက်ဆံများကို ဂျင်းဘောင်းဘီ နောက် အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိုင်ဗန်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ‘စနေနေ့မှာ တွေ့ကြမယ်’

‘တစ်ခါတလေလည်း အချိန် တိတိကျကျလေး လာဦး’ အိုင်ဗန်က ဆို သည်။

အလက် ဈေးဘက်ကို လျှောက်သွားရင်း လေချွန်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ် သူလည်း သန်းကြွယ် သူဌေး အထင် ပေါက်နေ၏။ ထိုအကြောင်း အမေ့ကိုလည်း ပြောခဲ့သေးသည်။ မိမိ အသက် သုံးဆယ် ဆိုလျှင် သန်းကြွယ် သူဌေး ဖြစ်မည် ဟု။ တနင်္ဂနွေ ညနေတိုင်း အမေ့ကို ဆယ်ဒေါ်လာ ပြန်ပေးသည်။ အမေကတော့ ဈေးတွင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဗာဟီရ အလုပ် လုပ်၍ ရသည်ဟု ထင်နေသည်။ အမှန်က ဈေးမှာ သူ၏ ဒုတိယ အိမ်လို ဖြစ်လာသည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းလျှင် အမေ အလုပ်က မပြန်သေးမီ အလက် ဈေးထဲ လျှောက်ကာ ဆိုင်တွေနှင့် အရောင်းအဝယ်သမားတွေကို လေ့လာသည်။ မည်သူက ယုံရမည်၊ မည်သူ

mgyoe.com

ကတော့ မယုံရ ဟူ၍ အကဲခတ်သည်။ ဘာနီ ကုမ္ပဏီမင်း ဆိုင်မှ သစ်သီးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို အမြဲ ဝယ်သည်။ ဘာနီက ငွေ လျှော့မအမ်းတတ်။ ယမန်နေ့က လက်ကျန်တွေကိုလည်း ရောင်းသည်မျိုး မရှိ။

‘အာလူး နှစ်ပေါင်လောက် လိုချင်လို့ ဘာနီ၊ ပဲပုစွန်သီးလည်း လိုချင် တယ်၊ လိမ္မော်သီးက နှစ်လုံး’ အလက်က အမေ မှာလိုက်သော ဈေးစာရင်းကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ကာ ‘ဪ နီကိုဥလည်း ပါသေးတယ်’

‘သုံးဒေါ်လာ ကျတယ် သူဌေးမင်း’ ဘာနီက စက္ကူအိတ် နှစ်အိတ်ဖြင့် ပစ္စည်းများကို လှမ်းပေးကာ ‘ပြောရဦးမယ် အလက်၊ မင်း ငါ့ဆိုင်မှာ အမြဲ ဝယ်တာ ငါ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ မင်း နယူးယောက် တက္ကသိုလ်ကို ရောက်ရင် လည်း ငါ့ဆီပဲ လာဝယ်နေမှာပါ’

‘အသီးအရွက်တွေ ဝယ်ရင် ကျွန်တော် တခြား ဘယ်ဆိုင် သွားဝယ်နေရ ဦးမှာလဲ’

‘နောက်ဆို မင်း တခြား သွားဝယ်ရတော့မှာပါ၊ နောက်နှစ်ပတ် ဆိုရင် ငါ ဆိုင်ဖြုတ်တော့မလို့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ အလက်က မေးလိုက်သည်။ ဘာနီ အမြဲ ရောင်းမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

‘ငါ့ဆိုင် လိုင်စင် သက်တမ်းက လကုန် ဆိုရင် ကုန်ပြီ၊ ပိုင်ရှင်ကလည်း တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာ ရှစ်ဆယ် တောင်းနေတယ်၊ အဲဒီလောက် ပေးရရင် ငါ အရင်းတောင် ရရင် ကံကောင်း၊ ငါ့အသက်ကလည်း ခြောက်ဆယ်နား ကပ် နေပြီ၊ ကြာကြာလည်း မရောင်းနိုင်တော့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဆောင်းတွင်းမှာပေါ့’ ဘာနီမှာ မနက်တိုင်း ငါးနာရီ ထကာ ဈေးသို့ သွား၊ ညနေ ငါးနာရီနှင့် အိမ် ပြန်မရောက်ကြောင်း အလက် သိနေသည်။

ထိုသို့လျှင် မိမိ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် နေချင်းညချင်း ပျောက်သွားမည် ကို အလက် မလိုလား။ ဘာနီကို မေးချင်စရာတွေ အများကြီး။ သို့သော် မိမိ စဉ်းစားရဦးမည်။ သို့ဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး အလက် အိမ်သို့ ပြန် လာသည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စေတနာ ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်တော့ အက်ဒီ မှာ တံခါး ဖွင့်ကာ လှမ်းခေါ်သည်။ ‘ပြန်လာခဲ့ဦး အလက်၊ နင့်အတွက် အထူး ပစ္စည်း ရောက်နေတယ်’

ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့ သူမက အသစ် နီးပါးမျှ ဝတ်စုံ တစ်စုံကို စင်ပေါ်မှ ယူကာ ‘နင် ဝတ်ကြည့်စမ်း’

‘နင် ဒါကို ဘယ်လို လုပ်ရတာလဲ’ အလက်က အပေါ်ဖုံး အင်္ကျီကို စွတ်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ငါတို့ ဆိုင်ကို ပုံမှန် လာတတ်တဲ့ ဖောက်သည် တစ်ယောက်က ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခါတည်း အများကြီး ဝယ်သွားပြီး သူ မကြိုက်တော့တာတွေကို လာပြန်သွင်းတာ’

ထိုမျှ ချမ်းသာလျှင် မည်သို့ နေမည် မသိဟု အလက် တွေးနေရင်း ‘ဒါက ဘာချည်နှင့် ရက်ထားတာလဲ’

‘ကက်ရှမီးယား သိုးမွေးနှင့်၊ နင် ကြိုက်လား’

‘မကြိုက်စရာ ဘာရှိလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ တတ်နိုင်ဦးမှကိုး’

‘နင် ဆိုရင် ဆယ်ဒေါ်လာပဲ ပေး’ သူမက တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ငါ့သူဌေး မတွေ့ခင် ရောင်းလိုက်မှ ဖြစ်မှာ’

အလက် သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီကို ချွတ်ကာ ဘောင်းဘီ အသစ်ကို ဝတ်ကြည့်သည်။ ဇစ်ပင် အသစ် အတိုင်း ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အုန်းခွံရောင်မှာ သူ အကြိုက်ဆုံး အရောင်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ဝတ်စုံမှာ ဒေါ်လာ တစ်ရာတန်တမျှ ရှိနေ၏။

‘ငါ ထင်တဲ့ အတိုင်း နင်နှင့် ကွက်တိပဲ၊ နင့်အတွက် ချုပ်ထားသလားလို့ တောင် ထင်ရတယ်’ အက်ဒီက ပြောနေသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ’ အလက်က ပြောကာ ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးလိုက်သည်။

‘လာမယ့် စနေနေ့ကျရင် ငါတို့ ရုပ်ရှင် သွားကြဦးမလား’ အလက် ဂျင်းဘောင်းဘီ ပြန်ဝတ်နေစဉ် အက်ဒီက မေးသည်။

‘ဂျွန်ဝိန်းရဲ့ ထရု ဂရစ် ဆိုတဲ့ ကားလေ၊ ငါလည်း ကြည့်ချင်နေတာ’ အက်ဒီက ဝတ်စုံကို ခေါက်ကာ အိတ်ထဲ ထည့်နေစဉ် အလက်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ‘နင့်ကို ငါ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်မှန်း မသိဘူး’

‘ငါလည်း စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်’ အက်ဒီ ပြောနေစဉ် သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်လာရင်း ဘာနီ၏ ဆိုင်ကို ငှားရန် တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ ရှစ်ဆယ် မည်သို့ ရှာရမည်နည်းဟု အလက် စဉ်းစားနေသည်။ စစ်တုရင်ပွဲတွေမှ တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ် ရနေသည်။ ကျန်သည်ကို သူ မည်သို့ ရှာရပါ့။ အမေ့တွင်လည်း လုပ်ခ တိုးရသည့်တိုင် ထိုမျှ ငွေပို မရှိ။ မော်စကိုမှ ပြန်ရောက်ခါစ ဒီမီထရီတွင်ရော ရှိနိုင်မည်လား။ သူ့တွင်တော့ ငွေပို ရှိနိုင်ကောင်းသည်။

အိမ်သို့ မရောက်မီမှာပင် အလက် ထိုအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည်။ အိမ် တံခါး ဖွင့်လိုက်တော့ ဒီမီထရီ သီချင်းကလေး ညည်းနေသည်ကို ကြားလိုက်ရ ၏။ အလက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားကာ ဒီမီထရီ၏ မော်စကို ခရီး အတွေ့အကြုံ ကို နားထောင်လိုက်သည်။

‘သိပ်လှတဲ့ ဖြို့ပဲ၊ ရင်ပြင်နီရယ်၊ ကရင်မလင် နန်းတော်ရယ်၊ လီနင် အုတ်ဂူတွေနှင့်၊ တစ်နေ့ မော်စကိုကို မင်း သွားလည်သင့်တယ် အလက်’ ဒီမီ ထရီက ပြောနေသည်။

‘ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး၊ လီနင် အုတ်ဂူကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခု ကျွန်တော် အမေရိကန် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် သန်းကြွယ် သူဌေး ဖြစ်တော့မှာ’ ဒီမီထရီ အံ့ဩသည့်ပုံ မပေါ်။ သည်လို စကားမျိုး သူ အကြိမ်ကြိမ် ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အလက် ထပ်ပြောလိုက် သည့် စကားကြောင့် သူ အံ့ဩသွားမိသည်။ ‘အဲဒီမှာ ဦးလေးက ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ငန်း စပ်တူပေါ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဒီမီထရီက မေးလိုက်သည်။

‘ဦးလေးမှာ ငွေပို ဘယ်လောက် ရှိလဲ’

ဒီမီထရီက ချက်ချင်း မဖြေ။ နောက်တော့မှ ‘ဒေါ်လာ သုံးရာလောက် တော့ ရှိတယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ သုံးစရာငွေ ဒီလောက်မှ မလိုတာ’

‘အဲဒါကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်ပါလား’

‘ဘယ်မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရမှာလဲ’

‘ဘယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာလို့ မေး’ အလက်က ပြောရင်း ဘေဇင်တွင် ရေခွေး ဖြည့်နေသည်။ သူတို့ ဆေးကြောပြီးနောက် အလက်က သူ့တွင် ဒေါ်လာ ၃၂၀ လိုကြောင်း၊ နံနက် လေးနာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထရမည် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘မင်းအမေကရော ဘာပြောလဲ’ ဒီမီထရီ၏ သဘောထားမှာ ထိုမျှသာ ဖြစ်၏။

‘အမေ့ကိုတော့ မပြောရသေးဘူး’

တနင်္လာနေ့ကျတော့ အလက် စာသင်နေသည်ကို အာရုံ စူးစိုက်၍ မရ ဖြစ်နေ သည်။ သို့သော် ထိုသို့ စိတ်မပါတပါ ဖြစ်နေစဉ် အတန်းထဲ၌ သူ့ကို မိအောင်

လိုက်နိုင်သည့် ကျောင်းသား ခြောက်ယောက်မျှသာ ရှိသည်။ ဤသည်ကို ဆရာကသာ သတိထားမိသည်။

ညနေ လေးနာရီထိုး ကျောင်းဆင်းတော့ အလက် အတန်းထဲမှ အလျင်ဆုံး ထွက်ကာ ဈေးသို့ တန်းပြေးတော့သည်။ ထို့နောက် ဘာနီ၏ ဆိုင်သို့ တန်းသွားကာ အမောပြေတော့ တစ်ဖက်က ဈေးရောင်းနေရသော ဘာနီအား မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက် မေးတော့သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီဆိုင်ကို ငှားမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား ဆက်ရောင်းပေးနိုင်မလား’

‘ငါက ဒီအလုပ်ကို ငြီးငွေ့နေပြီ၊ မင်းက အားကြီးမာန်တက် လုပ်ချင်နေမှာ’

‘ကျွန်တော်က မနက် အစောကြီး ဆိုင် လာဖွင့်မယ်၊ ခင်ဗျားက မနက် ရှစ်နာရီကျမှ လာလို့ ရတယ်၊ ညနေ ကျောင်းဆင်းရင်လည်း ကျွန်တော် လာရောင်းမှာ’ ဘာနီ ဘာမျှ မပြော။ ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ပတ် ဒေါ်လာလေးဆယ် ပေးမယ်’ အလက် မေးနေစဉ် ဘာနီမှာ ဝယ်သူ တစ်ဦးအား စပျစ်သီး ထည့်ထားသည့် အိတ်ကို ပေးနေသည်။

‘ငါ စဉ်းစားဦးမယ်ကွာ၊ ငါက လက်ခံတယ်ဆိုရင်တောင် မင်းမှာ ပြဿနာ ရှိနိုင်သေးတယ်’

‘ဘာလဲ’ အလက်က မေးသည်။

‘ဘာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူလဲလို့ မေး၊ မင်း အစီအစဉ်ကို လက်ခံဖို့ လိုတဲ့ လူက ရှိနေတယ်’

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျား သဘောတူမှ အမေ့ကို ပြောမှာ’

‘ငါ ပူတာက မင်းအမေ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ’

‘ဒီဆိုင်နှင့် ဈေးထဲက ဆိုင်အတော်များများကို ပိုင်တဲ့ လူပေါ့၊ မင်းဟာ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ရင် မှန်ကန်မှု ရှိတဲ့ အကြောင်း မစွတာ ဝုဇ်ကို ယုံကြည်လာအောင် ပြောရမယ်၊ မင်းကို လိုင်စင် ချပေးနိုင်တာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ’

‘ဒါဆိုရင် အဲဒီ မစွတာ ဝုဇ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ သွားတွေ့ရမလဲ’

‘သူ့ရုံးခန်းက အမှတ် ၃၀၄၉ အိုးရှင်း ပတ်ဝေးမှာ ရှိတယ်၊ မနက် ခြောက်နာရီ ဆိုရင် သူ့ရုံးခန်း စဖွင့်တယ်၊ ညရှစ်နာရီမှာ ရုံးခန်း ပိတ်တယ်၊ သတိတော့ ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီကောင်ကြီးက လူ့ခွစာကြီးနော်’

‘မနက်ဖြန် ညနေကျမှ ခင်ဗျားနှင့် ပြန်တွေ့မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ဒီဆိုင်ကို ကျွန်တော် ပိုင်နေပြီ မှတ်လိုက်’ အလက် ပြောပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

အလက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ဒီမီထရီက မျက်စိ တစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။ သူတို့ ထွေရာလေးပါး စကားတွေ ပြောကြသည်။ စိတ်ကူးထဲ ရှိသည်ကိုတော့ မပြောကြ။ အလက်က အမေ့ကို အလုပ် မြန်မြန် သွားစေချင်နေသည်။

‘သား မင်း ဘာမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစားသေးဘူးနော်’ ပြောရင်း နာရီကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

‘သား သိပ်မဆာပါဘူး အမေရာ’

‘သား ဒီည အလုပ် လုပ်ရဦးမလား’ အမေက မေးတော့ အလက်မှာ မိမိ အကြံအစည် ပေါ်သွားပြီလားဟု ထင်လိုက်သည်။

နောက်မှ အမေ ဆိုလိုသည်ကို သဘောပေါက်ကာ ‘ဟုတ်တယ်၊ အက်ဆေး တစ်ပုဒ် ရေးရဦးမယ်၊ တည်ဆောက် ဖခင်များတဲ့၊ သား ဟမ်မီလ်တန်နှင့် ဂျက်ဖာဆင်တို့ အကြောင်းကို လေ့လာနေတယ်၊ ဖွဲ့စည်းပုံ ဥပဒေကို သူတို့ ဘယ်လို ဆွဲခဲ့သလဲ ဆိုတာပေါ့’

‘စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ အဲဒီ အက်ဆေး ရေးပြီးရင် မီးဖိုခန်းထဲက စားပွဲပေါ် တင်ခဲ့၊ အမေ ဒီည ပြန်လာရင် ဖတ်မယ်’ ပြောရင်း အလီနာ အပေါ်အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်သည်။

အပြင် တံခါး ပြန်ပိတ်သံ ကြားသော အခါ ဒီမီထရီက ‘မင်းအမေက အရူး မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း ဟမ်မီလ်တန်နှင့် ဂျက်ဖာဆင်တို့ထက် ရော့ကဖဲလားတို့ ဖို့ဒ်တို့လို သူကြွယ်တွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာ မင်းအမေ သိရင် မင်း ဒုက္ခ တွေ့မယ်’

‘ဒါဆို အမေ့ကို အသိ မပေးရင် ကောင်းမယ်’

အိုးရှင်း ပတ်ဝေး လမ်းပေါ်သို့ လျှောက်လာစဉ် မစ္စတာ ဝုဖ်အား ပြောမည့် စကားများကို အလက် ပြန်ရွတ်ကြည့်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် မိမိ မေးမည့် မေးခွန်းများကိုလည်း စီစဉ်နေ၏။ သူက ဝတ်စုံ အသစ်ကို ဝတ်လာသည်။ သို့မှသာ တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ ရှစ်ဆယ် ပေးနိုင်မည့် ပုံစံမျိုး ပေါက်မည် ဖြစ်၏။ သူက အမှတ် ၃၀၄၉ ကို အမြန် သွားကာ အမြန် ပြန်ပြေးရန်သာ စိတ်စောနေသည်။

ဝုဇ်၏ တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ အသက်ကို ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုလိုက်ပြီး အထဲ ဝင်သွားသည်။ သက်လတ်ပိုင်း ဣန္ဒြေကြီးကြီး အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူငယ် တစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘မစ္စတာ ဝုဇ်နှင့် တွေ့ချင်လို့ပါ’ သူမ စမပြောမီ အလက်က အလျင် ပြောလိုက်သည်။

‘ချိန်းထားလို့လား’

‘ချိန်းမထားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်နေပါတယ်’

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘အလက် ကာပင်ကိုပါ’

‘သူ ရောက်ပြီလား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’ သူမက ထကာ နောက်အခန်းထဲ သို့ ဝင်သွားသည်။

‘သူ ရောက်နေပါပြီ၊ မဟုတ်ရင် သူ မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောမှာပေါ့’ အလက် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက လှောင်အိမ်ထဲမှ ကျားတစ်ကောင်နယ် လှည့်ပတ် လျှောက်နေရင်း အမျိုးသမီး ပြန်အလာကို စောင့်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တံခါး ပွင့်လာပြီး ဧည့်ကြို အမျိုးသမီး ပြန်ရောက်လာ သည်။ ‘ရှင့်ကို အချိန် ဆယ်မိနစ် ပေးမယ်တဲ့ မစ္စတာ ကာပင်ကို’ မိမိကို မစ္စတာ တပ်ခေါ်သည်က ကောင်းသော လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ ‘သိပ်တော့ ကြာလို့ မရဘူး’ သူမက ပြောပြီး လမ်းဖွင့်ပေးသည်။

မိမိ ရှိရင်း အသက်ထက် ကြီးသည် ထင်အောင် လည်စည်းကို ပြင်ပြီး အလက် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ဝုဇ်က ရှုပ်ပွနေသည့် သူ့စားပွဲမှ အလက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဝုဇ်မှာ သံလွင်စိမ်းရောင် အပေါ် အင်္ကျီနှင့် အညိုရောင် ရှပ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထား သည်။ ပါးသော ဆံပင်များကို ထိပ်ပြောင်နေသည်အား မပေါ်စေရန် ကန့်လန့် ဖြတ် ဖြီးထားသည်။ မေးစေ တွဲကျနေသဖြင့် သူ ရုံးခန်းမှ မခွာဘဲ အစားသာ စားနေကြောင်း သိသာသည်။ ‘ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ’ သူက မေးသည်။ မီးခိုး ထွက်နေသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးက သူ့ ပါးစပ်တွင် လှုပ်ခါနေသည်။

‘ဘာနီ ကုန်မင်းရဲ့ ဆိုင်ခန်း သူ့လိုင်စင် သက်တမ်း ပြည့်ရင် ကျွန်တော် ဆက်ယူချင်လို့ပါ’

‘အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံ မင်း ဘယ်က ရမလဲ၊ ငါ့ဆိုင်ခန်းတွေက ဈေး
မပေါ့ဘူးကွ’

‘ဈေးတည့်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် မိဘတွေက ငွေထုတ်ပေးမှာပါ’

‘ဈေးက သတ်မှတ်ပြီးသား၊ ဒီတော့ မင်း တတ်နိုင် မတတ်နိုင်ဆိုတာပဲ
အဓိက’

‘လိုင်စင် သက်တမ်းက ဘယ်လောက်လဲ’ အလက်က မိမိဘက်မှ အသာ
ရအောင် မေးလိုက်သည်။

‘ငါးနှစ်၊ ဒါပေမဲ့ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးသူဟာ မှီခိုသူ မဖြစ်စေရဘူး’

‘တစ်လကို ဒေါ်လာ ၂၅၀ လက်ငင်း ပေးမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ဈေးတည့်
မယ်’

‘တစ်လကို ဒေါ်လာ ၃၂၀ ပေးရမယ် ကောင်လေး’ ဆေးပြင်းလိပ်ကို
ပါးစပ်မှ မချွတ်ဘဲ ‘အဲဒါတောင် ငါက ငွေကို မြင်မှ ငှားမှာ’

မိမိ မတတ်နိုင်မှန်း အလက် သိနေသည်။ ပြန်ရုံသာ ရှိတော့သည်။ သို့
သော် ရဲတင်းသော လောင်းကစားသမားကဲ့သို့ ထိုမျှငွေကို ရအောင် ရှာနိုင်
မည်ဟု ယုံကြည်ချက်ဖြင့် သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝုဖ်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ချွတ်ကာ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြီး စာချုပ်များ
ထုတ်လျက် အလက်ကို ပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒါကို သေသေချာချာ ဖတ်၊ ပြီးရင် လက်မှတ် ထိုး၊ ဘယ်လောက်
တော်တဲ့ ရှေ့နေ ဖြစ်ဖြစ် ဒီစာချုပ်တွေကို ဖောက်ဖျက်လို့ မရသေးဘူး၊ ပျက်
ကွက်ရင် ငါ့ဘက်က အသာ ရနိုင်တဲ့ အပိုဒ်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦး’ ဝုဖ်က
ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်တွင် ပြန်တပ်ကာ အားရပါးရ ဖွာပြီး မီးခိုးများကို
အလိပ်လိုက် ပြန်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ‘မနက်ဖြန် မနက် စောစော ဒီကို ငွေနှင့်
တစ်ပါတည်း လာခဲ့၊ မင်း ကျောင်းနောက်ကျမှာ စိုးလို့’

မာဖီးယား ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာ ဆိုလျှင် သူ့ကို သေနတ်နှင့် ကျည်ကုန် ပစ်
သတ်ပြီး သူ့အင်ပါယာကို သိမ်းလိုက်မည်။

လက်တွေ့ ဘဝတွင်တော့ အလက်မှာ သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ကုပ်ချောင်းချောင်း
ထွက်လာကာ အိမ်သို့ လေးတွဲစွာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အကယ်၍ မိမိ ဆိုင်မှာ
ကောင်းကောင်း မမြတ်ခဲ့လျှင် ဒုတိယလ အတွက် ငွေကို ဘယ်က ရှာရမည်နည်း။

ဒီမီထရီ ပေးသည့် ငွေ ဒေါ်လာ ၃၂၀ က ပထမ တစ်လစာသာ ရှိသည်။
အမေ့ထံ အပူ ကပ်လျှင် ကောင်းမည်လား။ ထိုသို့ တောင်းလျှင် အမေက

အပြန်အလှန် တောင်းဆိုလာစရာ ရှိမည်။ မိမိ ယခုတလော ကျောင်းတွင်လည်း သိပ်မကြိုးစား။ ထို့ကြောင့် ပြီးခဲ့သည့် အပတ်တွေက လက်တန်း ဖြေခဲ့သည်က များသည်။ သို့သော် အတန်းထဲမှ ထိပ်တန်း ခြောက်ယောက်လောက်တွင်တော့ သူ ပါနေဆဲ။ ညနေပိုင်းတွင် ဘာနီထံတွင် အရောင်းအဝယ် သင်ယူနေသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နေ့များတွင်မူ အိုင်ဗန်နှင့် ငွေရှာရသေးသည်။

နောက်နှစ်ပတ်ခန့် အကြာ စနေနေ့ နံနက်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကိုယ် ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဟု ဆိုကာ သူ့ကို ခေါ်တွေ့သည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်း ရှေ့သို့ အလက် ဆယ်နာရီ ထိုးရန် တစ်မိနစ် အလိုတွင် ရောက်သွားသည်။ ဈေးသို့လည်း နံနက် လေးနာရီတွင် ရောက်ခဲ့ပြီး ရှစ်နာရီ ထိုးတော့ ဘာနီအား လွှဲပေးခဲ့သည်။ သူက တံခါးကို ခေါက်ကာ ဝင် လာရန် အပြောကို စောင့်နေသည်။ ဝင်သွားတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ‘မင်း နယူးယောက် တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ မျှော်လင့်ထားသေးလား’

အလက်က ကျွန်တော် စီးပွားရေး အင်ပါယာကြီး တစ်ခု တည်ဆောက် မလို့၊ တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ အချိန် မရှိပါဘူး ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ‘ထားပါတယ် ဆရာကြီး’ ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အမေ့ကိုလည်း ကျောင်း တွင် တက္ကသိုလ် တက်နိုင်မည့် အဆင့်ကို မိအောင် ကြိုးစားပါမည်ဟု ကတိ ပေးထားခဲ့သည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ကျောင်းစာကို ဖိကြိုးစားဖို့ လိုတယ်၊ ခုတလော မင်း အခြေအနေက အားရစရာကို မရှိဘူး၊ ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲက ခြောက်လ တောင် မလိုတော့ဘူး ဆိုတာလည်း မင်း အသိ၊ စာစစ်သူက ပန်းသီး ဘယ် ဈေးလဲ ဆိုတာ မသိချင်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာကြီး’

ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ ယုံကြည်သွားပုံ မရ။ သို့သော် သွားနိုင်ပြီ ဆိုသည့် သဘော ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး’ အလက် ပြောပြီး ကစားသမားများ ရင်ပြင်သို့ တန်းပြေးတော့သည်။ မိနစ် အနည်းငယ် နောက်ကျနေပြီမှန်း အလက် သိနေသည်။

အိုင်ဗန်မှာ နာရီ တကြည့်ကြည့်နှင့် ဟိုမှသည်မှ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ ၁၂ ယောက်က စစ်တုရင်ခုံ အသီးသီးတွင် ထိုင်ကာ စောင့်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

‘ဒီတစ်ခါ မင်း ဘာဆင်ခြေပေးဦးမလဲ’ အိုင်ဗန်က ဆီးပြောသည်။

ဒီမိထရီ လိုက်ပါလာသည့် သင်္ဘော လီနင်ဂရက်တွင် ဆိုက်တိုင်း ဆိပ်ကမ်း ဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်သို့ သူ သွားလေ့ ရှိသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကိုလယာ ညနေတိုင်း အမြဲ ရှိနေတတ်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်နှင့် ဒီမိထရီက မြို့ကို ဖြတ် ကာ မော်စကို ဘူတာရုံသို့ သွားတော့သည်။ ထို့နောက် လက်မှတ် ဝယ်ကာ ပလက်ဖောင်း အမှတ် ၁၆ နှင့် ၁၇ အကြားရှိ ရထား စောင့်သည့် အခန်းသို့ သွားသည်။

ကိုလယာ ရောက်လာသည်နှင့် သူက ပြတင်းပေါက်နှင့် ဝေးပြီး စောင့် ကြည့်နေမည့် မျက်လုံးများနှင့် ဝေးရာ ထောင့်ကျကျ ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စောင့်ဆိုင်းခန်းထဲတွင် လူအချို့လောက်သာ ၁၅ မိနစ် သာသာခန့် ရှိနေကြ သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူတို့ ရှိတော့မည် မဟုတ်။

အထမ်းသမားတွေ၊ ကေဂျီဘီ စုံထောက်တွေ မိမိတို့ကို တွေ့ပြီး မသင်္ကာ မဖြစ်စေရန် ဒီမိထရီနှင့် ကိုလယာတို့ အချိန်ကို ၁၅ မိနစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ သူတို့ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်ကပင် စည်းမျဉ်းတွေကို သတ်မှတ်ခဲ့ကြ သည်။ မေးမည့် မေးခွန်းတွေကို အသင့် ပြင်ဆင်လာခဲ့ရမည်။ အဖြေတွေက လည်း တစ်ခါတစ်ရံ များသည်။ သည်တစ်ကြိမ်မှာ အလီနာနှင့် အလက်တို့ ထွက်ပြေးသည်မှ စ၍ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုလယာ အဖို့ သူ့အစ်မနှင့် သူတူတို့၏ အခြေအနေကို အတော် သိချင်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း ဒီမိထရီ သိနေသည်။

ကိုလယာက ရောက်လာတော့ ဒီမိထရီ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပါလာ သည့် သတင်းစာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ခြင်း လည်း မရှိ။ ထွေရာလေးပါး ပြောသည်မျိုးလည်း မရှိ။ ပဋိသန္တာရ စကား လည်း မဆိုကြ။

‘အလီနာကတော့ မာရီယို ဆိုတဲ့ ပီဇာ ဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်နေတယ်။ လစာ တိုးရတာတောင် သုံးကြိမ် ရှိပြီ။ အခု ဆိုရင် လက်ထောက် မန်နေဂျာ တောင် ဖြစ်နေပြီ။ ပိုင်ရှင် မာရီယိုကတောင် လက်ဖျား ခါနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ဝလာတာပဲ သူ့မှာ ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ်။ အရာရှိ ရိပ်သာမှာ သူ လုပ်နေတုန်း က ဒါကို သူ ပြဿနာလို့ မယူဆခဲ့ဘူး’ ဒီမိထရီက ပြောပြနေသည်။

‘သူ့ဘဝထဲကို ဝင်လာတဲ့ ယောက်ျားတွေရော ရှိသေးလား’

‘သူ့ဘဝထဲမှာ အလက်က လွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားမှ ကျုပ် မတွေ့သေးဘူး’

‘အလက် ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘အလက်ဇန်းဒါးလေ၊ သူ့ကို အဲဒီလို ခေါ်မှ သူ ကြိုက်တယ်၊ ဒါမှ အမေရိကန် ဆန်သတဲ့လေ’

‘သူ့ရော ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ပြေပါတယ်၊ ဒါတောင် သူ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နယူးယောက် တက္ကသိုလ်မှာတောင် သူ့ကို တက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခံထားရတယ်၊ အဲဒီမှာ သူက စီးပွားရေး ဘာသာရပ် ယူမှာလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဖြစ်နိုင်လို့ ရှိရင် ကောလိပ် မတက်ဘဲ အလုပ် တန်းလုပ်ချင်တာ၊ ဂျန် ဒီ ရော့ကဖဲလားလို ဖြစ်ချင်လို့တဲ့လေ’

‘ရော့ကဖဲလား ဆိုတာက’

‘အမေရိကန် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီးပါ၊ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုကို တောင် သူ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနှင့် သူ့နာမည် ပေးထားသေးတယ်’ ဒီမီထရီက ရှင်းပြရသည်။

ကိုလယာက သတင်းစာ စာမျက်နှာကို လှန်ရင်း ပြုံးကာ ‘အလီနာ သဘောကတော့ ကျွန်တော် သိသလောက် သူ့သားကို ကောလိပ် တက်ပြီးမှ အလုပ်ကောင်းကောင်း တစ်ခု ရစေချင်တာ’

‘ဒါကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အလက်ကတော့ သန်းကြွယ် သူဌေး ဖြစ်ချင်လို့ တစ်ပိုင်း သေနေပြီ၊ ကျုပ်ကိုတောင် သူ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ဒေါ်လာ ၃၂၀ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံဖို့ ပြောထားသေးတယ်’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီငွေ သူ့ကို ပေးနိုင်သလဲ ဆိုတာရော သူ သိလား’

‘မသိဘူး၊ ကျုပ်က ပင်လယ်ထဲမှာ သုံးစရာ မရှိလို့ ငွေပိုနေတာလို့ ပြောထားတာ’

‘တစ်ချိန်ကျရင် အမှန်ကို သူ သိသွားမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုက်ဆံသာ ရှိရင် သူ့ကို ငွေထုတ်ပေးချင်တယ်၊ သူဟာ သူ့အဖေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ရှိတယ်၊ သူ့အမေလိုလည်း လက်တွေ့ကျတဲ့ အသိဉာဏ် မျိုး ရှိတယ်၊ ရော့ကဖဲလားတော့ မသိဘူး၊ အလက်ဇန်းဒါးကတော့ စောင့်ကြည့်ရမယ့်ကောင်’

ဒီမိထရီက ရယ်လျက် 'ကျုပ်ရဲ့ ရင်းနှီး မြုပ်နှံမှု အခြေအနေကို ကျုပ် အမြဲ သတင်း ပို့မယ်'

'သိချင်လှပြီ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် သတိရတဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါ' ကိုလယာက ပြောလိုက်သည်။

'စိတ်ချပါ၊ နောက်ထပ်ရော ဘာမှာစရာ ရှိသေးလဲ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဆိပ်ကမ်း လုပ်သား သမဂ္ဂမှာ ခေါင်း ဆောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ကွန်စတင်တန်လိုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေရာကိုတော့ မမီပါဘူး'

'သူသာ သိရင် ခင်ဗျား အတွက် ဂုဏ်ယူမှာ'

'သိပ်တော့ မသေချာသေးဘူး၊ ကျော်လွှားရမယ့် လူတွေလည်း ရှိသေး တယ်၊ အဲဒီ နေရာကို ချိန်ထားတဲ့ ပိုလျာကော့ရဲ့ လူတွေကလည်း ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ လူတွေက သူ့လက်အောက်က တင်းပြည့် ပါတီဝင်တွေ'

'ပိုလျာကော့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ရှိနေလျက်နှင့် အလီနာနှင့် အလက် ထွက် ပြေးသွားနိုင်တာတောင် သူ အဲဒီ အလုပ်မှာ မြဲနေသေးလား'

ကိုလယာက 'အဲဒီလို ထွက်ပြေးသွားတာကိုတောင် သူက အမြတ်ထုတ် သွားသေးတယ်၊ အဲဒီလို တစ်ယောက်ယောက် ထွက်ပြေးမယ် ဆိုတာကို သတိ ရထားလို့ သူ ဘောလုံးပွဲ သွားမကြည့်တာလို့ ဆိပ်ကမ်း အာဏာပိုင်ကို ဧ လိုက်တာ'

'ဒါဆိုရင် အဲဒီ နှစ်ယောက်ကို သူ ဘာလို့ မဖမ်းသလဲ'

'သူက လူ ၁၂ ယောက်လောက်ကို သူကိုယ်တိုင် တားထားလိုက်လို့၊ နို့မို့ဆိုရင် အဲဒီ သင်္ဘောပေါ်မှာ လူတွေ ဒါ့ထက်မက ပါသွားမှာတဲ့'

'သူ ပြောတာကိုလည်း ယုံကြလား'

'ယုံရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ သူ ရာထူး တက်ဖို့ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ကြားတယ်'

'သူ ခင်ဗျားကိုရော သူ မသင်္ကာ ဖြစ်သေးလား'

'မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘောလုံးပွဲကို ဒုတိယပိုင်း အမိ ရောက်သွား တယ်လေ၊ မြောက်ဘက်တန်းမှာ ကျွန်တော် လှည့်ပတ် သွားနေတော့ ပွဲပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တယ်လို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက အတည်ပြုကြ တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် လွတ်သွားတာပေါ့'

'တော်ပါသေးရဲ့'